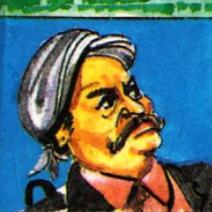

தோட்டக்கு குதாநாயகர்கள்

நடச்சித்திரம்

தே.கோவிந்தராஜ்

சூட்டுத்து சுதாங்காய்காகள்

(நடைச்சித்திரம்)

கே. கோவிந்தராஜ்

85, இரத்தினாஜாதி சரவணமுத்து மாவத்சா,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி - 331596

20/A/9 கோபாலகிருஷ்ணா தெரு,
தீயாகராய் நகர்,
சென்னை - 17.
தொலைபேசி - 8283391

தோட்டத்து கதாநாயகர்கள் (நடைச்சித்திரம்)

முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 1998

விலை : ரூபா. 120/-

Title : Thottaththu Kathanayagargal

Subject : Estate Characters

Language : Tamil

Authur : Krishnasamy Gowindaraj

Copyright : Writer

Pages : 186 + 24

Publisher : Duraivi

**85, Ratnajothi Saravanamuthu Mawatha,
Colombo - 13.**

Tel: 331596

Printer : Unie Arts (Pvt) Ltd, Colombo - 13.

Price : Rs. 120/-

சமர்ப்பணம்

இந்நாலில் இடம் பெற்றிருக்கும் தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் - இடம் பெறாத கதாநாயகர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் இந்நால் சமர்ப்பணம்.

பதிப்புரை

சென்ற வருடம் ஜனவரியில் (1997) ஒரு வேட்கையுடன்தான் இந்தத் துரைவி பதிப்பகத்தை ஆரம்பித்தேன். மலையகத்திலிருந்து நூல்கள் வெளிவருவது மிகவும் குறைவு. இக்குறை நீங்கி மலையக நூல்கள் நிறைய வெளிவரத் தொடங்கினால்தான் மலையக இலக்கியம் புத்துயிர்ப்புப் பெறும் என்பதே அந்த இலக்கிய வேட்கை.

மலையக இலக்கியம் உயர்ச்சி பெறுவதற்கும், பேசப்படுவதற்கும் காரணமாக இருந்தவை மலையகச் சிறுகதைகள். அந்தச் சிறுகதைகளைப் படைத்த எழுத்தாளர்களைக் கொரவிக்குமுகமாகவே மலையகச் சிறுகதைகள் எழுதிய அத்தனை படைப்பாளிகளினதும் ஒவ்வொரு சிறுகதையைச் சேர்த்து ஒரு தொகுப்பு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என விருப்பம் கொண்டேன்.

அத்தனை எழுத்தாளர்களையும் ஒரே நூலில் தொகுத்தால் புத்தகம் அளவுக்கு மீறிப் பெரிதாகி விடும் என்னும் அச்சத்தில் மலையகச் சிறுகதைகளை இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிட்டேன்.

முதல் தொகுதி ‘மலையகச் சிறுகதைகள்’ என்னும் பெயருடன் பெற்றவரி 97ல் வெளிவந்தது. இரண்டாவது தொகுதி “உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்” என்னும் பெயருடன் ஜாலை 97ல் வெளிவந்தது. இந்த இரண்டு நூல்களின் மூலமாகவும் 88 மலையகச் சிறுகதைகளையும் அவைகளைப் படைத்த எழுத்தாளர்களையும் கெள்ரவும் பண்ணிய மகிழ்வும் திருப்தியும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இந்த இரண்டு தொகுதிகளுக்கான படைப்புக்களைத் தேடித் தந்து ஒத்துழைத்துப் பணியாற்றிய தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களைக் கொரவிக்க வேண்டி அவருடைய மூன்று குறுநாவல்கள் அடங்கிய “பாலாயி” என்னும் நூலைத் துரைவியின் மூன்றாவது நூலாக வெளியிட்டேன்.

நவம்பர் 97ல் “மலையகம் வளர்த்த தமிழ்” என்னும் சாரல் நாடனின் மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஒரு ஆய்வு நூலை வெளியிட்டேன். 1997ல்

நான்கு மலையக நூல்களை வெளியிட்ட திருப்தியுடன் 98க்கான வேலைகளைத் தொடங்கியது துரைவி.

மலையகத்தின் மூத்த கவிஞரான சக்தி பாலையாவின் கவிதைகளைத் தொகுத்து பெற்று 98ல் தன்னுடைய முதல் கவிதை நூலாக வெளியிட்டது துரைவி.

மட்டுநகரில் பிறந்திருந்தாலும் மலையகத்தையே தனது வாழ்விடமாகக் கொண்டு இலக்கியம் செய்துவரும் திருமதி. ரூபராணி ஜோசப்பின் சின்னஞ்சிறு கதைகள் கொண்ட “ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்” என்னும் நூலை மே 1998ல் வெளியிட்டது துரைவி.

மலையக மக்களின் நல்வாழ்விற்காகப் பாடுபட்ட பன்னிரண்டு மலையக முன் னோடிகளின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் அந்தனி ஜீவாவின் “மலையக மாணிக்கங்கள்” என்னும் நூலைத் தன்னுடைய ஏழாவது நூலாகத் துரைவி மூலம் வெளியிட்டேன். இது செப்டெம்பர் 98ல் வெளி வந்தது.

ஒரு இலக்கிய ஆர்வத்தில் ஈழத்தின் வெளியீட்டுத் துறைக்குள் கால் பதித்து ஒரு விளையாட்டுப் போல் இரண்டாண்டுகள் முடிவடையப் போகும் வேளையில் சற்றே திரும்பிப் பார்க்கையில் லேசான ஒரு மகிழ்ச்சி மின்னலாய்க் கோட்டுகின்றது.

முதலாவது ஆண்டில் நவம்பர் முடிய (நவம்பர் 1997) நான்கு நூல்கள்.

இரண்டாவது ஆண்டில் செப்டெம்பர் முடிய (செப்டெம்பர் 1998) மூன்று நூல்கள். ஒரு முற்பாய்ச்சல் தான். இந்த ஏழ நூல்களுமே வித்தியாசமானவை. மலையக இலக்கியத்தின் பல்வேறு பரிமாணங்களை அடிநாதமாகக் கொண்டவை என்பதுவும் ஒரு விசேஷம்தான்.

இரண்டாவது ஆண்டு முடிவு பெற இன்னும் மூன்று மாதங்கள் இருக்கின்ற நிலையில் இன்னுமோரு நூலை வெளியிடலாமே என்னும் நினைவு பளிச்சிட்ட வேளையில் திரு. கோவிந்தராஜின் நினைவும் மனதில் வந்து நின்றது. தொலைக்காட்சி நாடகம், மேடை நாடகம், வாளொலி நாடகம் என்று வீறுநடை போட்டுக் கொண்டிருக்கும் இவரும் மலையக இலக்கியத்திற்கு முக்கியமானவர்தான்.

இவர் எழுதிவரும் மலையக நடைச்சித்திரங்களை அவ்வப்போது வாசித்திருக்கின்றேன். மனதுக்குள் சிரித்தும் இருக்கின்றேன். இவைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டால் என்ன என்னும் நினைவுதீவிரமாகச் செயல்வருவது பெற்றபோது மலையக இலக்கியத்தின் இன்னொரு புதிய பரிமாணமான “நடைச்சித்திரம்” நூல் வெளியீட்டு வேலைகள் தொடங்கினா.

ஆர்வமும், துடிப்பும், இலக்கிய நேசமும் கொண்ட திரு. கே. கோவிந்தராஜின் ‘தோட்டத்து கதாநாயகர்கள்’ துரைவியின் எட்டாவது நூலாக வெளிவந்திருக்கிறது.

எட்டாவது நூல் என்பதோ எத்தனை நூல்கள் என்பதோ என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு கணிப்பே அல்ல. அது என் நோக்கமும் அல்ல.

எத்தகைய நூல்கள் என்பதே துரைவியின் முத்திரையாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டவன் நான். அந்த இலக்கிய நோக்கம் இந்த நூல் மூலமாகவும் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. நூலுக்குப் பொலிவுட்ட நடைச்சித்திரங்களுக்கு ஏற்ற ஒவியங்களையும் இணைத்தே வெளியிட்டிருக்கின்றோம். தமிழ் இலக்கிய உலகம் இந்த நூலையும் உவகையுடன் வரவேற்கும் என்று என்னுகின்றேன்.

இந்நூலை அழகிய முறையில் அச்சிட்ட ‘யனி ஆர்ட்ஸ்’ நிறுவனத்துக்கு உளமார்ந்த நன்றிகள்.

இப்புத்தகத்திற்கான அட்டைப் படம், மற்றும் ஏனைய படங்கள் என்பவற்றை சிறந்த முறையில் கதாபாத்திரங்களுக்கேற்ப ஒவியம் தீட்டிய “சந்ரா” என்கின்ற எஸ். ராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கும் நன்றிகள்.

இலக்கிய வாசகார்களுக்கு எனது இதயழூர்வமான வணக்கங்கள்.

துரை விஸ்வநாதன்

முன்னுரை

மலையக இலக்கியத்துறையில் கே. கோவிந்தராஜின் இந்த நடைச்சித்திரா நூல் ஒரு புது வரவு. ஒரு புதிய அறிமுகம்.

நடைச்சித்திராம் என்பது உரைநடை இலக்கியத்தில் ஒரு தனி உருவம்.

தமிழில் இந்தத்துறையின் முதல்வராகக் கொள்ளப்படுவர் தமிழ் வசனத்திற்கு ஒரு புதிய சக்தியையும் பொலிவையும் கொடுத்த திரு. வரா. இவர் எழுதிய “வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள்” என்னும் நூல் நவயகப் பிரசாரால்யத்தினரால் 1940லேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. பலவிதமான மனிதர்களை அவர்தம் வாழ்வின் நிறைகுறைகளுடன் அற்புதமான சித்திரங்களாக்கிக் காட்டுகின்றார் வரா.

கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை போன்ற இலக்கிய வகைகளில் நடைச்சித்திரம் என்கின்ற இந்தப் புதிய இலக்கியத் துறையின் பிதாமகன் எனக் கருதப்படுகிறவர் வரா. அவர்கள்.

ஸமுத்தைப் பொறுத்தவரை யாழிப்பாண மண்வாசனை மினிர நடைச்சித்திரங்களை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை சானாவையும், அவைகளை 1940 களிலேயே ஸமுகேசரியில் பிரசரித்த சோ. சிவபாதகந்தரத்தையும் மிகுந்த சிரமப்பட்டு அவைகளைத் தேடி எடுத்து “சானாவின் பரியாரி பரமர்” என்னும் பெயரில் 1960களிலேயே நூலாக்கி வெளியிட்ட அரசு வெளியீட்டு உரிமையாளர் எம். ஏ. ரஹ்மானையும் சார்கின்றது.

நடைச் சித்திரங்களில் சிறுகதையின் சாயல் கூடுதலாக இருக்கும். வ. கே. ஜயரிலிருந்து புதுமைப் பித்தன் ஊடாக இன்றைய நமது மலையகச் சிறுகதைகள் வரை பாத்திரச் சித்தரிப்புச் சிறுகதைகள் கொண்டிருக்கும் பிரபல்யமும், பெற்றிருக்கும் முக்கியத்துவமுமே இதற்கான காரணம்.

பாத்திரச் சித்தரிப்புச் சிறுக்கைகள் மூலம் பிரசித்தம் பெற்றுவிடும் பாத்திரங்கள் இந்தச் சமுதாயத்தில் ரத்தமும் சதையுமாக நடமாடும் மனிதர்களாகவே இருந்தாலும், அப்பாத்திரங்கள் அந்த அந்தப் படைப்பாளியின் எண்ணங்கள், எழுச்சிகள், எதிர்பார்ப்புகள் ஆகியவற்றால் தான் உயிர் பெறுகின்றன. உயர்நிலை கொள்கின்றன.

ஆனால் நடைச் சித்திரங்கள் காட்டும் பாத்திரங்கள் எழுத்தாளனின் சிந்தனையோட்டத்தால் ஆளப்படாத, ஆட்டுவிக்கப்படாத சுயமான வாழ்க்கைச் சித்திரங்களாக நிற்பவை.

சிறுக்கைகளுக்குத் தேவையான ‘கதையம்சம்’ என்னும் பிரதான மூலப்பொருள் நடைச் சித்திரங்களுக்குத் தேவையில்லை என்பதால் கதைக்கேற்றவாறு தோற்றம் கொள்ளும் பண்பும், கதை ஒட்டத்துக்கேற்றவாறு வேகம் கொள்ளும் நிலையும் நடைச் சித்திரப் பாத்திரங்களுக்கு இருப்பதில்லை.^{*}

பாத்திரங்களின் ஜீவிதமே நடைச் சித்திரங்களின் மூலம் !

நடைச் சித்திரங்கள் கதைகள் இல்லை என்றாலும் கட்டுரைகள் போல்தான் தோற்றம் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் கட்டுரைகளுக்கும் நடைச் சித்திரங்களுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன.

பாரதியைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரைக்கும், பாரதி பற்றிய நடைச் சித்திரத்துக்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு.

ஒரு கட்டுரைக்கு அவசியமில்லாத, வாசிப்புச் சுவை, அல்லது ரசனையம்சம், புதுமைப் பித்தன் கூறியது போன்ற ‘வசனத்தில் அமைந்த விரிக்’ என்னும் கவிதாத்தன்மை ஆகியவை நடைச் சித்திரங்களுக்கு மிகவும் அவசியமானவை.

இந்த வாசிப்புச்கவை அல்லது வாசகரசனை என்பது சாவியின் ‘கேரக்டர்களில்’ கையாளப்பட்டிருக்கும் மலினப்படுத்தப்பட்ட நகைச் சுவை அல்ல என்பதையும் நாம் மனதில் இருத்திக் கொள்ளுதல் அவசியம்.

அறுபதுகள் வரையிலும் கூட ஒரு இருண்ட பிரதேசமாகவே இருந்து விட்ட மலையகத்தின் மனிதர்களை, தன்னுடைய ஆங்கில

நடைச்சித்திரங்கள் மூலம் வெளிச்சத்துக்கும் வெளி உலகிற்கும் கொண்டு வந்த பெருமை மலையக இலக்கிய முன்னோடி சி. வி. வேவுப்பிள்ளைக்கு உரியது.

அறுபதுகளில் ஆங்கில ஏடுகளில், இவர் எழுதிய இச்சித்திரங்கள் எழுபதின் ஆரம்பத்தில் M. D. Gunasena பிரசுராலயத்தினரால் "Born to Labour" என்னும் பெயரில் நூலாக்கப்பட்டது.

மலையக வாழ்வின் மறக்கமுடியாத மனிதர்களும், நெஞ்சத்தில் நிலைத்து நிற்கும் சம்பவங்களும் உரைநடை ஓவியங்களாக இந்த நூலில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பெரியதுரை, பெரிய கங்காணி, பண்டாரம், பிள்ளை மடுவத்து ராமாயி, பென்சன் கந்தசாமி, லேடைஸ் டெயிலர் வீரப்பன் என்று மனிதர்களையும், காதுகுத்து, ஆளானச்சடங்கு, கல்யாணச் சடங்கு, ஒயிலாட்டம், காமன்சூத்து என்று சம்பவங்களையும் கவிதாநயம் சொட்டச் சுவையுடன் சித்தரிக்கின்றார் சி.வி.

மலைநாட்டு மக்களின் தலைவர்கள் பற்றியும் சி. வி. சில நடைச்சித்திரங்கள் தீட்டியுள்ளார்.

நடைச்சித்திரங்களில் சிறுகதையின் சாயல் வெகுவாக இருக்கும் என்ற எனது ஆரம்பக் கூற்றுக்கு சி.வி.யின் நடைச்சித்திரங்கள் நல்ல உதாரணங்களாகும். சி.வி.யின் சில நடைச்சித்திரங்கள் 'சிறுகதை' என்று மறுபிரசுரம் பெறுகின்றன. அவைகள் சிறுகதைகள் போல் இருந்தாலும் சிறுகதைகளுக்குப் பிரதானமான கதையம்சம் அவைகளில் இல்லாதிருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

Born to Labour நூலுக்கு முன்னுரை எழுதிய திரு. I. D. Silva அவர்கள் '...These sketches are sad songs of the toilors. They tell of the lives of his own people. Had he written these sketches in their own mother tongue, I am sure they could have been set to the music of their beloved nagasuram without changing a syllable' என்று குறைபட்டுள்ளார். சி. வி. இந்த நடைச்சித்திரங்களை அந்த மக்களின்

தாய் மொழியிலேயே எழுதியிருப்பாரோயானால்....' என்னும் அந்த ஆதங்கம் கே. கோவிந்தராஜினால் அற்புதமாக அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது இந்தத் 'தோட்டத்து கதாநாயகர்கள்' நூல் மூலம்.

காலம் காலமாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ள பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத் தனித்துவக்குன் ஒரு வரலாற்றினை அந்தச் சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதர்களின் தனித்துவமான வாழ்க்கை முறைகள் மூலம் சித்தரித்துக் காட்ட முயல்கிறது இந்த நூல்.

வேகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இன்றைய இயந்திர உலகின் சூழ்சியில் காலத்தால் இல்லாது போய் விட்ட மலையகத்தின் கணிசமான பாத்திரங்களை களத்தின் தனித்துவத்துடன் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றார் நூலாசிரியர்.

இறைச்சிப் பெட்டி ஏகாம்பரம், பூசாரி பொன்னுச்சாமி, சிலக் விற்கும் சீனக் கூட்டாளி, வட்டிக்கடை பாய், மருந்துப் பெட்டி பெருமாள், குதிரைக்காரக் கதிரவேலு, வீராச்சாமி மேஸ்த்திரி என்று காலத்தால் அழிந்து போன எத்தனை எத்தனை பாத்திரங்களை நம் கண்முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றார்.

எழுத்தால் உயிர்ப்பிக்கப்படும் இப்பாத்திரங்கள் இலக்கியத்தால் ஜிவிதம் கொள்ளச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன இந்த நூலில்.

வானொலியும் தொலைக்காட்சியும் வீட்டுக்குள் புகுந்து வேடிக்கையும், விளையாட்டும் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கால கட்டத்தில் 'பாட்டுக்கார வேறுச்சாமி' எப்படி வாழ முடியும். ஆனால் இந்த நடைச்சித்திர நூல் அவரை வாழச் செய்கிறது.

வரிவடிவம், இலக்கியம் இலக்கணம் போன்றவைகள் ஒரு மொழிக்குத் தோன்றுவதற்கும் முன்பே தோன்றியதும் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்டதுமான நாட்டார் பாடல்கள், ஆவைகளின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களுக்காகவும், பண்பாட்டு நிகழ்ச்சிகளுக்காகவும் சமூக நடைமுறைப் பதிவுகளுக்காகவும், இன்றைய வரலாற்றாசிரியர்களாலும் சமூகவியலாளர்களாலும்,

பண்பாட்டியிலாளர்களாலும் தேடப்பட்டு ஆராயப்பட்டும் விஷயங்கள் நாமறிந்ததே.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட நாட்டாரியலின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கான முயற்சிகள்கூட மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. காலம், களம் என்னும் இரண்டும் வகிக்கும் முக்கியத்துவமே இதற்கான காரணம்.

அந்த வகையிலும் எதிர்காலத்தில் நின்று நிலைக்கும் கனம் இந்த நாலுக்கிருக்கிறது.

‘...லயக்காம்பிராவின் ஜன்னலோரத்தில் போட்டிருக்கும் மெதினில் காலுக்கும் கைக்கும் போட்டிருக்கும் ரோதையில் வாருக்குப் பதிலாக சாரப்பட்டி இருக்கும்.

யாராவது சிறு பையன்கள் வந்து விட்டால், இந்த வலுக்கைக்கு ஐலட் புடி, கமிக்கு பொத்தான் தை, கால்சட்டைக்கு பொத்தான் கண்ணு புடி, என்று வேலை வாங்கி விட்டு, போகும் போது வெட்டுத்துணிகள் கொடுத்தனுப்புவார். சடைப்பட்டிக்கு – மாரிமுத்து டெயிலர்.

‘அதை ஏன் கேக்குறிங்க. வர வர எனக்கு இந்த வேலையே வேணானு போச்சிங்க. ஒரு ரூபா அம்பது சதம் செக்ரோல்ல புடிக்குறாங்கன்னுட்டு வீட்டுக்கு ஜம்பது உடுப்புக்கு மேல அழுக்கு போடுறாங்க. புள்ளைங்கவுட்டு பீத்துணியைக்கோட போடுறாங்கன்னா பாருங்க... அதுலேயும் இப்ப சங்கத்துல மாசத்துக்கு ரெண்டு வெள்ளை குடுக்கனும்னு பேசுறாங்களாம்’ – வீராச்சாமி மேஸ்திரி.

‘தலையில் நூலினால் குஞ்சங்கள் வைத்துப் பின்னப்பட்ட மப்ளர், கலர் பெனியன், கோடுபோட்ட இந்தியா சாரத்தை மடித்துக் கட்டி, மஞ்சள் பொக்கட் வைத்த கறுப்பு பெல்ட்டைக் கட்டிக் கொண்டு, கையில் வெற்றுக்கயிற்றுச் சாக்குடனும், 112 றாத்தல் தூக்குத் தராக்டனும் போகிறாரே அவர் தான் மரக்கறி அரமானிஸ்.

சிங்களம் தான் என்றாலும் நன்றாகத் தமிழ்வரும். இடையிடையே வாறாங், போறாங், கவனிக்கிறாங், அடுக்கிறாங் போன்ற “றாங்”கான

வார்த்தைகள் மட்டுமே அவரை சிங்களம் எனக் காட்டிக் கொடுக்கும் - மரக்கறி அரமானிஸ்.

'சைக்கிள் பின் கெரியில் விதவிதமான கலர் சில்க்துணிகளை மூட்டைகளாகக் கட்டிக் கொண்டு, யார் கோலையும் கத்திரிக்கோலையும் அதில் மாட்டிக் கொண்டு, சில்க், சில்க் கென்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு பத்தாம் நம்பர் மொடக்கில் சைக்கிளில் வருகின்றாரே - அவர்தான் சில்க் விற்கும் சீனக் கூட்டாளி. கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களிடம் கொழுந்து நிறுத்து பத்துப் பதினெந்து நிமிட தேனீர் இடைவேளைக்குள் வியாபாரத்தை முடித்துக்கொள்வார்' - சில்க் விற்கும் சீனக் கூட்டாளி.

டெயிலர், சலவை மேஸ்த்திரி, மரக்கறி வியாபாரி, சில்க் துணி வியாபாரி போன்றவர்கள் மலையகத் தோட்டங்களுக்கு மட்டுமே உரித்தானவர்கள் அல்ல. சகல பிரதேசங்களுக்கும் பொதுவானவர்களே.

ஆனாலும் இந்த நூல் படம் பிழிக்கும் இவர்கள் தோட்டங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமான தனித்துவத்துடன் தான் காட்சியளிக்கின்றனர்.

இவர்கள் போன்ற பொது மனிதர்கள் அல்லாத, தோட்டங்களுக்கு மட்டுமே உரித்தான கணக்கப்பிள்ளை, கங்காணி, தவறணை பெரியசாமி, ஏறச்சிப் பெட்டி, மருந்துப் பெட்டி போன்றவர்களும் உயிர்ச் சித்திரங்களாகத் தீட்டப்பட்டிருக்கின்றனர்.

வயதில் அரைசசத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் கோவிந்தராஜ் மலையக இலக்கிய உலகுடன் கால் நூற்றாண்டு காலத் தொடர்புடையவர். இந்த இருபத்தைந்து வருட எழுத்துலக வாழ்விலும் இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் ஈடுபட்டு உளத்தூய்மையுடனும் சத்திய ஆவேசத்துடனும் உழைத்து வருகின்றவர்.

பெரும்பாலான மலையக எழுத்தாளர்கள் பிரகாசிக்கும் துறையான சிறுகதைத்துறைக்குள் எழுபதுகளின் நடுப்பகுதிகளில் பிரவேசித்தார். 1996ல் 'பசியாவரம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டார். ஒட்டத் தொகுதி மத்திய மாகாண சாகித்திய விருதினையும், யாழ்

இலக்கியப் பேரவையின் 96க்கான சிறந்த சிறுகதை நாலுக்கான சான்றிதழையும் பெற்றுக் கொண்டது.

பெரும்பாலான மலையக எழுத்தாளர்கள் ஈடுபாடு காட்டாத தொலைக்காட்சி நாடகத்துறைக்குள் தீவிரமாக ஈடுபாட்டு வெற்றியும் ஈட்டி மலையகத்துக்குப் பெருமை சேர்த்தவர். ‘மலையோரம் வீசும் காற்று’ என்னும் நீண்ட தொலைக்காட்சித் தொடர் நாடகமும், “மாப்பிள்ளை வந்தார்” என்னும் தொலைக்காட்சி குறுந்தொடர் நாடகமும் இவருக்குக் கணிசமான புகழையும் பிரபல்யத்தையும் ஈட்டித் தந்தன. ‘அரும்பு’, ‘புதுக்குடும்பம்’ என்னும் தொலைக்காட்சி ஒரங்க நாடகங்களும் இவரைப் பரவலாக அறிமுகப்படுத்தியது.

இலங்கையின் சுதந்திரத்தினப் பொன்னியூவினையொட்டி ரூபவாஹினி நாடாத்திய தொலைக்காட்சி நாடகப் போட்டியில் இவருடைய ‘மனிதர்கள் நல்லவர்கள்’ என்னும் நாடகப்பிரதி இரண்டாம் பரிசினைப் பெற்றது.

எந்த ஒரு மலையக படைப்பாளியும் தொலைக்காட்சி என்னும் இந்த சக்திமிக்க ஐஞ்சல்தொடர்பு சாதனத்தை இவ்வளவு தீவிரமாகப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டிய ஒன்றாகும்.

வாளொலி, மேடை நாடகங்களிலும் மலையகத்தின் முத்திரையைப் பதித்தவர் இவர். ‘தோட்டத்து ராஜாக்கள்’, ‘கவ்வாத்துக் கத்தி’ என்னும் மேடை நாடகங்கள் மலையகத்தை எந்தளவு முன் நிறுத்துகின்றன என்று பாருங்கள் ! பெயரைக் கேட்டதுமே இது மலையக நாடகம் என்பது துல்லியமாக அறிமுகம் பெறுகின்ற அழகே தனி !

முப்பத்தொன்பது மலையகப் பாத்திரங்களை தோட்டத்து கதாநாயகர்கள் என்று நடைச்சித்திரங்களாகப் பதிவு செய்யும் இந்த நாலும் கூட மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துறைக்கு ஒரு முன்னோடி நூலே.

இந்த நாலில் வந்து நிற்கும் மனிதர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் மலையகச் சிறுகதைகள் மூலம் ஏற்கனவே உங்களுக்கு உயிர்நுடனும் உயிர்ப்புடனும் அறிமுகமானவர்கள்தான் என்றாலும் இந்த நடைச்

சித்திரங்களில் தங்கள் தங்களுடைய தனித்துவத்துடன் மாத்திரமே உலா வருகின்றனர் என்பது முக்கியமானது.

கே. கோவிந்தராஜின் சிறுகதைகள் கூட இவர்களில் சிலரை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருக்கலாம். ஒரு உதாரணத்துக்கு ஊருக்குப் போகும் கந்தசாமியை எடுத்துக் கொள்வோம் (கந்தசாமி ஊருக்குப் போகின்றான் - பசியாவரம்) மிகப்பெரும்பாடுபட்டு பாஸ்போர்ட் பெற்று விசாச் சடங்குகள் முடித்து பஸ்ஏறி, கோச்சேறி, கப்பலேறி ராமேஸ்வரத்தை அடைந்து விட்ட கந்தசாமி கஸ்டம்ஸ் ஆபீசில் ஏற்பட்ட தகராறைத் தொடர்ந்து சாராயப் போத்தலை உடைத்து கஸ்டம்ஸ் ஆபீசரைக் குத்திக் கொலை செய்து விடுகின்றான். ஆபீஸ் அல்லோலகல்லோலப் படுகின்றது.

பாதகம் செய்வனைக் கணிடால் நீ பயங் கொள்ளல் ஆகாது.... மோதி மிதித்துவிடு, அவன் முகத்தில் உமிழ்ந்து விடு என்னும் கோவிந்தராஜின் ஆத்திரத்தால் அந்தப் பாத்திரம் வேகம் கொள்கிறது. படைப்பாளியின் ஆணைக்குப் பாத்திரம் அடிபணிகிறது. இது கோவிந்தராஜின் சிறுகதைப் பாத்திரம்.

இந்த நடைச்சித்திரப் பாத்திரங்களுக்கு அந்த விபரீதங்கள் ஏற்படுவதில்லை.

மலையகத்தில் எத்தனையோ விதமான தொழில்கள் இருக்கின்றன. எத்தனையோ விதமான மனிதர்கள் இருக்கின்றார்கள். என்றாலும் தேயிலைத் தோட்டங்களின் அச்சாணியாக ஜீவநாடியாகத் திகழ்வது கொழுந்தெடுப்பு. மற்றவைகள் யாவும் அதை வைத்தே விரிவடைகின்றன. விஸ்தாரம் பெறுகின்றன.

இந்த நூலும் மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தாவில் தான் ஆரம்பிக்கிறது. மட்டக்கொழுந்து மலை என்பது குமரிமலை. இளம் தேயிலை மரங்கள் வெடித்துக் கிளம்பும் கொழுந்துடன் திமிர்விட்டு நிற்கும் மலை. புத்தினமை பூரிக்கும் இளம் பெண்கள் வரிவரியாய் வந்து நின்று கொழுந்தாயும் மலை. குமரிப் பெண்கள் கூடி நின்று கொழுந்தெடுக்கும்

மலை என்பதால் கணக்கப்பிள்ளைகள், சுப்பர்வைசர்கள் ஆகியோரின் கைவீசல்கள் கண்வீசல்களுக்கும் ஆளாகும் மலை.

பழைய மலை என்பது கிழட்டுமலை. நன்றாக வளர்ந்து முற்றி இன்றோ நாளையோ கவ்வாத்து வெட்டப்படப்போகும் தேயிலைகள் நிறைந்த மலை. கொழுந்தும் அப்படிப் பிரம்மாதமாக இருக்காது. கிழவிகள் கொழுந்தாயும் மலை என்றே பொதுவாக அறியப்படும் மலை.

“மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தா”வில் ஆரம்பித்து “பழைய மலை பார்வதி”யில் இச்சித்திரங்கள் நிறைவு பெறுவதும் ஒரு வியப்பூட்டும் விசேஷமே.

இந்த உரைநடை ஓவியங்களுக்கு தன்னுடைய தூரிகை ஓவியங்கள் மூலம் ஒரு அழகையும் கனத்தையும் கொடுத்திருக்கும் ஓவியர் ராமச்சந்திரனைப் பற்றியும் கட்டாயம் குறிப்பிடவே வேண்டும். தானும் மலையகப் பெருந்தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவராகவும் இந்த மக்களுடன் வாழ்ந்து, பேசிப் பழகி உண்டு உறங்கிய அனுபவம் கொண்டவராகவும் இருப்பதால் இந்த ஓவியங்கள் சக்தியுடன் இந்நாலைக் கனம் பண்ணுகின்றன.

அறுபதுகளில் உயர்ச்சி பெற்ற மலையக இலக்கியத்துறையை தொன்னாறுகளில் (1997 லிருந்து) தனது மலையக நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளால் உலுப்பி எழுப்பிக் காட்டிய பெருமை கொண்ட ‘துரைவி’ தன்னுடைய எட்டாவது நூலாக இந்த நடைச்சித்திர நூலைத் தெரிவு செய்து வெளியிட்டுள்ளமை மிகவும் பாராட்டுக்குரியதே.

வளர்க் துரைவியின் இலக்கியப் பணிகள் ! வெல்க அவர்களது வெளியீட்டு முயற்சிகள் !

என்னுரை.

அன்பான வாசகர்களே,

தோட்டத்துக்குள் போய் அந்த கதாநாயகர்களை சந்திக்குமுன் உங்களோடு மனம்விட்டு பேச வேண்டும்.

கொஞ்சம் நில்லுங்கள் !

உள்ளே இருக்கும் தோட்டத்துக் கதாநாயகர்கள் இன்றையவர்களால். 1960 ம் ஆண்டுமுதல் அதாவது எனக்கு விபரம் தெரிந்ததுமுதல் - 1980 வரை என்னோடு பழகியவர்கள் - பேசியவர்கள் - நான் கண்டவர்கள் என்ற உண்மையை நான் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லிவிடுவதால் அவர்களோடு நீங்கள் பழகுவதற்கு வசதியாக இருக்கும் !

தோட்டத்துவாசிகள், தொழிலாளர்கள் என்று பொதுவாக பேசப்படுவர்கள் எப்போது கதாநாயகர்களானார்கள் என்பதற்கு நீண்ட விளக்கமுண்டு.

உங்கள் பொறுமையை சோதிக்காமல் சுருக்கமாக சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற அக்கறை எனக்குண்டு.

1986 ம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன். 'காங்கிரஸ்' பத்திரிகை வெளியீட்டாளராக இருந்த கெளாவ திரு. பி. பி. தேவராஜம், ஆசிரியராக இருந்த திரு. நா. சுப்பிரமணியமும் என்னையையும், எனது நண்பர் காலஞ்சென்ற திரு. கு. ராமச்சந்திரனையும் அழைத்து அப்பத்திரிகையின் அச்சகப் பொறுப்பைக் கொடுத்தார்கள்.

அம்மாபெரும் பொறுப்பை ஏற்று இருவரும் - மூவருந்தான் - சேர்ந்து சிறிதளவாயிருந்த காங்கிரஸ் பத்திரிகையை பெரிய அளவில் அச்சிட்டோம்.

அந்நேரத்தில், எனது சிறுக்கைகளைப் படித்த திரு. கு. ராமச்சந்திரன் என்னிடம், “உங்கள் கதைகளைப் படித்தேன். நன்றாக இருக்கின்றது. அதேபோல் மலையக நடைச்சித்திரம் எழுதும் திறமை தெரிகிறது முயற்சித்து பாருங்கள்” என்றார்.

மலையக நடைச்சித்திரங்கள் என்னால் எழுதமுடியும் என்று இனங்கண்டு, என்னை எழுதத் தூண்டியவர் என்ற வகையிலும், நான் முதலாவதாக எழுதிய நடைச் சித்திரமான, “ மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தா” முதல், தொடர்ந்து எழுதியவைகளை ‘காங்கிரஸ்’, ‘முரசு’, ‘மாவலி’, போன்ற பத்திரிகைகளில், “பிரம்மன்” என்ற புனைபெயரில் அறிமுகப்படுத்தினார் என்ற வகையிலும் அவருக்கு நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

பிறகு, சிந்தாமணி, வீரகேசரி, தினகரன் போன்ற தேசிய பத்திரிகைகளிலும் வேறுபெயர்களில் பிரசுரமாகினார்.

இவைகள் எப்படி நூலாக உங்கள் கையில் தவழ்கிறது என்பதை கூறவேண்டாமா ?

எனது முதலாவது நூலான “பசியாவரம்” சிறுக்கைத்தொகுதி 16.03.1997 ல் கொட்டாஞ்சேனை ஐங்கரன் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற வெளியீட்டு விழாவின்போதுதான் பெரியவர் திரு. துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் அறிமுகம் எனக்கு கிடைத்தது.

எத்தனை விசித்திரமான மனிதர் அவர். நம்ப மாட்டார்கள் !

சிறுக்கைகள், குறுநாவல், இலக்கியகட்டுரைகள், கவிதைகள், சின்னங்குசிறுக்கைகள், மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்துக்காக உழைத்த பெரியார்கள் பற்றிய நூல் என்று ஏழுபிரசுரங்களை வெளியிட்ட இவர், வேறு ஏதாவது வித்தியாசமான நூலை வெளியிடும் அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்.

இவர் மூலமாக நான் எழுதிய மேடை நாடகங்களான “தோட்டத்து ராஜாக்கள்”, “கவ்வாத்துக்கத்தி”, “வேறுவழியில்லை”, அல்லது,

எனது தொலைக்காட்சி நாடகங்களான, “மாப்பிள்ளை வந்தார்”, “அரும்பு”, “மலையோரம் வீசும் காற்று”, “புதுக்குடும்பம்”, “மனிதர்கள் நல்லவர்கள்”, என்று ஏதாவது ஒன்றை அச்சிட்டுத் தாருங்கள் என்று தயக்கத்துடன் கேட்டேன்.

இவைகளை விட எனது நடைச்சித்திரங்கள் இவருக்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தது. “தாருங்கள் படித்துப் பார்ப்போம்” என்றார்.

கொடுத்தேன். படித்தாட். ஒருவாரத்துக்குள் என்னை அழைத்துப்போய், “யனி ஆர்ட்ஸ் பிரின்டர்ஸில்” அச்சிற்குக் கொடுத்து விட்டார்.

மலைத்துப் போனேன். அது மட்டுமா ?

“பக்கங்கள் எத்தனையாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, நல்ல தாளில் அச்சிடவேண்டும். சீக்கிரமே வேலை முடியவேண்டும்” என்று இவர் கூறியது என்னால் மறக்கமுடியவில்லை. எத்தனை கண்டிப்பானவர் !

மலையக இலக்கியம், மலையகமக்கள் என்ற வகையில் ஏதாவது உருப்படியாக செய்ய வேண்டும் என்ற விடாப்பிடியான எண்ணங்களும், செயற்பாடுகளும் என்றுமே அவரிடம் குறைந்தபாடில்லை.

இந்த வகையில் எந்தவித பிரதியுபகாரமும் எதிர்பாராமல் மலையக இலக்கியங்களுக்கு புத்துயிருட்டி வரும் திரு. துரைவிஸ்வநாதன் அவர்களுக்கு கோடி நன்றிகள்.

மலையகத்தில் பிறந்து வளர்ந்து - அம்மக்களைப் பற்றி சிந்தித்து எழுதுவதற்கு கல்வியறிவுட்டிய என் பெற்றோருக்கு முதற்கண் என் சிரம் தாழ்ந்த நன்றிகள்.

உள்ளே நீங்கள் சந்திக்கப் போகும் தோட்டத்துக்கதாநாயகர்கள், வெறுமனே கற்பனா சிற்பிகள் அல்ல. உயிருள்ள நாயகர்கள். அவர்களின் ஒவ்வொரு செய்கைகளையும் கண்டறிந்து, அவர்களின் அப்பாவித்தனமான செயற்பாடுகளுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்து கொடுத்துள்ளேன்.

எழுதியுள்ள முற்பத்தொன்பது நடைச்சித்திரங்களுக்கும், நான் நினைத்ததற்கு மேலாகவே, ஏற்றாற் போல் சித்திரங்கள் வரைந்து, ஒவ்வொரு தோட்டத்து கதாநாயகர்களுக்கும் உயிர்கொடுத்துள்ளார். மலையகயத்தின் பிரபல ஒவியரும் என் நண்பருமான, “சந்ரா” என்கிற எஸ். ராமச்சந்திரன். அட்டைப்படத்தையும் அழகாக வரைந்த அவருக்கு என் உள்ளிகுந்த நன்றிகள்..

ஏற்கனவே, தேசிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த போது படம் வரைந்த ஊக்குவித்த திரு. எஸ். ஜெயபாலன், திரு. ஆர். கெளசிகன் அவர்களுக்கும் நன்றி.

என் எழுத்துக்கு மதிப்பளித்து நடைச்சித்திரங்களை பிரசுரித்த சிந்தாமணி, வீரகேசரி, தினகரன், காங்கிரஸ், மாவலி, சுடர் போன்ற பத்திரிகைகளுக்கும் குறிப்பாக திரு. க. தமிழ்மாறன், திரு. வி. தேவராஜ், திரு அருள்சத்தியநாதன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறேன்.

‘குன்றின்குரல்’ நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பு செய்த இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கும் நன்றி.

அதுமட்டுமல்ல,

இக்கதாபாத்திரத்திரங்களை எழுதி வாசித்துக் காட்டியின், அந்தந்த கதாபாத்திரங்களையும் திருத்தி சிறப்பாக எழுதவைத்த என் அன்பு மனைவி வெரோனிக்காவுக்கும்,

நான் மறந்துபோன கதாநாயகர்களை நினைவுட்டி அவர்கள் பற்றிய விபரங்களையும் தந்துதலிய திரு. ஜோசப் அருளாந்து அவர்களுக்கும்,

உற்சாகமூட்டி எழுதத்தூண்டிய திரு. என். எஸ். சிவலிங்கம், திரு. எஸ். எம். கார்மேகம், திரு. இர. சிவலிங்கம் போன்றவர்களுக்கும்,

இந்நாலுக்கு பல வேலைகள் மத்தியிலும் சிரமம் பாராது முன்னுரை எழுதித்தந்த கலாபூஷணம் தெளிவத்தை எஸ். ஜோசப் அவர்களுக்கும்,

இந்த நாலை அழகுற அச்சிட்டுத்தந்த ‘யனி ஆர்ட்ஸ்’ அச்சக நிறுவனத்துக்கும், ஊழியர்களுக்கும், குறிப்பாக செல்வி சுதர்சினி இராஜேந்திரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள். வணக்கங்கள்.

இனி உள்ளே போய் தோட்டத்துக் கதாநாயகர்களைச் சந்தியுங்கள். அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று எனக்கு எழுதுங்கள்.

உங்கள் அபிப்பிராயங்கள் என் பேனாவை இன்னும் கூர்மையாக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

*அன்புடன்,
கே. கோவிந்தராஜ்*

துறைவி வெளியீடுகள்

1. மலையகச் சிறுக்கதைகள்
33 மலையக எழுத்தாளர்களின் கதைகள்

2. உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்
55 எழுத்தாளர்களின் மலையகக் கதைகள்

3. பாலாயி

தெளீவுத்தை ஜோசப்
முன்று குறுநாவல்கள்

4. மலையகம் வளர்த்த தமிழ்
சாரல் நாடனின் கட்டுரைகள்

5. சக்தி பாலையாவின் கவிதைகள்
சக்தி பாலையா

6. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்
(சின்னங்குசிறு கதைகள்)
ஞபராணி ஜோசப்

7. மலையக மாணிக்கங்கள்
(மலையக முன்னோடிகள் பன்னிருவரைப் பற்றிய நூல்)
அந்தனி ஜீவா

8. தொட்டத்து கதாநாயகர்கள்
நடைச்சித்திரம்
கே. கோவிந்தராஜ்.

**'துரைவி வெளியீடுகளை
 பெற்றுக் கொள்ள
 தொடர்பு கொள்ளுங்கள்'**

- ★ **துரைவி பதிப்பகம்,**
 85, இரத்தின ஜோதி சரவணமுத்து மாவத்தை,
 கொழும்பு - 13.
 தொலைபேசி - 331596.

- ★ **20/A/9 கோபாலகிருஷ்ணா தெரு,**
 தியாகராய நகர்,
 சென்னை - 17.
 தொலைபேசி - 8883391

கதாநாயகர்கள்

பக்கம்

1.	மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தா	01
2.	ஜில்லா செல்லையா	05
3.	சிலம்படி பால்சாமி	10
4.	பால்க்கார சுப்பன்	15
5.	வட்டிக்காரபாய்	20
6.	மருத்துவச்சி சீனியாத்தாள்	24
7.	மாரிமுத்து டெய்லர்	29
8.	பெட்டிக்கடை பெரியசாமி	34
9.	சலுான் சின்னத்தம்பி	39
10.	பாட்டுக்கார வேலுசாமி	45
11.	பூசாரி பொன்னுசாமி	50
12.	சில்க் விற்கும் சீனக்கூட்டாளி	55
13.	எறங்சிபெட்டி ஏகாம்பரம்	59
14.	வட்டிக்கடை வைரமுத்து	64
15.	பண்டாரம் பட்டிகாமத்தார்	69
16.	தவறணை பெரியசாமி	73
17.	வாசற்கூட்டி சடையன்	77
18.	மருந்துபெட்டி பெருமாள்	81
19.	மரக்கறி அரமானிஸ்	85

20. மீசைக்கார காவல்காரன்	90
21. முத்தையா கணக்கப்பிள்ளை	95
22. வீராச்சாமி மேஸ்த்திரி	99
23. அம்பிப்பயல் அண்ணாவி	104
24. செக்றோல் சின்னனையா	108
25. சோக்கு சுந்தரம்	113
26. குதிரைக்கார கதிரவேலு	117
27. ஆயம்மா அலமேலு	122
28. அந்தோனி அப்பு	127
29. லொறிரைவர் லோகநாதன்	133
30. அடுப்பு ஆரான்	137
31. ஜெயராம் கிளார்க்கர்	142
32. ஒடும்பிள்ளை செவனு	147
33. ஸ்கூல் கங்காணி	152
34. பஜனை மாஸ்டர் பரமசிவம்	157
35. தாமோதரம் டேமேக்கர்	162
36. கந்தையா கங்காணி	167
37. தோட்டத்து வாத்தியார்	172
38. தப்புக்காலர தங்கையா	177
39. பழையமலை பார்வதி	182

மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தா

சேலைக்கு மேல் இறுகக்கட்டிய படங்கு, எட்டுமுழு வேட்டியை நான்காக மடித்து கொங்காணியாய்ப்போட்டிருக்கும் தலைவேட்டி, முன்தலையில் அமுக்கி அமுக்கி நிறைக்கும் ஒரு சூடைக் கொழுந்தையும்தாங்கக்கூடிய மூன்றுவரிசைக் கூடைக்கயிறு, கையில் ஏழு அடிநீளமான மட்டக்கம்புடன் மட்டக்கத்தி, நெற்றியில் தார்பூசிய வயத்துத் தகரத்தில் அடுப்புப்புகையுடன் பணிகோர்த்திருந்ததில் தொட்டுவைத்த பொட்டு, பொட்டுக்குக்கீழே ஒரு வரியில் திருநீறு, இளங்கொழுந்தாய் வளர்ந்திருக்கும் உடம்பு “இவள்”தான் மட்டக்கொழுந்து மாரியாத்தா.

“இத்தனை அலங்காரமும் செய்து கொண்டு வேலைக்கு சரியான நேரத்துக்கு எப்படி இவளால் வரமுடிகிறது?” என்று நினைக்காதவர்கள் தோட்டத்தில் குறைவு.

“இந்தா கன்னியம்மா சூடையை வச்சிட்டுப்போ நான் நெறுத்திட்டு வாரேன். “பிள்ளைக்காரி யாரும் வந்தால், அவர்களுடைய சூடையையும் நிறுத்து உதவி செய்வாள்.

வயதானவர்களுக்கும் உதவிசெய்வதில் முன்னிற்பாள் மாரியாத்தா.

மாரியாத்தாவோடு குமர்கள் வேலைக்குப் போனால் யாரும் பிள்ளைகளிடம் வாலாட்டமாட்டார்கள்’ என்பது தோட்டமே தெரியும்.

அன்று ஒரு 'சப்பவைசர்' புதிதாக தோட்டத்துக்கு வந்தார்.

"நேரத்தோடே வேலைக்குப் போயிருங்க" என்று காலையிலேயே கங்காணி சொல்லிவிட்டார்.

"எவேன் வந்தா நமக்கென்ன" என்று இருந்தார்கள், நேரத்துக்கு வேலைக்கு போகிறவர்கள். மாரியாத்தாவும் தான்!

பிரட்டுக்களம் அமர்க்களப்பட்டது.

மட்டக்கொழுந்து பெண்கள் வரிசையாக நின்று 'துண்டு' வாங்கிக் கொண்டனர். வரிசையில் மாரியாத்தாவும், இன்னும் கொஞ்சம் பேர் இடுப்பில் படங்குடனும் நின்றனர். தோட்டத்தில் அவள் அழிதான்,

இருமுறை அவள் முகத்தை பார்த்த சுப்பவைசர் புண்ணகைத்துக் கொண்டார். மனதில் ஏதோ – நிறைவுடன்- நினைவுடன்.

கட்டிக்கொள்ளாதவர்களின் படங்கு கூடையில் தொங்கின. மலையில் போய் நிரைபிழிக்கும் போது கட்டிக்கொள்ள. வேலைக்குப்போகும் போது கட்டிக் கொண்டு போக இளக்கஞ்சுக்கு வெட்கம். வீட்டுக்குப் போகும் வெட்கம் இல்லை.

ஒரு மாதம் ஓடிவிட்டது.

"மாரியாத்தாவை எப்படியும் ஒரு கை பார்க்க வேண்டும்", என்ற ஆவஸ் சுப்பவைசருக்கு.

ஒருசுட்டு சிரிப்பு சிரித்தாள் மாரியாத்தா. சிரிப்பின் அர்த்தம் சுப்பவைசருக்குத் தெரிய ஞாயில்லை.

"ஜயா மாரியாத்தாகிட்ட ஒங்க கைவரிசையை காட்டாதீங்க அவனெநருப்பு மாதிரி. அவங்க குடும்பத்தை கொலைக்கார குடும்பமுனுதான் சொல்லுவாங்க" என்று சுப்பவைசருக்கு ஓதினார் கங்காணி.

மாரியாத்தாமேல் சுப்பவைசருக்கு இருந்த ஆசை வெறியாகியது.

வழமையாக கூடையில் இருக்கும் கொழுந்தின் நிறை இல்வளவுதான் இருக்கும் என்பது மாரியாத்தாவுக்குத் தெரியும்.

ஒரு நாள் இவருடைய யூகத்தைவிட றாத்தலை கூடுதலாக சொல்லிவிட்டார் சுப்பவைசர். “ஸ்யா யாருவுட்டு கொழுந்தவெட்டி எனக்கு கூட றாத்த போடுறீங்க. எங்க இந்த பக்கம் தெராசத்திருப்புங்க” என்றதும், வெலவெலத்துப்போனார் சுப்பவைசர் ஆட்களுக்கு முன்னால்!

“பொம்பளைங்க கொஞ்சம் அழகா இருந்தாபோதும் நிறுவையும் அழகாத்தான் இருக்கும். இந்த வெள்ளாட்டையெல்லாம் இந்தத் தோட்டத்துல வச்சிக்கிறாதங்க அதுக்கு வேற எடம் பார்த்துக்கங்கடா” என்று பேசினாள் மாரியாத்தா.

கடுங்குளிரிலும் சுப்பவைசர் முகம் வேர்த்துக் கொட்டியது.

மளமளவென்று கொழுந்தை நிறுத்து அனுப்பிய சுப்பவைசரிடம் கங்காணி நிதானமாக சொன்னார்.

“ஜயா மாரியாத்தா ஒரு நெருப்பனு அன்னைக்கு நான் சொன்னேன். நீங்க கணக்கெடுக்கல. இப்ப பாத்தீங்களா? இந்த தோட்டத்துக்கு யாரு வந்தாலும் ஒரு வெஷயத்தை ஞாபகத்துல வச்சிகிறனும். என்னான்னா, பத்து பதினெட்சு வருஷங்களுக்கு முன்னால் இந்த மாரியாத்தாவுட்டு ஆத்தா ரொம்ப அழகா இருந்தா. அவள ஒங்க மாதிரிதான் ஒரு கணக்கப்புள்ள கண்ணுவச்சிக்கிட்டு இருந்தாரு. அவரும் என்னென்னமோ சலுகை எல்லாம் குடுத்து பார்த்தாரு அவ மசியல. இந்த விஷயம் தோட்டம் பூரா டாம்டாம்னு இருந்திச்சு ஒரு நா மாரியாத்தா அப்பேன் என்னா செஞ்சாந்தெரியுமா?, ‘எண்டா பொறுக்கிப் பசங்களா தோட்டத்ல புள்ளைக அழகா இருக்கப்படாதா? அழகா இருந்தா அதுகள என்ன வேணுமனாலும் செஞ்சிப்புலாமுனு நெனைக்கிறதா நீ எல்லாம் அக்கா தங்கச்சியோட பொறக்கல்ல....’ அப்புள்ளு பேசியிட்டு இனிமே இந்தமாதிரி நெனப்பு எந்த தோட்டத்திலயும், எந்தப் பயலுக்கும் வரப்படாதுன்னு சொல்லி கண்டரகோடாலியால மார்காலு மார்க்கை வாங்கிப்பட்டான். அதுலேயிருந்து பாருங்க இந்த தோட்டத்துக்கு யார்வந்தாலும் ஒரு காச்சலும் இருக்கல்லீங்க” என்றான்.

சுப்பவைசர் தொட்டாச்சினுங்கி போல் சுருங்கிப் போனான்.

ஜில்லா செல்யை !

“ஓல வைக்க ஒரு குண்டு மனி அரிசியில்ல, வெறுந்தேத்தண்ணியாவது குடிக்கலாம்னா அதுக்கும் சீனி இல்ல. வீட்டுல என்னா இருக்கு. ஏது இருக்கினு பாக்காதீங்க. தென்ம் ஜில்லா ஜில்லான்னுட்டு ஒரு பைலை தூக்கிட்டு ஓடினா வீட்டு வேலய யாரு பாக்கிறதாம் ?

“இன்னைக்கு ஒரு முக்கியமான பிரச்சினை... பணிய வயத்து பழணியாண்டிக்கு வேல குடுக்க மாட்டேன்னு கணக்கப்புள்ள சொல்லிட்டாராம்.. ஏந் தெரியுமா ?

கவ்வாத்துக் கத்தியை காட்டி, காட்டி ஏதோ சொல்லிப்புட்டானாம். அவனை கூட்டிக்கிட்டு ஜில்லாவுக்குப் போய் ஒரு முடிவு கட்டணும்.”

“அவனுக்கு வேல நிப்பாட்டிட்டாங்கனு நீங்களும் வேலைக்குப் போகாம, அவன கூட்டிக்கிட்டு போற்க. ஒங்களுக்கு யாரு சம்பளம் குடுக்கிறாங்க....? சங்கம்... சங்கமுனு சொல்லி சொல்லியே ஏங்காதுல கழுத்துல கெடந்தது எல்லாத்தையும் கொண்டு போய் ஈட்டுக்கடையில வச்சாச்சி”

“அவனுக்கு நஷ்டாடு இருவதாயிரம் வாங்கிக் குடுத்தேன்... இவனுக்கு முப்பதாயிரம் வாங்கிக் குடுத்தேன்... அப்படியிப்புடிம்பீங்க...

கடைசியில் பாத்தா.... அவுங்க வாங்கிக் குடுக்கிற சாராயத்தை குடிச்சிட்டு வந்துப் படுத்துக்கிருவீங்க. எப்பதான் நமக்கு விழிவுகாலம் வருமோ தெரியல் ...?"

"மத்தவங்களுக்கெல்லாம் ஞாயப்படி கெடைக்கனும் - னுதாண்டி நான் பாடுபடுறேன். வாங்கி குடுத்தேனுட்டு... காச வாங்கலாம்? இவ்வளவு காலமும் நம்ம ஆளுகளுக்கு எவ்வளவோ செஞ்சிருக்கேன். அதுக்காக ஒரு பயகிட்ட கைநீட்டி ஏதாச்சும் வாங்கி இருக்கேனா? அதாண்டி ஏந்தெறம, நமக்கு ஆண்டவன் அளப்பாண்டி..."

"அது கெடக்கட்டும். பழனியாண்டி பாவம்... அவன் பொண்டாட்டி நெற மாசம் அவளுக்கும் வேலைக்குப் போக ஏலாது, வீட்டுல அடுப்பு கூட பத்த வைக்கவியாம்.... ஒரு ஓட்டம் ஓட்டு ஓடியாந்திர்றேன்.."

"சும்மா ஓட்டு ஓடியாறதுக்கு... ஒங்க ஜில்லா கிட்டத்திலயாயிருக்கு? பஸ்ஸாக்கு குடுக்கிற காசுக்கு அரிசி வாங்கினாலும் ஒரு நா பொழுது போவும்"

மனைவி முன்னுமனுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மடித்து கட்டிய நாலு முழவேட்டி, வேட்டியின் அழுக்கை மறைக்கும்படியாக சலவைக்குப் போட்டெடுத்த வெள்ளை சேர்ட்டு, சட்டைப்பையில் எந்த வருசமோ யாரோ கொடுத்த ஒரு "பாக்கட்" யயியுடன் ஒரு "பைலட் பேனா", சிகப்பு போல்பைன்ட்.

தலையில் முண்டாசாய்க் கட்டிக் கொள்ளும் "வல்" தோளில் தொங்கும்.

இடது கக்கத்தில் அழுக்கேறிய ஒரு பைல்.... அதற்குள் சில கடிதங்கள். இலக்கங்கள் தெரியாமல் அழிந்து போயிருக்கும் ஒரு "வாட்ச்" இத்தியாதிகளுடன் அதோ வருகிறாரே அவர்தான் ஜில்லா செல்லையா!

“என்னா பழனியான்டி பணம் கெடச்சுதா. பொறப்படலாமா?”

“செவக்கொழுந்து கிட்டத்தான் இருவத்தைஞ்சு ரூவா வட்டிக்கு வாங்கினேன். சம்பளம் போட்டுத் தாரேனுட்டு”

“ஓன்னுக்கும் பயப்படாத நான் நெனச்சா எல்லாம் வெத்தியா முடியும்னு ஒனக்குத் தெரியுமில்ல? போன மாசம் அதான் கண்ணியப்பனுக்கு வேல நிப்பாட்டிட்டாங்கயில்ல.”

அவன் தோட்டத்தில் வேலை இல்லாத ஒரு மாசம் வவுனியாவுக்குப் போய் வேலை செஞ்சிட்டு வந்தான். அதனால் அவனுக்கு தோட்டத்தில் வேல இல்லேனுட்டாங்க. விடுவேனா?

“தோட்டத்துல முப்பது நாளும் வேல குடுக்கிறீங்களா? கெழுமைக்கு ரெண்டு நா வேல, மத்த நாளையில என்னா பன்னுறது? அதனால் தான் வேல கெடைக்கிற எங்காவது போய் வேல செஞ்சு வயித்துப் பாட்ட பாக்க வேண்டியிருக்கு.”

அப்புடி இப்புடினு பேசி ஜில்லா தலைவருக்கிட்ட சொல்லி ஒரு காயிதம் டைப்படிச்சி தொரைக்கு அனுப்பினேன்னா. அடுத்த நாளே கண்ணியப்பன கூப்பிட்டு வேல செய்யச் சொல்லிட்டாங்க தெரியுமா? அப்பறம் ரெண்டு கெழுமைக்கு முந்தி...!

“பஸ் வருதுங்க வாங்க...?”

“பஸ்ஸால நல்லா சீட்டிருக்கு வா மூலையில போய் ஒக்காந்துக்கிருவம்.”

“பழனி இதுக்கு மொத... நீ எப்பவாச்சும் ஜில்லா பக்கம் வந்திருக்கியா?”

“இல்லீங்களே.....”

“வந்து பாரு என்னைய கண்டா போதும் தலைவரு கூட அசந்து போயிருவாரு... ஏன்னா நான் குடுக்கிற கரைச்சல்ல... அவுங்க ஏதாவது செஞ்சித்தான் ஆகனும்... தெரியுமில்ல? நான் கொண்டு வர்ர

பெரச்னைகளுக்கு ஒரு முடிவு எடுக்காம் போக மாட்டேன்னு அவுங்களுக்குத் தெரியும் வா இதான் ஆயிஸ்..”

“என்னாங்க ஜில்லா முடியிருக்கு?”

“அதானே, இன்னைக்கு திங்கக் கெழுமை மூட மாட்டாங்களே! கதவுல என்னமோ நோட்டீஸ் ஓட்டியிருக்கே பாப்போம்..”

“கலகா தோட்டத்தில் நடக்கும் பொதுக் கூட்டத்துக்கு கொழும்பிலிருந்து தலைவர் வருவதால், இன்று அலுவலகம் மூடப்பட்டுள்ளது.”

செல்லையா வாசித்துக் காட்டுகிறார்.

“என்னாங்க இது பெரிய அநியாயமா இருக்கு? நாங்க காச செலவழிச்சிக்கிட்டு இங்க வர்ரம்... இவுங்க பாட்டுக்கு மூட்டுப் போனா என்னாங்க அர்த்தம்..?”

“பழனி நீ சொன்னதும் தான் எனக்கும் சொரணையிலபடுது”

“என்னாங்க....?

“தொழிலாளிக்... பெரச்னைகளை சொல்றதுக்கு நமக்கு வசதியான ஒரு இடத்துல, அதாவது நம்ம நடந்து வந்து போகிற மாதிரி ஒரு ஜில்லா தொறக்கணும்...”

நம்ம சுற்று வட்டாரத்துல கிட்டத்தட்ட இருவது - இருபத்தஞ்ச தோட்டங்களுக்கு ஒரு ஜில்லாதான்.

எதுக்கும் ஒரு அவசரமுனு காச செலவழிச்சிக்கிட்டு வந்தும் பிரயோசனமில்ல... அதனாலே இன்னைக்கே கமிட்டியைக் கூட்டி இதுக்கு ஒரு முடிவு எடுக்கணும்”

இது பற்றி கொழும்பு மத்திய கமிட்டிக்கு எப்படி மகஜர் அனுப்புவது என்ற யோசனையில் நடக்கிறார் ஜில்லா செல்லையா !

“ சிலம்படி ” பால்சாமி

“இந்த மாதிரி வளைக்கா ஒடையிற கம்பு கொண்டு வர்ரதா இருந்தா நாளையில இருந்து வெளையாட வரவேணா... ஆமா.. எத்தனை நாளைக்குத் தான் சொல்றது...”

“ போன ஞாயித்துக் கிழமை காட்டுல போய் ஒரு கட்டு வரிச்சி கொண்டாந்து சேத்துல பொதச்சி வச்சிருக்கோம். அடுத்த கெழு கொண்டாந்திருவம் வாத்தியாரே...”

“ காட்டுல போய் வைரமான கம்புகளை வெட்டி வந்து சேத்துல பொதச்சி வச்சி, கம்பு நல்ல கறுப்பேறின பொறுகு காயவச்சி, வெளையாட வரும் போது கொண்டு வரணும். கம்ப கல்லுல தட்டினா “நங்கினு” சத்தம் கேக்கணும்.”

இது வஸ்தா மாஸ்டரின் ஆர்டர்.

“நல்லாக் காயவைத்து அப்படியும் “ கறுப்பு நிறம் ” வராட்டால் இஸ்தோப்பு அடுப்புக்கு மேலுள்ள அட்டலில் ஒரு கெழுமை வைத்தால் நல்லாக் கறுப்பேறி விடும்.”

இதுவும் அவரின் ஆலோசனை தான் .

“ யாரு அவரு?,

அவர் தான் “ சிலம்படி ” பால்சாமி. ஐந்தரை அடி உயரம். தலையில் நாலுமுழு லேஞ்சியை மடித்துக் கட்டாமல் சுருட்டிக் கட்டி

இருப்பார். மலைக்கு வேலைக்குப் போகும் போது, காலையில உடுத்திய அரைக்கால் சட்டை. சேர்ட்டுக்குன் மறைந்திருக்கும் பொலீஸ்காரரைவைத்த பெணியன், திடகாத்திரமான உடல்...

“வஸ்த்தா மாஸ்டர்” அவருக்கு எடிசனல் பட்டம் !

தோட்டங்களில் தொழிற் சங்க கூட்டமாக இருந்தால் ஊர்வலத்தில் இவரது வீர சாகச விளையாட்டுக்கள் முக்கிய நிகழ்ச்சியாக இடம் பெறும்.

மாரியம்மன் திருவிழா, காமன்கூத்து போன்ற முக்கிய விழாக் காலங்களில் இவரது விளையாட்டுகளுக்கு பெரும் வரவேற்பு இருக்கும்.

திருவிழாக் காலங்களில் சிலம்படி முடிந்ததும் பந்தம் கற்றும் நிகழ்ச்சி இரவில் ஜெக் ஜோதியாக ஜோலிக்கும்.

வஸ்த்தா கம்பின் இரு பக்கங்களின் மூலைகளிலும் இரண்டு நீளமான சங்கிலிகளில் பந்தங்கள் கட்டி, ஸ்டோரில் வாங்கி வரும் மண்டி எண்ணெய்யில் நனைத்து, தீ வைத்து கற்றுவார்கள்.

பார்ப்பவர்களுக்கு பயங்கரமாக இருக்கும். நெருப்பு கொஞ்சமும் உடம்பில் படாதபடி வேகமாக கைகளை வளைத்து வளைத்து கற்றுவார்கள்.

சிலம்படி விளையாட்டில் பாவலா, பம்மல், துள்ளல், பிண்ணலடி, எதிர் பாய்ச்சல், புலிக்கோடு, பஞ்சாப்பு உறுமல், பிண்ணி ஆட்டம் எல்லாமே அவருக்கு சர்வ சாதாரணம்.

தோட்டத்தில் வேலை முடிந்து, மாலை ஆறு மணியிலிருந்து, இரவு ஒன்பது பத்து மணி வரை இளைஞர்களுக்கு “வஸ்த்தா” பழக்குவார், பால்சாமி.

பால்சாமி விளையாட்டில் ரொம்பவும் கண்டிப்பானவர். ஓவ்வொரு அடிக்கும் – அதற்கு தகுந்தாற் போல் கால்களையும், கைகளையும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லா விட்டால் “டொக்” என்று

தலையில் குட்டுவது போல் இவரது கம்பு வந்து விழும். சிலர் அழுதும் விடுவார்கள்.

“இந்தா பால்சாமி நம்ம பையனுக்கும் இன்னையிலிருந்து வஸ்தா பழக்கி விடு . அப்பறம் ஒன்னையப் பத்தி பேப்பர்ஸ் படத்தோட போடுறேன்.”

தோட்டத்து “மாஸ்டர்” தனது பையனை அனுப்பினார். சிலம்படி பழக. “மாஸ்டர்” உத்தியோகத்தோடு ஒரு பத்திரிகைக்கு நிருபராகவும் அவர் இருந்தார்.

ஒரு நாள் “ஆட மடயா, செலா வரிசை எடுக்கும் போது, இப்பிடி உடாம்பாஞ்சி எடுக்கணும்” என்று செய்து காட்டினார்.

ஒரு முறை!

இரண்டு முறை!

மூன்று முறை !!

பையனுக்கு கைகால் சரியாக விழவில்லை. “டங்” என்று பையனின் தலையில் வீழ்ந்தது, பால்சாமியின் கம்பு.

மறுநாள் பையன் வரவில்லை. மாஸ்டருக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“பெரிய்ய வஸ்த்தா பழக்குறானாம.... வஸ்த்தா – ஏம் புள்ளைய என்னா.... வயத்து பயனு நெனைச்சுட்டானா? இருக்கட்டும். இருக்கட்டும். நீ படிடா ஒன்னைய நான் கொழும்புக்கு அனுப்பி “கராட்டி” பழக்கி விடுறேன். அப்பறம் பாப்பம்.... இவேன் “வஸ்த்தா” கம்பு பெரிசா? என் “பேனா குச்சி” பெருசான்னு?”

தொடர்ந்து மூன்று நான்கு மாதங்கள் பழகுவார்கள். பழகி முடிந்ததும் வெத்திலை பாக்குடன் ஒரு வேட்டி, வஸ்த்தாவுக்கு தட்சணை கொடுப்பார்கள். வசதியுள்ளவர்கள்.

“எல்லாருக்கும் “வஸ்த்தா” பழக்கிவிடுறிங்களே ஒங்களுக்கு ஏதாவது வருமானம்..... கிருமானம் உண்டா ?” என்று கேட்டால் போதும்.

“முச்” வாயில் விரலைவைத்து சொல்லுவார்.

“ஏதோ ஒருத்தனுக்கு தற்பாதுகாப்புக்கு ரெண்டு முனு அடி தெரிஞ்சா... ஒரு இக்கட்டான எடத்துல தன்னை பாதுகாத்துக் கிறலாம். அதுக்காக எனக்கு தெரிஞ்சத சொல்லிக் குடுத்துக்கிட்டு இருக்கிறேன். நீங்க வேறு...?”

“இன்னைக்கு எல்லாரும் நம்ம “வாத்தியார்” நடிச்ச “நாம்” படம் பார்க்க போரோம். நாளைக்கு அந்த படத்துல வாத்தியார் சுத்துற மாதிரி “கம்பு” சுத்தனும் தெரியுதா ?”

பால்சாமி உத்தரவிட்டார்.

மறுநாள் “நாம்” படத்தில் இடம் பெற்ற, இரண்டு கைகளிலும் “கம்பு சுற்றும்” பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

திடீரென ஓரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் லயத்துக்கு வந்து பால்சாமியைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

“நீ தோட்டத்து பையன்களுக்கு சண்டை செய்ய “ட்ரெய்னிங்” குடுக்கிறது இல்லியா?” என்று சொல்லி அழைத்து போனார்கள்.

எதிரிகளை சமாளிக்கும் திறமைசாலியான பால்சாமி தோட்டத்திலேயே எதிரியிருப்பான் என்று நினைக்கவில்லை.

தோட்டத்து வாத்தியார் சிரித்துக் கொண்டார் ! “பேனாகுச்சி” சிலம்படி வாத்தியாரை கையும் மெய்யுமாக பிடித்துக் கொண்டது என்று!

பொட்டலில் “பெட்றோல் மெக்ஸ்” எரிந்து கொண்டிருந்தது. வெளிச்சம் தெரிகிறது. பால்சாமி இருட்டறையில் தூங்காமல் விழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

★ ★ ★ ★

பால்க்கார சுப்பன்

அரைக்கால்சட்டை உடுத்தி, கனமான காக்கித் துணியிலேயே சேட்டு போட்டு, சேட்டுக்கு மேலே ஒரு சுவிட்டரும் போட்டு, தலையை மூடி 'மப்ளர்' கட்டி, ஒரு கையில் பால்வாளியும் மறு கையில் லாந்தரும், லாந்தரோடு ஒரு சிறிய டின்பால், டின்ரில் தேங்காய் எண்ணெய்யையும் எடுத்துக் கொண்டு மாட்டுப் பட்டிப் பக்கம் போறாரே அவர்தான் பால்கார சுப்பன்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கே அவர் வேலையை தொடங்கி விடுவார். ஐந்து ஐந்தரை மணிக்கு வரும் பால் வேனுக்கு பால் கொடுக்க வேண்டும். ஏழை மணிக்க முன் மலையிலும் நிற்க வேண்டும்.

சுப்பனிடம் மூன்று பால் மாடுகள் இருக்கின்றன. மூன்றிலும் ஏறக்குறைய காலையில் நாற்பது போத்தல் பாலும், மாலையில் பதினெண்ந்து பதினாறு போத்தல் பாலும் தேரும்.

அத்தோட்டத்தில் மாடுகள் இருக்கும் வீடுகள் காலையிலேயே சுறுசுறுப்பாகி விடும்.

சுப்பன், மூன்று நான்கு முறை பட்டிக்கும், வீட்டுக்கும் பால் எடுத்து வந்து வீட்டிலுள்ள பால் 'கேணில்' ஊற்றிவிட்டுப் போவான்.

பால்வாளியில் தண்ணீரும் ஒரு செம்பும் இருக்கும். மாட்டின் மடிகழுவி - தேங்காய் எண்ணெய்யை தொட்டு மடியில் தடவி, செம்பை

இரண்டு முழங்காலுக்களுக்கிடையில் வைத்துக் கொண்டு பால் கறக்கும் விதமே அலாதிதான்.

பால் கறக்கும் போது முதன் முதல் செம்பில் உள்ளங்கையளவில் தண்ணீர் இருக்கும் அது தான் சுப்பன் பாலில் கலக்கும் தண்ணீர். பாலில் கலக்க வேண்டும் என்பதற்கல்ல.

வெறும் செம்பில் பால் கறக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். செம்பு நிறைந்தவுடன் பால் வாளியில் ஊற்றுவான். ஊற்றும்போது கொஞ்சம் செம்பில் மிஞ்சம். மீண்டும் கறப்பான்.

தனது இரண்டு மகன்மார்களையும் கூட்டிக் கொண்டு, பெரிய பால் கேளிலும், இரண்டு சிறிய பால் வாளிகளிலும் தூக்கிக் கொண்டு பிரட்டுக்களத்தில் வந்து நிற்பான்.

பிரட்டுக்களம் வரைக்கும் தான் வேன் வரலாம். வயத்துக்கு வருவதற்கு ஹோட்டு போடுவதென்றால் இவன் கணக்குப்படி இன்னும் ஜம்பது ஆண்டுகள் வேண்டும்.

சுப்பனோடு சேர்ந்து வயத்திலுள்ளவர்களும் வந்து நிற்பார்கள். சிறிய சிறிய பாத்திரங்களில் பால் வைத்துக் கொண்டு. பாலில் தண்ணீர் கலந்து இருக்கிறார்களா என்று “லக்டோ மீற்றர்” போட்டு பார்த்துத்தான் வேனில் பால் ஏற்றிக் கொள்வார்கள். தண்ணீர் என்று மீற்றர் காட்டினால் “ரிட்டன்” தான்.

அன்று சுப்பனின் பாலை தண்ணீர் கலந்தது என்று திருப்பி விட்டார்கள்.

“கண்டறியாத மீட்டர் வச்சிருக்கானுங்க.. மனசார ஒரு சொட்டு தண்ணி வச்சி எடுக்கல.... பாலை திருப்பிப்புட்டானுங்களோ... இப்ப என்னா பண்ணுறது?”

இப்படியான சோதனைகள் மாதத்தில் இரண்டு மூன்று தடவையாவது நடக்கும். அப்படியான நேரங்களில் கடைகளுக்கு முடிந்தளவு கொடுத்து விட்டு மிகுதியை “ஓற்மோரு” ஊத்தி விடுவான் மோருக்கும். தயிருக்கும்.

வயங்களில் குழந்தைகள் இருக்கின்ற வீடுகளுக்கு போத்தல்களில் ஊற்றிக் கொடுப்பான். “இந்தாங்க சுப்பண்ணேன் சல்லி” என்றால் சுப்பனுக்கு கோபம் வந்து விடும்.

“சம்மா போபுள்ள... ஒஞ்சல்லிய வாங்கித்தான் நா கோட்ட கட்டப் போரேன்” என்பான். பால் போல மனசு அவனுக்கு.

“பால ஏன் திருப்பி விட்டான்?” என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு... கடைசியில் கண்டு பிடித்து விடுவான்.

“நேத்து கொஞ்சம் மேலுக்கு அசதியாயிருக்கினு சொல்லி பயல்களை பில்லறுக்க அனுப்புனேன்.

சோம்பேறிப் பயலுக... பில்லுக்கானுக்குப் போகாம.... மரக்கறி தோட்டத்து வேலியில் கெடந்த பால்கொடியையும், அமலபில்லையும் அரிச்சாந்து போட்டுட்டானுங்க.” *

“மாடுவேற கழியது.... பாலுந் தண்ணியாயிருச்ச.... எல்லாம் சாப்பாட்டுக் கோளாறுதான்” என்பான்.

“புண்ணாக்கு விக்கிற வெலைக்கு வேனுக்கு பால் ஊத்திக் கட்டுப்படியாகாது. ஏன்னா மாசத்துல அஞ்ச நாளைக்கு பால திருப்பிவுட்டுட்டா அப்பொறம் என்னா மிஞ்சப் போவது ?” என்று சொல்லுவான்.

“இந்தாப்பா செவனு பவுலான தோட்டப் பக்கம் போனா காளக்காரன வரச்சொல்லு.... நேத்துல இருந்து மாடு கத்திக்கிட்டே இருக்குது.. மொடயடிச்சிருக்கும் போல இருக்கு.... பட்டிக்கு போடனும்.”

“சுப்பண்ணே இந்த பயணம் எனக்கொரு கெடேறிகண்ணு தந்திருங்க... ஒங்க கைராசி. ஒங்க கிட்ட மாடு வாங்கினவங்க எல்லாம் நல்லாயிருக்காங்க... போனதரம் காளக்கண்ணா போட்டிச்சினுட்டங்க....” என்றான் செவனு.

‘அட போப்பா, ஆடு புடிக்க முந்தி, அம்மாய் வீட்டுக்கு பால் கொண்டு போவேன்னா, சரியா, கண்ணு போட்டும் பாப்போம்’ என்பான் சுப்பன்.

“குப்பன்னே கோசாகன்னு வச்சிருக்கேன் ஓரங் கொஞ்சம் அள்ளிக்கணும்” என்று யாராவது கேட்டால், “இதுக்கெல்லாம் எனக்கிட்ட கேட்டுகிட்டா இருக்கணும். அள்ளிக்கிட்டுப் போப்பா நாளைக்கு ஓரம் எடுக்க லொறி வருது அதுக்கு முன்னுக்கு ஒனக்கு வேண்டியத அள்ளிக்கிட்டுப் போ....” என்பான்.

“என்னன்னே இன்னைக்கு வேலைக்குப் போகல....?”

“மாடு ஒரு மாதிரியாயிருக்கு. கண்ணு போட்டுரும் போல் இருக்கு.... பயல பட்டியில் நிப்பாட்டியிருக்கேன், கண்ணு போட்டுட்டு மாடு நஞ்ச கொடிய தின்னுறாம பாத்துக்க.....”

குப்பன் வீட்டு மாடு கண்ணு போட்டால் லயத்தாட்களுக்கே சீம்பால் கிடைக்கும்.

ஆனால்,

குப்பன் தன்னிடம் உள்ள எல்லா மாடுகளையும் விற்கப் போகிறான். ஏன்? எதற்கு என்று யாரும் குப்பனிடம் கேட்கவில்லை.

கேட்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை.

காரணம்,

“தோட்டத்தில் ஒதுக்குப் புறமாக இருந்த பில்லுக்காண்கள் எல்லாம் மூடுபட போகுதாம். பெரிய நீர்த்தேக்கம் கட்டப் போகிறார்களாம் இந்த லயமும் போயிருமாமே !

நமக்கு வேற லயம் ஸ்டோருக்கு மேல கட்டப் போறதா சொன்னாங்க. அப்பொறம் இல்லேனுட்டானுங்க... ஏன்னா ரொம்ப பேர் இந்தியாவுக்கு போறதால அவங்க காம்புறகள் இருந்துக்கிறவாம். காம்புறா மாறி போயிறலாம். பட்டி, பில்லுக்கு எங்க போறது ?”

லயங்களில் பேசிக் கொண்டார்கள் !

வட்டிக்கார “பாய்”

பஞ்சாப்காரனின் முண்டாகம், சாரம், வேட்டி, டிரவுசர் மூன்றுக்குமே லாயக்காக சொல்ல முடியாத ஒன்றை சுருங்க, சுருங்க மாட்டிக் கொண்டும், பனியன் அதற்கு மேல் சேர்ட், அதற்கு மேல அரைக்கோட், அரைக் கோட்டுக்கு மேலே ஒரு “பேஸ் கோட்,”

கழுத்தில் பஞ்ச போன்ற வூல் மப்லரும், கையில் ஒரு மந்திரத்தடியும் வைத்துக் கொண்டு தோட்டத்து சம்பள வாசலில், சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு வருபவர்களை நோட்டம் விட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாரே அவர்தான் வட்டிக்கார பாய் !

இவ்வொரு சம்பள நாட்களிலும் இவரையும் இவரது கணக்குப்பிள்ளையையும் காணலாம்.

வட்டிக்கு இவரிடம் பணம் வாங்கியவர்கள் சம்பளம் வாங்கிய கையோடு இவர் கண்களில் அகப்படாமல் நேரே பாயினுடைய கடைக்குப் போய் வட்டியை - பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவார்கள். அடுத்தவர்களுக்குத் தெரியாமல் !

“பாயை” ஏமாற்றி விடலாம் என்று நினைத்தால் லயத்துக்கே வந்து விடுவார்.

லயத்துக்கு வந்து விட்டால், பார்ப்பவர்கள் கேவலமாக எனப்பார்கள் என்று வட்டிக்கு பணம் வாங்கியிருந்தால் வட்டிப் போத்துயோ முதலையோ சேர்த்து கொடுத்து விடுவார்கள்.

சன்னாசிக்கு இந்த மாதம் சம்பளம் ரேசனுக்கே போதாத நிலையில், பாயிடம் வாங்கிய நூறு ரூபாய்க்கு வட்டி கொடுக்க முடியவில்லை.

நூறு ரூபா வாங்கும் போதே வட்டி ரூபா பதினெண்தும் எடுத்துக் கொண்டு தான் கொடுத்திருப்பார்.

அதே மாதத்தில் திருப்பிக் கொடுத்தாலும் வட்டியோடு தான் கொடுக்க வேண்டும் என்று கணக்கப்பிள்ளை கணக்கு பண்ணியிருப்பார்.

பணம் வாங்கியவர்களும், வாங்காதவர்களும் யாராயினும் பாயைக் கண்டால், “சலாம் பாய்” என்று சொல்லாமல் போவதில்லை அவசரத்துக்கு “ஏதும்” வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்றுதான் !

* * *

போப்பிட்டி, பட்டியகாமீ, கலகா ஆகிய மூன்று சிறிய நகரங்களும் பொகப்பட்டி தோட்டத்துக்குக் கிட்டதியில் இருப்பவை. மூன்று இடங்களிலும் மூன்று பாய்மார்கள்.

சன்னாசி போப்பிட்டி பாயிடம் நூறு ரூபா வாங்கியதைக் கொடுக்க முடியாத போது, பட்டிகாமத்து பாயிடம் நூற்றி ஐம்பது வாங்கி போப்பிட்டி பாயிடம் கொடுத்தான். மிகுதியை செலவுக்கென்று வைத்துக் கொண்டான்.

அடுத்த மாசமும் “சம்பளம்” கையைக் கழுத்தது . கங்காணியாரின் சிபார்சின் பேரில் தூரத்தில் இருந்த கலகா பாயிடம் இருநூறு வாங்கினான்.

வாங்கியதில், பஸ் செலவு, கங்காணியாரின் சிபார்சுக்கார “அரை போத்தல்” என்று ஐம்பது செலவு போக, பட்டிகாமத்து “பாயிடம்” வட்டியை மட்டும் கொடுத்து விட்டு, செலவுக்கு வைத்துக் கொண்டதில் கடைசியில் எல்லாமே கரைந்து விட்டது.

அடுத்த மாதம் !

கலகா பாய் வயத்துக்கே வந்து விட்டான். மனைவி, வயத்து ஆட்கள், தோட்டம் என எல்லாருக்கும் தெரிந்து விட்டது. சன்னாசி “பாய்”யிடம் மாட்டிக் கொண்டான் என்று !

சன்னாசிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை !

“இந்த மாசம் வீட்டுல மொடயா போச்சுங்க.... பாய், அடுத்த மாசம் ஈட்டாயம் நானே கொண்டு வந்து வட்டியும் சேத்துக் குடுத்திரேன்” விகஞ்சிப்பார்த்தான்.

வட்டி சொல்ல வாணாங்.... ஹராம்.... லாபம் கீ சொல்றாங்....

“நம்மள்க்கி பொய் சொல்ல வாணாங்... வாராங் சொல்லி பொய் சொல்லவாணாங்.... நம்மள்க்கி லாபம் குடுக்கிறாங்.... நம்மள் போறாங்....”

“என்னாங்க... இங்க வாங்க” என்று சன்னாசியை இழுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே போனாள் மனைவி செல்லாய்.

வயத்தில் சூட்டம் சூடி விட்டது. மறுநாள் செல்லாய் காதில் கிடந்த தோட்டை ஈட்டுக் கடையில் வைத்து, கங்காணியாருடன் போய் “பாய்”யிடம் கொடுத்து விட்டான் சன்னாசி.

“பாய் இனிமே சன்னாசி வந்து பணம் கிணம் கேட்டா குடுக்காதீங்க சரியா” என்றார் கங்காணி.

“கங்காணி நிம்மள் அவனுக்கு சொல்றாங் பணம் வாங்க..... வாணாங் சொல்லி..... நிம்மள் நம்மள்கி சொல்ல வாணாங் பணம் குடுக்க வாணாங் சொல்லி..... நம்மள் பாகிஸ்தான் போறானா? பணம் குடுக்கிறதி நம்மள் பிளினஸ்” என்றான் வட்டிக்கார பாய்!

“ஆமா கங்காணியாரே அது அவேன் பிளினஸ் பணம் வட்டிக்கும் வாங்கிட்டு இப்பிடி மொத்துப்பட்டுக் கெடக்கிற நம்ம புத்தியத்தான் செருப்பால அடிக்கனும். வாங்க போவம் !” என்று மெதுவாக சொல்லி விட்டு,

“சலாம் பாய்” நாங்க வாரோம் என்று புறப்பட்டார்கள்.

★ ★ ★ ★

மருத்துவச்சி சீனியாத்தாள்

அங்கும்புறை தோட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கு டாக்டரைக் கூடத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆணால், சீனியாத்தாளை தெரியாமல் இருக்க முடியாது. ஒரு தோட்டம் என்றில்லை, பக்கத்து தோட்டங்களில் இவளை தெரிந்தவர்கள் அழைத்துப்போய் விடுவார்கள்.

எங்கே ? யாருக்கும் குழந்தை கிடைக்க இடுப்பு வலி வந்து விட்டால் போதும், “சீனியாத்தாளைக் கூட்டி வாங்கப்பா” என்ற சத்தும் தான் முதலில் கேட்கும்.

இவள் கைபட்டுவெளிவராத குழந்தைகள் இத்தோட்டத்தில் அழுர்வும். எப்பேர்ப்பட்ட கஷ்டமான பிரசவமாக இருந்தாலும், குழந்தையையும் தாயையும் பிரிப்பதில் பேர்போனவள்.

நல்ல கைராசிக்காரி, எந்தச் சாமத்தில் போய்க் கூப்பிட்டாலும் உடனே புறப்பட்டு வந்து விடுவாள்.

முழங்காலுக்கு கொஞ்சம் கீழே வரை உடுத்த சேலை, ரவிக்கை இருக்காது. இரண்டு தண்டட்டிகளின் பாரத்தையும் தாங்க முடியாதபடி தொங்கிப் போயிருக்கும் காது, பல் இல்லாமல் சிரித்தால் குழந்தை சிரிப்பதை போலிருக்கும்.

காய்ந்த பறங்கி இலைபோலச் சுருங்கியிருக்கும் தோலான உடம்பு, இடுப்பில் ஒரு வெற்றிலை கொக்கணி, கையில் தடியுடன் நடந்து வருவாள். இவள்தான் மருத்துவச்சி சீனியாத்தாள்.

யாரும் புள்ளதாச்சியை ரோட்டில் கண்டால் போதும், “எம்மா எத்தின மாசம்? பாத்துப்போமா... மொகமெல்லாம் சரியில்லை.... ஒரு மாதிரியாக இருந்தா சொல்லி அனுப்பு” என்பாள்.

சீனியாத்தாளை லயத்துப் பிள்ளைகள் கண்டால், “இந்தா அம்மாயி வருதுடா....” என்று கத்துவார்கள். “ஏண்டா ஓ... வயிறு இந்தா பெரிசா இருக்கு? பூச்சி...! நல்லா சீனி திங்கிறது... எங்கடா ஓங்ஙோப்பேன்?... கூப்பிடு” என்பாள்.

“அப்பா, சீனி அம்மாயி கூப்பிடுதுப்பா... சீனி திங்கிறதுனால் தானே அதுக்கு சீனி அம்மாயிங்கிறாங்க. நா சீனி திங்கிறேன்னு சொல்லுதுப்பா...”, என்பாள் பையன்.

“கூப்பிட்டங்களா அம்மாயி” அப்பன் வந்து நிற்பான்.

“ஆமா இவனுக்கு வயிறு மட்டுந்தான் தெரியது. பெரமி எலையை அவிச்சி.... நல்ல வடிகட்டி ரெண்டு மொடக்கு குடு” என்று சொல்லவாள்.

“அம்மாயி...ரெங்கைய்யா அன்னே சம்சாரத்துக்கு சரியான வருத்தமாம்... மலையில் இருந்து கூட்டி வந்திருக்காங்க.... ஒங்கள் கையோட கூட்டியாரச் சொன்னாங்க” என்று நின்றான் ஒரு வாண்டு.

ஆடாதொடை, அஞ்செல நொச்சி, கஷ்டப்பட்டை உட்பட இருபத்தாறு மூலிகை வகைகளை சேர்த்து இடித்து வேப்பெண்ணையில் வேகவைத்து வைத்திருக்கும் சன்னி பொட்டணத்தையும் கையோடு எடுத்துக் கொண்டாள்.

ரெங்கைய்யா வீட்டு வாசலில் லயத்து ஆட்கள் கூடி நின்றார்கள். “அம்மாய் வருது.... வெலகிக்கங்கடா....”

இரண்டு மணித்தியால் போராட்டத்தின் பின் “...ம்மா ம்மா...” என்ற குழந்தை சத்தம்.

“இதுவும் பொட்ட கழுதைதான் போ... அவ ஒடம்புல சத்து இருந்தாத்தானே. இதுக்கும் மூத்தது இன்னும் பால்குடிய மறக்கலவு... அதுக்குள் அடுத்ததையும் பெத்துக்கிட்டா... பச்ச ஒடம்பு என்னாத்துக்கு ஆகும்....? நல்ல சத்தான “மாவு” வாங்கி குடுப்பா”

“காலம் கலிகாலமாப் போச்சி.... எங்க காலத்துல புள்ள பெத்து முனு வருஷத்துக்கு புருஷன கிட்ட அண்ட வடுவமா....” என்று முனுமனுத்துக் கொண்டாள்.

“இப்ப சாராயம் குடுக்கலாங்களா....?”

“குடு குடு... ஒடம்பு ரொம்பவும் குளிரா போச்சினா.... இந்த பொட்டணத்த நல்லெண்ணையில் குடாக்கி ஒடம்பு பூரா ஒத்தணம் குடு, வெளங்குதா....?”

“அம்மாய்... ஏங்கொழுந்தைக்கு ரெண்டு நாளா வெளிக்கு போகலு... ஒரே கத்துகத்துது” என்று சூறிக் கொண்டு ஓடி வந்தாள் இன்னொருத்தி.

“என்ன பாலு குடுத்த...?”

“சிண்டு பாலுதான்....”

அமலபுல்லை எடுத்து, அதன் தண்டை விளக்கெண்ணையில் நனைத்து, குழந்தையின் மல வாயிலில் வைத்து வயிற்றை நன்றாகத் தடவிக் கொடுத்தாள்... கொஞ்ச நேரத்தில் குழந்தை “கக்கா” பண்ணி அழுகை சத்தம் ஓய்கிறது.

“இவுக எப்ப வந்தாக... கொழும்புல இருந்து” கேட்டு வைத்தாள்.

“வயித்துக்கு சரியில்ல... அம்மாயி... வயித்தால் போவது... நிக்கிதே இல்ல...” என்றான் அவன்.

“கொண்டா கைய” என்று நாடி பார்த்தாள்.

“கொட்டலேத்தும் தெரியாம கோடிப் பணம் செலவழிச்சாங்களாம்... தெரியுமா கத” என்று சொல்லிக் கொண்டே எண்ணென கொஞ்சம் கொண்டா” என்றாள்.

முழங்கையின் மேற்பக்கம் நாம்பைப் பிடித்து ஒரு முனையிலிருந்து மறு முனைக்கு தேய்த்து விட்டாள். மூன்று நான்கு முறை அப்படிச் செய்துவிட்டு, “அந்திக்கும் ஒருக்கா நீவுன்னா சரியாப் போயிடும்” என்றாள்.

இரண்டு நாளைக்குள் அவன் கொழும்புக்கு ஓடி விட்டான்.

“அம்மாயி இவனுக்கு கசாயம் குடுங்க.... சொல்ற பேச்சி கேட்க மாட்டேங்கிறான்”

“ஏண்டா பளிச்சா காட்டுற பொறக்கையிலேயே காலை நீட்டுக்கிட்டு, மாலை போட்டுகிட்டுள்ள பொறந்தான் இவேன்”

“ஆமாம் அம்மாயி மாலை போட்டு பொறந்த ஆறு மாசத்துல மாமனே தூக்கி முழங்கிடுச்சு”

“அடபோடா மடயா.... கொழந்த என்ன பண்ணுவான்? அவனபுச்சி திட்டுற.... அவன் மாமேன் யயித்து வலி தாங்க முடியாம தூக்கு போட்டுக்கிட்டான்.... அதுக்கு கொழந்ததான் தூக்கி முழங்கிருச்சின்னா சரியா....?”

எல்லோரும் வாய்டைத்துப் போனார்கள்.

மருத்துவச்சி சீனியாத்தாள் வீட்டில் ஒரே கூட்டமாக இருக்கிறது. பெட்டிகளை தோட்டத்து வெளாறியில் ஏற்றி விட்டார்கள் மகன் குடும்பத்தோடு அவன் ஈந்தியாவுக்குப் போக புறப்பட்டு விட்டான்.

“எத்தனை டாக்டர்கள் வந்தாலும் “சீனியாத்தா” ஆகுமா ?”

தோட்டமே வாய்விட்டு அழுத்து.

★ ★ ★

மாரிமுத்து டெய்லர்

“ஓரு நாலு யார் சீத்த துணி வாங்க நான் பட்டபாடு நாம் படாத பாடு போங்க”.

“சுத்தோசை போவிங்கில் நின்னு வாங்குஞ்களோ?”

“போவிங்கா அது ? மண்டகப்புடியில் கடலை குடுக்கிற மாதிரியில்ல எனக்கு, ஒனக்கினு பிச்சிக்கிறான். அதுவும் போய்ப் பாத்து நல்லதா, வாங்க முடியுதா? வரிசையில் போகையிலயே இத்ததான் வாங்கனுமானு பாத்துக்கிறனும்.

“இள்ளுக்குப் போய் பாத்து யோசிசுக்கிட்டு இருக்கவா உடறான்? அட வாங்கினத ஒரு பேக்கிலயாவது போட்டுத்தாரனா.... சுத்தித்தான்னு கேட்டா துணிய தூக்கி ராக்கையில் போட்டுட்டு “போயிட்டுவா”ன்னு சொல்லுவான் போல இருக்கு....”

“வெலையெல்லாம் எப்பிடி ?”

“கொறஞ்ச வெலை சீத்தை யார் ஏழ ரூபா அம்பத்தஞ்ச ச அதுக்கு மேலதான் வெலைகள்....”

“அதுசரி ! இதுல்ல என்ன என்னத்த தைக்கிறது.”

“சின்னபுள்ளைக்கும், பெரிய புள்ளைக்கும் ஓவ்வொரு கவன தச்சிருங்க. அவனுக்கு ஒரு வெட்டு.. மிச்சத்துல ரெண்டு ஐங்கியும் தச்சிருங்க”.

“என்னப்பா வெளையாடுறியா? நாலுயார் சீத்தையில குடும்பத்துக்கே தொடான்னா.... மிச்சத்துணிக்கு நா எங்க போறது”

“ஏதாவது துண்டு துணிய போட்டுத் தையங்க....”

“இந்தாப்பா கோவிச்சுக்கிறாத... வேறு யாரு கிட்டயாவது குடுத்து தச்சிக்க” என்றார் டெய்லர் மாரிமுத்து.

பழைய சாரத்தோடு, கை வச்செபணியனையும் போட்டுக் கொண்டு, கழுத்தில் கண்ணங்கரேலென்று ஒரு பழைய டேப்பை தொங்க விட்டுக் கொண்டு, அதன் இலக்கங்கள் அவருக்கு மட்டுமே தெரியும், காதில் ஒரு பென்சிலையும் வைத்துக் கொண்டு, பழைய “லொடலொட” சிங்கர் மெசினோடு மெசினாக வெட்டுப்பெட்டியின் மேல் உட்கார்ந்து தைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாரே அவர்தான் மாரிமுத்து டெய்லர்.

டெய்லர் வேலை அவரூடைய நிரந்தர வேலையல்ல. தோட்டத்தில் வேலைக்குப் போய் வந்து பின்னேரத்திலும் இரவிலும் தைப்பார்.

அவர் தான் என்ன செய்வார், மேசை ஸாம்பு ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு?

மாரிமுத்து வேலைக்குப் போய்விட்டால் அவரது மகன் மேசையாகப் பாவிப்பதும் இந்த மெசினைத்தான்! சிலேட்டையும், புத்தகத்தையும் அதில் வைத்து எழுதி, எழுதி, சிலேட்டில் இடமில்லா விட்டால். மெசின் பலகையில்தான் ஆனா...ஆவன்னா... உயிர் எழுத்தெல்லாம் உயிரில்லாமல் பதிந்திருக்கும்.

“அப்பா கண்டா அடிக்குமே” என்று தண்ணீரை தொட்டு தேய்த்து தேய்த்து மேலாக இருந்த “வெனிஸ்ட்டா” பலகையும் கழண்டு போயிருக்கும் - வாகை மரத்தில் தோலுரித்தது போல!

காலுக்கும் கைக்கும் உள்ள “ரோதை”யில் வாருக்குப் பதிலா “சாரப்பட்டி” இருக்கும்.

ஸயக்காம்பறாவின் ஜன்னால் ஓரமாக மெசினைப் போட்டுக் கொண்டு பகல் நேரங்களில் தைப்பார். இரவில் ஏதாவது தைத்தார்

என்றால் யாராவது ஒருத்தர். ஊசி தெரிகிற மாதிரி லாம்பைப் பிழித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்பவும் அப்பிழித்தான் தைத்துக் கொண்டிருந்தார் மாரிமுத்து.

“என்னா மாரிமுத்து ஒரே வேல போல இருக்கு ?” என்றார் தலைவர்.

“வாங்க தலவரய்யா..... என்னா இந்தப் பக்கம் ?”

“மாரிமுத்து நாளன்னைக்கு கண்டிக்கு போகணும் ஒரு கூட்டத்திக்கு. சட்டையெல்லாம் டோவிக்குப் போட்டாச்சி. அவசரமா இந்த ஆபாரத்தை தச்சிக் குடுத்திருங்க. ரெண்டு பக்கமும் அள்ள சேப்புவைக்க மறந்திடாதீங்க. முந்தி ஒருக்கா ஒரு பக்கம் மட்டும் வச்சித்தச்சிப்புட்டங்க. இது நல்ல துணி. மகன் கொழும்புல இருந்து அனுப்பியிருக்கான் வீணாக்கிபுடாதீங்க”.

“சரிங்க.... நாளைக்கு வேணுங்களா ? ரெண்டு நாளா வேவைக்குப் போகாம நின்னு தச்சம் இன்னும் முடியல.... சரி வச்சிட்டுப் போங்க” என்பார்.

யாராவது சிறு பையன்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் போதும், அவர்களை இருக்கச் சொல்லி, இந்த வயக்கைக்கு ஜலட்புடி, இந்த கழகக்குப் பொத்தான் தைய், அந்த கால் சட்டைக்கு பொத்தாங் காக்புடி” என்று வேலை கொடுத்து விடுவார்.

சிரமம் பாராது செய்து கொடுப்பார்கள். தெரியாத பையன்களும் வேலை பழகிக் கொள்வார்கள். போகும் போது வெட்டுத் துணிகள் கொடுத்தனுப்புவார். சிறுக்களுக்கு சடைப்பட்டிக்கு.

சித்திரைப் பெருநாள், தீபாவளி, பொங்கல் என்று வந்தால்தான் இப்படி. மற்றைய நாட்களில் கிழிந்து உடுப்புக்கள் தைப்பதுதான் வேலை. சில நேரங்களில் இடுப்புக்குக் கட்டும் படங்குசூட தைப்பார்.

வாலிபர்கள் யாரும் இவரிடம் உடுப்புக்கள் தைத்துக் கொள்வதில்லை. ஏன் என்று கேட்டால், “ இவரு கால் சட்டை தச்சா இந்திய பொலிஸ்காரங்க, கலிசான் மாதிரி தைப்பாரு.

அது மட்டுமா...? அவரு கிட்ட இருக்கிறது வெள்ள நூலு மாத்திரம்தான். பச்சக் கலர்ல சேர்ட்டு தச்சாலும் செகப்பு கலர் துணியில சேர்ட்டு தச்சாலும் வெள்ள நூலப் போட்டுத்தான் தைப்பாரு”என்பார்கள் வாலிபர்கள்.

“போன வருஷம் தீவாளிக்கு முழுக்கை சேர்ட்டு ஒன்னு தைக்கக் குடுத்தேன். ஒரு கைய நீட்டமாயும் இன்னொரு கைய கொஞ்சம் கட்டையாவும் தச்சிட்டாரு, என்னான்னு கேட்டதுக்கு முழுக்கை சேட்ட முழுக்க விட்டு எவேன் போடுரான், மடிச்ச போட்டுக்க தெரியாது? அப்புண்ணுட்டாரு” என்றான் ஒரு வாலிபன்.

மொத்தத்தில் “மொட்” பொடியன்மார்களுக்கு இவருடைய தையல் பிடிப்பதில்லை.

தீபாவளியன்று லயத்திலுள்ள பிள்ளைகள் இவர் தைத்த சிகப்பு, பச்சை, நீல சட்டைகளை மாட்டிக் கொண்டு பட்டாம்பூச்சிகளைப் போல திரிகின்றனர்.

பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியோடு திரிவதைப் பார்த்து பெரியவர்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கும் தைத்துக் கொள்ள பொருள் ஆதாரம் இல்லை !

மாரிமுத்து “பெய்லரின்” மகள் கவுன் கேட்டு அழுது கொண்டிருக்கிறாள்.

“அழுவாதம்மா.... அழுவாத... சம்பளம் போட்டதும் அப்பாவுக்குத் தையல் கூலிவரும்.... அதுல்ல ஏந்தங்கத்துக்கு “சாப்புச்சட்டை” வாங்கித் தாரேன்”

மாரிமுத்து கண்களில் நீர்த் துளிகள் !

பெட்டிக்கடை பொரியசாமி

கண்டியிலிருந்து வந்த பஸ் புதுக்காட்டு மடுவத்தருகில் நிற்கிறது. இரவு ஒன்பது மணிக்கு வரும் கடைசி பஸ் !

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. அமாவாசை இருட்டு, இரண்டு நிமிடங்களுக்குப்பின் கொழுந்து மடுவத்தின் தூண்கள் ஒன்று - இரண்டு - பின் முழுவதும் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

தூரத்தில் பெட்டிக்கடையில் மூடிய பலகையின் ஊடாக வெளிச்சம் பஸ்போகும் பாதைவரை நான்கு கோடுகளாக நீண்டு நெளிந்தது.

பஸ் நின்று போவதைக் கண்ட பொரியசாமி ஒரு பலகையைத் திறந்து “டோர்ச் ஸ்டெப்டை” அடித்தார். அந்த வெளிச்சத்தில் பெட்டிக்கடையை நோக்கி நடந்தான் நடராஜா.

“வாங்க தம்பி.... வாங்க... என்ன மிச்சநாளா இந்த பக்கமே காணோம் ...? ஒங்க ஆயா சொல்லிக்கிட்டுதான் இருந்துச்சி.... தம்பி இந்தக்கெழும் வந்தாலும் வரும்னு”

எங்க அண்ணே லீவு கெடைக்கிது...? ம்.... ஒரே இருட்டாயில்ல இருக்கு.... கருங்கும்முன்னு... மொழுகுதிரி இருக்கா...? பிரிஸ்டல் ஒரு பக்கட், நெருப்பெட்டி ஒன்னுங் குடுங்க....”

“பிரிஸ்டல் இல்லீங்க தம்பி.... “போரேஸ்” ரெண்டு இருக்கு. நாளைக்கு காலையில எடுக்கலாம்” என்று சொல்லி மெழுகுதிரியை

பேப்பரில் சுற்றி ஒரு சிரட்டையுடன் கொடுத்தார். பெட்டிக்கடை பெரியசாமி.

எற்கணவே “கடன் கொடுக்க மாட்டேன்” என்று நடராஜாவின் அம்மாவை பேசி விரட்சியது அவருக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

என்ன செய்வது? ஒரு மாசம் ரெண்டு மாசம் பார்க்கலாம்... அதற்கு மேல்.... நா... என்ன கோடைவரானா கொட்டிக் குடுக்க...? என்று தனக்குத்தானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார்.

இவனுக்காகவே காலையில் ஆறு பக்கட் பிரிஸ்டல் வாங்கி வந்தார்.

பத்தடி நீளமும் எட்டு அடி அகலமுமான இடத்தில் ஒரு பெட்டிக்கடையைக் கட்டி, அதற்குள் தாராளமாக எந்தப் பக்கமும் திரும்ப முடியாமல் தனியாக உட்கார்ந்து புகையிலையைத் துண்டு துண்டாக வெட்டிக்கொண்டு, இருப்பவர்தான் பெட்டிக்கடை பெரியசாமி.

“பெட்டிக்கடை” என்றால் “வேல்ட் மார்க்கட்” அல்ல. கடையில் முன்னால் வரிசையாக அடுக்கி வைத்திருக்கும் வெற்று ஹோர் லிக்ஸ் போத்தல்களில் சீனிபோலையும், பொலித்தீன் பேக்குகளில் ஆட்டுக்கால் ரொட்டியும், பெரிய விஸ்கோத்தும் இருக்கும். முக்கியமாக வெத்திலை, பாக்கு, புகையிலை, பீடி, சுருட்டு எப்பவும் இருக்கும்.

பாண், பணிஸ், ரோஸ்பாண் இவை மெயினான பிஸ்னஸ் அயிட்டங்கள். மிஞ்சிப்போனால் இரண்டு மூன்று மீன்டின்கள் இருக்கும்.

உட்கார்ந்து அசைய முடியாமல் பெருத்திருக்கும் முதலாளி போலல்லாமல், “யாவாரம் இல்லாட்டி நாளைக்கே மலையில் போய் வேல செய்வேன்” என்று கூறும்படியான கட்டான உடம்பு, களையான முகமும், கலகலப்பான பேச்சும், கருணை மனசும், கோபமே வராத சாந்தகுணமும் உள்ளவர்.

உமைக்க வேண்டும், நாலு காசு சேர்க்க வேண்டும், நாலு மனிதன் வாழுவேண்டும், நாளைக்கே ஊருக்குப் போனாலும்,

நம்மை நாலுபேர் மதிக்க வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தில் வாழ்பவர் தான் இந்தப் பெட்டிக்கடை பெரியசாமி.

விடிந்ததும் விடியாததுமா கடைக்கு ஓடி வந்தாள் நடராஜாவின் அம்மா.

“இந்தாப்பா ஒங்கணக்கப்படி’ என்னமோ..... நாங்க ஊரவிட்டு ஓடிறமாதிரி, ஏம்புள்ள வந்ததும் தர்றேன்னதுக்கு ஒரேதா தாண்டுனியே”

“இதுக்கெல்லாம் கோவிச்சிகிட்டா சரியா. எனக்கும் பாண்காரன், சிகரட்காரன், எல்லாம் கடனா குடுக்கிறான் ?”

“சரி சரி சிண்டு மீனு இருந்தா ஒன்னு குடுப்பா”

“ஓஹோ காலையிலேயே புள்ளைக்கு விருந்தோ! எவ்வளவோ நாளைக்குப் பொறுது தம்பி வந்திருக்கு.... ஒரு கொழியக்கிழிய அடுக்கப்படாதோ? கண்டு மீன்தானா?”

“எவ்னோ நாசமாப் போனவனுங்க ! எங்க ரெண்டு கோழிகளையுந்தான் போனகெழுமை புடிச்சிக்கிட்டுப் போயிட்டானுங்களே. மாரியாத்தா அவனுங்கல சும்மா விடமாட்டா. காணிக்க கட்டியிருக்கேன்.”

“கொழும்புல புள்ள என்னத்த திங்கிறானோ? ஓடம்புல சத ஒட்டுதா? வர்ப்பெல்லாம் உரிச்ச கோழி மாதிரித்தான் வாரான். வாய்க்கு ரூசியா ஆக்கிப்போடலாமுனா வாரிக்கிட்டு போயிட்டானுங்க.”

காலையிலேயே “முழிச்சமுழி” நல்லதுதான் என்று காசை வாங்கி உள்ளங்கையில் வைத்து, உள்ளங்கையை மற்ற உள்ளங்கையில் வைத்து சொடக்குப்போட்டு, கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டார் பெரியசாமி.

பெரியசாமி அப்படி ஒன்றும் பெரிய முதலாளி என்று சொல்லுவதற்கில்லை என்றாலும் ரொம்பவும் இரக்கமுள்ளவர். பசி என்று நின்றால் இல்லை என்று சொல்லுவதில்லை.

காசை வீணே செலவழித்து வீணாக்கும் பையன்களை அழைத்து, நிதானமாகப் புத்தி சொல்லார்.

“நாலுகாசு சம்பாதிச்சாத்தான் நாலுபேர் நம்மள மதிப்பான். சும்மா

வீணா காசிருக்கின்னு செலவழிச்சிட்டு நாளைக்கு அவசர ஆபத்துக்கு போய் கை நீட்டிக்கிட்டு நிப்பிங்க. எனக்கொன்னுமில்லை, இருந்தா குடுப்பேன், எப்பிடி குடுக்கிறேன். கட்டுசெட்டா இருந்து குடும்பம் நடத்திற்குணால்த்தான்.”

“நம்மதாய் தகப்பன் நமக்கு என்ன சேத்து வச்சாங்கன்னு நம்ம கேக்கிறதும், அது மாதிரி நாமலும் நடந்துக்கிறதும் முட்டாள்தனம். நமக்கு நம்ம தாய் தகப்பன் என்ன சேத்துவச்சாங்கன்னு நம்ம புள்ளைக நம்மல பாத்துக் கேக்கக் கூடாது... என்ன நாஞ்சொல்றது?” என்று ஒரு பிரசங்கமே வைத்து விடுவார்.

அன்று,

வாலிபர்கள் எல்லாரும் கடைக்கு ஓடி வந்தார்கள்.

“அண்ணே ! இன்னிக்கு நெலம சரியில்லை. நீங்க கடைய ழூட்டிட்டு வீட்டிக்குப் போங்க” என்றனர்.

பெரியசாமிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“அண்ணே ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க, கடையை ழூட்டுங்க. டவுனுல உள்ள காடப்பயலுக லொறியில கத்திக்கிட்டு போறானுக. இன்னைக்கு அந்திக்கு வந்து நம்மல வெரட்டப் போறானுங்களாம்...”

“எம்பா நாம என்னா செஞ்சோம்....? நம்மல வெரட்ட?” பயந்து போய் கேட்டார்.

“கம்மா இருக்க முடியாம ஓட்டுப்போட்டோம் இல்லியா, அதுக்குத்தான்” என்றனர்.

கடையைப் பூட்டி விட்டு புறப்பட்டார்.

மறுநாள் காலையில் பெட்டிக்கடை சாம்பலாய் குவிந்திருந்தது.

“வன்செயலாம்!” ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை பெரியசாமிக்கு மீண்டும் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதைத்தவிர!

★ ★ ★

சலான் சின்னத்தம்ய

அதோ அந்த வயத்துப் பொட்டலில் என்ன கூட்டம்? அத்துப் போட்ட “ஈ” யைச் சுற்றி ஏறும்புகள் போல! நன்றாக உற்றுப் பாருங்களேன்!

வயத்து சிறுகூகள் சுற்றி உட்கார்ந்திருக்க, ஒரு பலாக்கட்டையில் சுப்பையாவின் மகனுக்கு முடிவெட்டிக் கொண்டு இருக்கிறாரே அவர் தான் சின்னத்தம்பி.

அவருக்குப் பக்கத்தில் பழைய பீரிஸ் ஒன்றில் சேவிங் சோப், (அது முடிந்து விட்டால் சன்லைட்) சேவிங் பிரஸ், ஒரு கறிக் கோப்பையில் தண்ணீர், நுணி உடைந்த சீப்பு, சவாக் கத்தி, வெங்கிச்சான் கல்லைப் போன்ற சீனாக்காரம்.

கன்னங்கரேல் நிறத்தில் கத்தரிக்கோல், புல் பிட்டணியை மட்டமாக வெட்டும் “லோன் மூவர்” மெழின் வடிவில் முடி வெட்டும் மெழின், ஒரு சிறிய டவல் இத்தியாதி.

வெள்ளை பெட்சீட்டை இரண்டாக வெட்டியதில் ஒரு துண்டு முடி வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவனைப் போர்த்திக் கொண்டு இருக்கிறது.

இவ்வளவு சாமான்களும் அவர் எழுந்து நடக்கும் போது வெள்ளையாகி பின் கறுப்பாகிப் போயிருக்கும் அந்த மஞ்சள் நிற சூட்பையில் ஒளிந்து கொள்ளும்.

வாயில் இருக்கும் பீடியை கையில் எடுக்காமலேயே குடித்துக் கொண்டிருப்பார். வெள்ளைச் சாரம்; அன்ன சேப்பு வைத்த ஆபாரம், நன்றாக வளர்த்த முடி இவையே அவருக்கான அடையாளங்கள்.

போப்பிட்டி, மாசாக்கொல்லை நீர்வளை ஆகிய மூன்று தோட்டங்களுக்கும் அவர் ஒருத்தர் தான் தொழில் பார்க்கிறார்.

உய்வில்லாமல் வேலை இருக்கும். தினம் ஒரு லயம் என்ற கணக்கில் இருபத்தைந்து நாட்களுக்குள் மூன்று தோட்டங்களையும் ஒரு சுற்று சுற்றிவிட்டு வந்து விடுவார்.

தோட்டத்தில் இவருக்கு கொரவமான மாதச்சம்பளம்.

குடும்பத்தில் வேலை செய்யும் ஆண்களுக்கு சின்னத்தம்பிக்கு இரண்டு ரூபா செக்ரோவில் பிடித்து கொள்வார்கள். அக்காலத்தில்.

குடும்பத்தில் பெண்கள் மாத்திரம் வேலை செய்தால் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஐம்பது காச கொடுத்து முடி வெட்டிக் கொள்வார்கள்.

“சொல்ற பேச்க கேக்கிறது இல்லே நல்லா ஒட்ட வெட்டியுப்பா” என்றான் சுப்பையா.

நிமிர்ந்து அப்பாவை ஒரு முறை முறைத்து விட்டு கீழே குனிந்து கொண்டான். அவன் முக்கு வழிந்து வாயை மூடி விடப் போகிறது.

“முக்கத் தொட்டா”

கையை வெளியே எடுக்க முடியாதபடி துணி போர்த்தியிருந்ததால் “சனியன்” என்றவாறு துடைத்து விட்டான். சுப்பையா.

“எண்டா அவன் அழுதுகிட்டு இருக்கான்?”

“அவனுக்கு “எங்கி” வச்சி சீவனுமாம். அதனால் “சேக்கு” வெட்ட சொன்னான். அவுங்கப்பா வந்து அவனுக்கு “பொலிஸ்கட்” வெட்ட சொல்லிட்டு போயிட்டார் என்றான் மற்றவன்.

“இந்தா பாரு சின்னத்தம்பி, இவனுக்கு தலையில் ஒரே பேனு, பொடுகு வந்து புண்ணு வச்சிருச்சி கத்திரிய எடுத்து நானே வெட்டியுட்டேன் சரியா வரல்ல. திட்டுதிட்டா இருக்கு இவங்கம்மா என்னைய திட்டுரா. பார்த்து வெட்டிவுடு” என்றான் சிங்காரம்.

மெழினை எடுத்து அடிக்கழுத்திலிருந்து உச்சந்தலை வரை ஒரு ஓட்டு ஓட்டினார். மெழின் கழுத்திலிருந்து மேலே போகப்போக பையன் தலையைக்கீழே கொண்டு போனான் “என்னடா?” என்றதற்கு “முடிய புடுங்குதப்பா ஒரே வலி” என்றான் அழாக்குறையாக.

“மெழினில் ஒரு பல்லு தேஞ்சி ஒடஞ்சிருச்சி” என்று சொல்லியவாறு மெழினைக் கழுட்டி ஊதிலிட்டு - பூட்டி மீண்டும் டுக் டுக் டுக்கென்று ஒரு ஓட்டம் விடுவார் சின்னத்தம்பி.

அவன் முடிந்ததும் அடுத்தவன் பலாக்கட்டையைப் போட்டு உட்காரப் போனான்.

“கொஞ்சம் இருடா... நா சேவ் எடுத்துக்கிட்டு போயிர்றேன்...நீ வேலைக்கா போற...? என்றவாறு பையனை எழும்பச் சொல்லிட்டு உட்கார்ந்தார் குன்னக்குடி கிழவனார்.

ரோட்டோரத்து புல்களில் மழைக்காலங்களில் ஓட்டியிருக்கும் சேறு போல கிழவனின் தாடி, மீசை, நெஞ்சு மயிர்களில் ஓட்டியிருக்கும் வெற்றிலை எச்சில்.

தலையில் அரைவாசி கத்தி போட்டு வழிக்க வேண்டும். பிறகு தாடி மீசை எடுக்க வேண்டும். அது முடிய “கம்கட்டுகள்” என்றார் அதுவும் முடிய, “நெஞ்சு முடியையும் வெட்டிரு ஒரே அரிப்பா இருக்கு” என்றார் குன்னக்குடியார்.

சின்னத்தம்பி சவரக்கத்தியை எடுத்துக் கூடது உள்ளங்கையில் தீட்டுக்கொண்டார்.

இன்னும் எங்கெங்கு வெட்டச் சொல்வாரோ என்று பயந்து இருந்தவன் “போதும் வடப்பா” என்றதும் பெரு மூச்சு விட்டுக் கொண்டபடியே தண்ணீரைத் தொட்டு வெட்டிய இடங்களில் தேய்த்து விட்டு, பார்ப்பதற்கு பெரிய கற்கண்டைப் போலிருக்கும் சீனாக்காரத்தை எடுத்து துடையில் துடைத்து விட்டு ஒரு தேய்ப்பு தேய்த்து விட்டார்..... கிழவன் “என்னா எரி எரியுதப்பா” என்று முகத்தை சழித்துக் கொண்டார்.

கணக்கப்பிள்ளை வீட்டுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சின்னத்தம்பி போவதுண்டு. சேவ் எடுத்து முடிவெட்டிவிட்டு போகும் போது “ஐயா” கொடுக்கும் சந்தோஷத்தை வாங்கிக் கொள்வதுமுண்டு. செக்ரோலில் அய்யாவுக்கு பிடிக்க மாட்டார்கள்.

சாவு வீட்டில் இவரின் பங்கு முக்கிய இடம்பெறும் “என்னப்பா மழவர்ற மாதிரி இருக்கு பால் ஊத்தி மூனாங்குழி மூடணுமில்ல” சின்னத்தம்பி எங்க? ” என்று தேடுவார்கள்.

“ஏங்க.... நா இங்க தான் இருக்கேன்..... தம்பி மொட்டை அடிச்சிக்கிற மாட்டேன்னு மொரண்டு புடிக்குது.... கொழும்புக்கு வேலைக்குப் போகணுமாம்” என்பார்.

“என்னா பண்ணுறது ...சரி சரி பொறங்கைய வழிச்சு விடு...” என்பார்கள் யாராவது. அப்படியே செய்வார்.

ஆடி மாதத்தில் சின்னத்தம்பியை தோட்டத்தில் காண்பது அரிது. அப்படி ஒன்றும் லீவு இல்லை..... மொட்டை அடிக்க கதிர்காமம் போய் விடுவார்.

தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள் கதிர்காமத்திற்கு வந்து மொட்டை அடித்துக் கொண்டாலும் பத்து ரூபா வாங்கி விடுவார்.

கடந்த சில தினங்களாக சின்னத்தம்பியை தோட்டத்துப் பக்கா காணவில்லை.

“கதிர்காம சீஷன் முடிஞ்சி போச்சே... என்னா ஆளைக காணோம்? என்று யோசித்தபடியே படிகளில் ஏறினார் கணக்கப்பிள்ளை.

எதிரே சின்னத்தம்பி வருவது தெரிந்தது!. அருகில் வந்ததும் “என்னப்பா இந்தப் பக்கம் ஆளையே காணோம்... எங்கேயும் விருந்தாடி போயிட்டாப்பிலையா?” என்றார்.

“இல்லேங்க அய்யா... நா... இப்ப ரோட்டு கடையில் போர்ணிக்கு பக்கமா ஒரு சலுான் போட்டிருத்தேங்க.... எல்லோரும் அங்க வந்து தாங்க முடிவெட்டிக்கிறாங்க. அய்யாவும் பொடிநடையா கடைப்பக்கம் வந்தீங்கன்னா முடி வெட்டிக்கிட்டு வந்திர்லாங்க. நா இல்லாட்டியும் கடையில் மகன் இருப்பாங்க”

“ஓஹோ, நாங்க ஒங்கள தோட்டத்திற்கு வந்து வேலை செய்ய சொன்ன காலம் போய்யி இப்ப நீங்க எங்கள கடைக்கு வந்து முடி வெட்டிக்க சொல்ற காலம் வந்திரிச்சி காலம் மாறிப் போச்சுப்பா சரி நல்லாயிரு...” என்றவாறு நடந்தார் கணக்கப்பிள்ளை.

சின்னத்தம்பி சிரித்துக்கொண்டார்.

பாட்டுக்கார வேலுச்சாமி

“மண்டல வாழ்வை மறந்தார் – என்ற ஆண்ட
பண்டாரநாயக்கா விண்டலம் போய்ச் சேர்ந்தார்
கண்டோர் மனம் துடிக்க – கேட்டோர் உளம் கொதிக்க
பார்த்தோர் பரிதவிக்க பாதகன் விடுத்த குண்டால்,
மண்டல வாழ்வை மறந்தார்”

பாட்டு காற்றோடு கலந்து வந்ததும் பஸ்ஸினுள் அடைபட்டுக்
கிடந்தவர்கள் மெதுவாக ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தனார்.

பாகவதர் முடி, வெள்ளைகதர் ஆபாரம் (நெஷனல்) முழங்கால்
வரைவிட்டு, வேட்டியைத் தரையைக் கூட்டு மாப்போல் காட்டி, இடது
தோளில் தொங்கிய மூடியில்லாத ஒரு தோள்பையில் நிறையப் பாட்டுப்
நுத்தகங்களுடனும், இடது கையில் சில பாட்டுப் புத்தகங்கள், வலது கையில்
ஒரு பாட்டு புத்தகத்தை திறந்து மடித்தபடி பாடிக் கொண்டிருந்தார்
பாட்டுக்கார வேலுசாமி.

அவர் தொடர்ந்து பாடனார்.

“புத்தருடை தரித்த ஒருவன் வருகையைக் கண்டார், ,
பலிபாவியை பணிந்து வணங்கி கும்பிட்டு நின்றார் கும்பிட்டகை

பதற ரைபலை எடுத்தான், மதகுருவினர்க்கே ஈழினமாய்ச் சுட்டு மேசாய்ர்தான். மண்டல வாழ்வை மறந்தார், எமை ஆண்ட பண்டார நாயக்கா விண்டலம் போய்ச் சேர்ந்தார்”

பாட்டை பாடிப்பாடி பஸ்ஸில் உள்ளவர்களுக்கு பாட்டு புத்தகத்தைக் கொடுத்து காசை வாங்கி கதர் ஜிப்பாவுக்குள் போட்டுக் கொண்டார்.

ஞாயிறு தினத்தில் பட்டிகாமம் நகரில் இவரைக் காணலாம். ஞாயிறுதோறும் ‘சந்தை’ கூடும். கூடுகின்ற சந்தைக்கு கூட்டமும் கூடும். இவரது பாட்டும் – கூட்டத்துள் கேட்கும்.

தோட்டங்களில் சம்பள நாள் வந்ததும் அநேகமாக பத்தாம் திகதி முதல் பதினெண்ந்தாம் திகதிவரை ஒரு கிழமைக்கு தோட்டம் தோட்டமாக சென்று பாடிப்பாடி விற்பார்.

தானே இயற்றி அச்சிட்டு வியாபாரிகளை நம்பாமல் தானே விற்பார். குரலும் பாட்டுக்கேற்றாற்போல கண்ணரென்று இருக்கும்.

லயம் லயமாக சென்று வருவார். பட்டிகாமத்து சுற்று வட்டாரத்தில் எந்த தோட்டத்திலும் அவரை தெரியாதவர்கள் இல்லை. வெறும் சினிமாப்பாட்டு அவரிடம் இருக்காது. சினிமாப்பாட்டு மெட்டில் பாடல் இயற்றி பாடுவார்.

காவடிச்சிந்து, கந்தர் சஷ்டிக் கவசம், லாவணி சிந்து, காமன் கூத்து, வள்ளி தெய்வானை திருமணம், மாரியம்மன் தாலாட்டு, அர்ச்சனன் தபசு... என்று விதவிதமாய் புத்தகங்கள் அவரின் தோள் பையில் இருக்கும்.

“தோட்டமே ஈசுவரி வெள்யாடுரா, மாரியம்மன் தாலாட்டு பொஸ்தவம் இருக்கா” என்று கேட்டால் போதும்,

“மாரி மகமாயி மணி மந்திர தேரடியோ

ஆயி உமையானவளே ஆத்தான மாரிமுத்தே” என்று பாடிக் கொண்டே கொடுப்பார்.

பாட்டுக்கார வேலுசாமி லயத்து படிகளில் இறங்கும் போதே “சிறுக்கள்” அவரை மொய்த்துக் கொள்ளும்.

“பத்துலட்சம் கோடி தன்னில் சுப்பையா” என்று பாடத் தொடங்கு முன்னே சிறுக்கள் “அரோகரா” போட்டுவிடும்.

தோட்டங்களில் ‘காமன்கூத்து’ ஆரம்பமானதும் லயங்களிலும் சிறுக்கள் ரதி - மன்மதன் வேஷம் போட்டு ஆடுவார்கள் விளையாட்டாக. வேலுசாமி வருவதைக் கண்டால் “ஐயா ஒரு பாட்டுப் பாடுங்களேன்” என்றால் பேரிதும்,

“மான்தோல் அணிந்த சிவன்

மருடி பாம்பு வைத்த சிவன்

தெருவினிலே போகப்போறான் தேவியே

அவன் திருச்சடையை அறுக்கப்போறான் பாவியே”

என்று காமன்கூத்து லாவணியை அவிழ்த்து விடுவார்.

ரதி வேஷம் ஆடியவன் துள்ளிக் குதிப்பான். “அடடே ‘மருல்’ வந்திருச்சடா” என்று இரண்டு மூன்று பேர் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். வேலுசாமி பாட்டுப் புத்தகத்தை அவன் முகத்தில் காட்டுவார். ‘அருள்’ வந்து கண்ணாடிப் பிடிப்பது போல்.

பிள்ளைகளுக்கு ஒரே சந்தோஷமாக இருக்கும். அப்பா அம்மாவிடம் கரச்சல் பண்ணி பாட்டு புத்தகங்களை வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

‘என்னா பாட்டுக்காரரே.... எப்படி பொழுப்பெல்லாம்... வியாபாரம் எப்படி?’ என்று கேட்டால் போதும்,

“இந்த நாட்டுல எழுதி எவன் பொழுச்சான். பாடி எவன் பொழுச்சான். ஏதோ ஆத்ம திருப்திக்காக இப்புடி ஏதோ காமா சோமான்னு எழுதி பாடுறேன். வயித்து பொழைப்புக்கு இது சரிவருங்களா? தோட்டத்துல வேலை இல்லேன்னா இப்படி லயம் லயம்மா கத்துவேன். ஏதோ நம்ம சனங்களுக்கு நம்ம பாரம் பரிய கலைகள் மறக்காம இருக்கனுங்கிறத்துக்காகதான் இதை சென்சிகிட்டு வாரேன்....” என்று ஒரு பிரசங்கமே செய்து விடுவார்.

சிறுக்கள் இவரை விட்டபாடில்லை. ‘இன்னொரு காமன்கூத்து பாட்டுப் பாடுங்களேன்’ என்று வேஷ்டியை பிடித்து இழுப்பார்கள்.

“அவனி அம்பத்தாறு தேசம் புவனம் பதினாலுலோகம் ஆண்தொரு கலியுகத்தில் மாணிடர்கள் எல்லாரும்”

“டனக்கு டன்டனா” சிறுக்கள் வாயால் தப்படிக்கிறார்கள்.

சிரித்துக்கொண்டே முகம் சுழிக்காமல், சலிக்காமல் பாடிக் கொண்டிருப்பார் பாட்டுக்கார வேலுசாமி !

★ ★ ★

முசாரி பொன்னுசாமி

“என்னடா பொன்னுசாமி இன்னைக்கு வேலைக்குப் போகல்” காலையிலே பஸ்ஸாக்காக காத்து நின்ற பொன்னுசாமியிடம் கணக்கப்பிள்ளை கேட்டார்.

யாரையும் வாடா, போடா, என்னடா என்று சரளமாக வந்துவிடும் வார்த்தைகள் அவர் உயர்ந்த சாதிக்காரன் என்பதற்கு அடையாளமாம்!

“இல்லீங்க சாமி இன்னைக்கு அடுத்த தோட்டத்துல கோடங்கிபார்க்க வரச்சொல்லி சொல்லிவிட்டிருக்காங்க அதாங்க போயிட்டு வரலாமுனு..” தலையைச் சொரிந்து கொண்டான்.

“போடா போ தோட்டத்துல ஒழுங்கா வேலை செய்யாத. நீ எடுக்க தூக்கிக்கிட்டு தோட்டம் தோட்டமா அவைஞ்சி கிட்டுவா”

“வயித்துப் பாட்டுக்கு எதைச்செஞ்சா இவனுக்கென்னா?” என்று கேட்க நினைத்தவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருந்து விட்டான்.

“நா எடுக்கல் நீ எடுக்கலனா அப்பயாருதான் எடுத்தது? பூதமா வந்து எடுத்துக்கிட்டு போச்சு. காலங்காத்தால் ஏவாய கிண்டாம கல்லா தேடிப்பாரு?”

“எல்லா எடத்திலயும் பாத்தாச்சி இந்த மூல ராக்கையிலத்தானே வசீகான். எலிகிலி தூக்கிட்டு போச்சோ தெரியல்..!”

“என்னா எலி தூக்கிட்டுப் போச்சா. அது என்னா இனிப்பு சாமானா எலி தூக்கிட்டுப் போக. ஒனக்கு எத்தனை நாளைக்குத்தான் சொல்றது. பீச்சாங்கையில் எதையும் எங்கேயும் வைக்காதனு கேட்டாத்தானே!”

“நேத்து அந்திக்குத்தாங்க சுப்பவைசர் சம்சாரம் மணிமேகல சடங்கு வீட்டுக்குப் போட்டுக்கிட்டு போயிட்டு வந்து கலட்டி குடுத்துச்சு அது அப்பவே சொல்லிச்சு இந்த சொர் நல்லா இல்ல அக்கா, அத மாத்துங்களனு இங்கினத்தான் வச்சேன்.”

பாப்பாத்தியின் தோட்டை எல்லா இடத்திலும் தேடிப்பார்த்து கணக்கப்பிள்ளையும் மனைவியும் சோர்ந்து போனார்கள்.

“நல்லா தேடிப்பாரு நான் பெற்றுக்குப் போயிட்டு எட்டு மணி கொழுந்தையும் நெறுத்திட்டு வாரேன்”.

கையில் பெரிய ஒரு ஓமல்- அதற்குள் உடைக்கு முத்துக் கொட்டை கையில் கட்டிக்கொள்ளும் சலங்கை இவைகளுடன் வந்து சேர்ந்தான் பொன்னுசாமி பூசாரி.

பொன்னுசாமி பூசாரி கோடங்கியில் பேர்போனவர். யார்வீட்டில் ராருக்கு சுகமில்லையோ, யார் வீட்டிலாவது ஏதாவது சாமான்கள் களவு போனாலோ, யாருக்கும் பேய் பிசாக பிடித்திருந்தாலோ அந்த வீட்டில் அன்றிரவு பொன்னுசாமியின் கோடங்கியிருக்கும்.

வீட்டுக்காரர் விஷயம் முடிந்தவுடன், பார்க்க வந்தவர்கள் அடுத்தடுத்து “தட்சணை” வைத்து இரண்டு மூன்று ‘மண்டு’ வைத்துக் கொள்வார்கள். தட்சணை அவரவர் வசதிக்கேட்ப வைப்பார்கள். “நல்லா இருந்தா பொறுகு சாமிக்கு நல்லா செஞ்சிருவம்” என்ற நேர்த்தியுடன்.

கங்காணியின் ஆலோசனையில் இன்று கணக்கப்பிள்ளை வீட்டில் கோடங்கி.

வீட்டின்முன் வராந்தையில் சாக்கொன்றை விரித்து அமர்ந்து கொண்டான் பொன்னுசாமி.

விரிக்கப்பட்ட சாக்கில் தட்டில் விபூதி, உடைக்கு, முத்துக்கொட்டை ஜந்து வாழைப்பழங்கள் பழத்தின் மேல் பற்றி வைத்த பத்தி, சாம்பிராணி, கற்பூரம், தூவக்காலில் நெருப்பு, இரண்டு தேசிக்காய் எல்லாம் இருந்தன.

‘அம்மா தாயே மகமாயி நல்ல குறியா வந்து சொல்லுமா’ என்று திருந்றை நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு உடுக்கின் இரு பக்கங்களிலும் தடவிக் கொண்டான்.

“டுங்டுங்... டுங்.... டுன்டுன்டுங்..... உடுக்கை தட்டிக் கொண்டே
“பம்பை பதினாறு உத்தாண்ட வீரி சிவமுத்துமாரி
பதினாயிரம் உடுக்கை ஏக உருமிச்சத்தும் ஏகபரஞ்சோதி
இலங்கும் திருநகரில் ஏகமாய் கேட்குதும்மா
பாவாடை கட்டி வீரிசெவுமாரி வேதாளி மாதங்கி
பட்டாடை மேல்சாந்தி பூவாடை வீச மாதுவளர் பேச்சி
வதீக்கல மயிலே புறப்பட்டம்மா யென்தாயே
டுங்டுங்டுங்....

“நீ பொறந்தது தென்காஞ்சி
போய் வளந்தது தின்னவேலி
தின்னவேலி எல்லைவிடிடு
திரும்பையா இந்த முகம்

தோட்டம் தொறந்தேன்
தொன்று வச்சம் பூவெடுத்தேன்
பட்டித் தொறந்தேன்
பத்துலச்சம் பூவெடுத்தேன்
எட்டாத பூவையெல்லாம்
ஏணிவச்சு நா எடுத்தேன்
பத்தாத பூவுக்கெல்லாம்
பராணிவச்சு பூவெடுத்தேன்
ஆஸம் பழுப்பாலே
ஆரம் தொடுத்தனய்யா
ஈனாத வாழையிலே
எனங்குருத்து நார் எடுத்தேன்
வந்திடு வந்திடு எம்மை ஆண்ட
மாட்யயா வலதுபறும் வந்திடு
பட்டாடை மேல் சாத்தி
புறப்படும்மா யென்தாயே”

எல்லா சாமி பெயர்களையும் சொல்லி உடுக்கை அடித்து வேண்டினான்.

கண்ணில் விழி தெரியவில்லை கண்களை சுருக்கி நெற்றியை மேல் நோக்கிக் சுருக்கிக் கொண்டான்.

சிறிது நேரத்தில்...

“டேய்.. ஏண்டா என்ன அழைச்சே... நான் யாருன்னு தெரியுமாடா? மீண்டும்” உடுக்கை கீழே வைத்துவிட்டு இரண்டு முழுங்கால்களிலும் கையை வைத்துக் கொண்டு ‘டேய் ஏண்டா என்னே அழைச்சே’ தேசிக்காய் ஒன்றை எடுத்து இரண்டாக்கக் கடித்துத் துப்பினார் ‘பூசாரி’.

“எங்களுக்கு வயித்துவலின்னுத்தான் ஒன்னைய கூப்பிட்டோம். இந்த மனையில் என்னா நடந்திச்சனு சொல்லு...?” கோடங்கி பார்க்க ஆலோசனை சொன்ன கங்காணி கேட்டார்.

கணக்கப்பிள்ளை முடிசையப்பிடித்துக் கொண்ட பூசாரி... “டேய் இந்த மனையில் பொருளு காணாம் போய் இருக்குடா அதுக்கு தானேடா.. என்னே கூப்பிட்டே”.

“ஆமாசாமி ஆமாசாமி..” கணக்கப்பிள்ளை பூசாரியை சாமி என்று கூறினார்.

“இந்தா... இதை இந்த மனையை சுத்தி போட்டிட்டு வாடா இன்னும் ஏழாளைக்குள்ள ஒனக்கு காட்டுறேஷன்டா ம்.. வெளங்குதாடா”

“மீண்டும்.. வெளங்குதுசாமி வெளங்குது சாமி” கணக்கப்பிள்ளை கூறினார்.

மீண்டும்.. மீண்டும்.. சாமி மலையேறி விட்டது. ஒரு செம்பு தண்ணீர் குடித்தார். உடம்பெல்லாம் வியாவையைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

என்னா மந்திரமோ மாயையோ ஒரு கிழமைக்குள் தோடு கிடைத்தத்து. அதே மூலை ராக்கையில் !

“என்னா பொன்னுச்சாமி வேலைக்கு போகலு..” இப்போதெல்லாம் கணக்கப்பிள்ளை பொன்னுசாமியை மட்டுமல்ல யாரையும் “டா” போட்டு பேசுவதில்லை.

“சில்க்” விற்கும் சீனக் கூட்டாளி

“அதோ அந்த பத்தாம் நம்பர் தேறி மொடக்கில் என்ன எதரிகிறது?”

ஒரு சைக்கிள் வருவது தெரிகிறது !

அது என்ன சத்தம் ?

“சில்க் ! சில்க் ! சில்க் !

சைக்கிளில் வருவது யார் ?

அவர்தான் சில்க் விற்கும் சீனக் கூட்டாளி !

சில்க் புடவை எல்லா நாட்டில் இருந்தாலும் சீனத்து சில்க் என்றால் ஒரு தனிரகம் தான்! ஒரு தனி மயக் தான் !

இல்லா விட்டால் யாராவது, எந்தக் கவிஞராவது, “சீனத்துப் பட்டு மேனி இளஞ்சிட்டு மேனி” என்று ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து பாடுவானா? என்ன?

அந்த அளவுக்கு சீனத்துப்பட்டு உயர்ந்து இருந்தது. அது உயர்ந்த மலைப் பகுதிகளில் ஒரு காலத்தில் கொடி கட்டிப் பறந்தது.

சைக்கில் பின் “கெரியில்” விதவிதமான கலர் சில்க் துணிகளை மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு, யார்கோலையும், ஒரு கத்தரிக்கோலையும்

அத்துணி மூட்டையில் மாட்டுக் கொண்டு, “சிலீக், சிலீக், சிலீக்” என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு வருவார் சிலக் விற்கும் சீனக் கூட்டாளி.

இவர் அப்படி ஒன்றும் “டிப்பெடாப்” பேர்வழி அல்ல. தொள் தொளன்னு காக்கித் துணியில் லோங்ஸ், மாசேதுங் ஸ்டைலில் தொள் தொள் காக்கி சேட், தலையில் துணியால் தைத்த தொப்பி, சீனத்து சப்பை முகம், மேலுத்தடின் இரு முனைகளிலும் கரிக்கோடுகள் போன்ற மீசை, இரு பக்க மீசைக்குமிடையில் ஒரு அங்குல இடைவெளி, மெலிந்த உருவம், இவர் தான்.. அந்த சிலக் விற்கும் சீனக் கூட்டாளி.

பெயர் என்னவோ “சிங்குங்புங்குங்” என்றார். காதில் நுழைந்து வாயில் வரும் போது சரியாக வரவில்லை.

தேறி முடக்கில் வரும்போதே மலையில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்களுக்கு தெரிந்து விடும்.

கொழுந்து நிறுக்கும் இடத்திற்கு வந்து ஒதுக்குப்புறமாக நின்று கொள்வார்.

கொழுந்தை நிறுத்து பத்து பதினெந்து நிமிட தேநீர் இடைவேளைக்குள் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொள்வார்.

சில நாட்களில் பகல் சாப்பாடு வேளையில் ‘பிஸ்னஸை’ கவனித்துக் கொள்வார்.

கணக்கப்பிள்ளையும் ஒன்றும் தெரியாதது போல் ஒதுங்கிக் கொள்வார்.

கொழுந்து நிறுத்ததும் பெண்கள் வருவார்கள்.

“என்னா, “கூட்டாளி” எடுங்கோ துண்ணி எடுங்கோ துண்ணி எடுங்கோ, ஒலுவுவா.. ஒலு லூவா” என்பார்.

“என்னடா இது இப்பிடி தூசனம் பேசுறான்” என்று யாருப் பினைக்க மாட்டார்கள்.

அது அவருக்குத் தெரிந்த நமது பாலை !

ஆனால், கூட்டாளி “துண்ணி எடுங்கோ” என்று சொல்லும் போது சுப்பவைச்ரோ, கங்காணி மாரோ பார்த்து விட்டால் இளக்கள் வாயில் கையை வைத்துக் கொள்வார்கள் வெட்கத்தோடு !

“கூட்டாளி கூட்டாளி” என்று ஆடுக்கடி சொல்லிக் கொள்வார் நமது சீனக் கூட்டாளி.

சீன கம்பூனிஸ்டுகளுக்கே உரிய வார்த்தை “கொரேட்” அதை எப்படி தமிழ் படுத்துவது? “தோழர்” எனவாம்.

ஆனால், தோட்டத்து ஆட்களுக்கு புரியும்படி எப்படி சொல்வது என்று கேட்டு தமிழ்படுத்தியது தான் இந்த “கூட்டாளி” வார்த்தை, நன்றாகத்தானே இருக்கிறது!

“சில்க்” துணிக்கும் நல்ல கிராக்கி இருக்கும்.

தோட்டத்தில் ஆடுப்பூசை, சாமி கும்பிடு, பொங்கல், தீபாவளி என்றால் கேட்க வேண்டியதில்லை.

துணியைக் கிழித்துக் கொடுத்து விட்டு, “சம்பளம் வாராங்” என்பார்.

சம்பளத்தினத்தன்று தனது “பையை” நிறைத்துக் கொள்வார்.

இந்த “சீனக் கூட்டாளிகளை இப்போதெல்லாம் தோட்டங்களில் காண்பதே அரிது. காணவே முடியாது. ஏன்?

எங்கே போளார்கள்?

1949இல் சீனாவுக்கு சுதந்திரம் கிடைத்தவுடனேயே, “உலகத்தில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும் இருந்த சீனர்களை தனது சொந்த நாட்டுக்கு வந்து சேரவேண்டும்” என்று சீனா கோரிக்கை விடுத்தது.

சீனக் கூட்டாளிகள் போய் விட்டார்கள்.

இலங்கையரை மன முடித்த “தேசிய சீனர்கள்” இங்கேயே தங்கி விட்டார்கள் அவர்கள் பெரும்பாலும் பல் வைத்தியர்களாக பணி புரிகிறார்கள்.

தோட்டங்களில் “சில்க்” விற்ற “நவசீனர்கள்” போய் விட்டார்கள்! அப்போதே போனவர்கள் தான் நவ சீனர்கள்.

★ ★ ★

“எறச்சி” பெட்டி ஏகாம்பரம்

“ஏண்டா... பண்டியோட ஓவ்வொறவு எல்லாம் எப்பிடு?”
என்றான் என் நண்பன்.

சாமி படத்துக்கு பத்தி பற்ற வைத்துக்கொண்டே!

என் நண்பனைப் பார்க்க நீர்கொழும்புக்குப் போன போதுதான்
இப்படி கேட்டான்.

“ஓன்னோடேயே ஒறவு வச்சிருக்கேனே!” என்றேன் சிரித்துக்
கொண்டே,

அவன் சீமைப் பன்றி போல கொழுத்து இருந்தான்.

“டேய்.. டேய்.. அதில்லடா.. இங்க பண்டிதான் ஜாஸ்தி... நீ
சாப்பிடுறதா இருந்தா சொல்லு.... நல்ல வார் உள்ள, எறச்சியா
வாங்கிட்டு வரச்சொல்றேன்” என்றான்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

என்னைப்பத்தி ஒனக்குத் தெரியாது. எங்க தோட்டத்துல
எறச்சி வாங்கப் போற ஆனுக்கிட்டேயே எங்களுக்கு சகவாசம் இல்ல
தெரியுமா?”

“எனக்கெப்புடி தெரியும்?”

“சொல்லேன் கேளு”

“எங்க தோட்டத்தில் ஏகாம்பரங்கிற ஒருத்தர் இருந்தாரு, அவருக்கு முப்பது - முப்பத்தஞ்சு வயசு இருக்கும். நல்ல வாட்டசாட்டமான ஆனு. அரைக்கால் சட்டை போட்டுகிட்டு கைவச்ச பெணியனையும் போட்டுக்கிட்டு போகையில் போலீஸ்காரன் தோத்துப் போவான்.

அந்த ஆனு எங்க வேலை தெரியுமா ? எங்க தோட்டத்து தொரை பங்களாவுல, மாடுகளுக்கு பில்லறுக்கிறது. தோட்டம் செய்யிறது, அப்புறம் நாய்கள் பாத்துகிறது”.

“பண்டி பாக்கிறது இல்லியா ?”

“கதையக்கேளு.. கெழுமைக்கு ரெண்டுதரம், திங்கக்கெழுமையும், வியாழுக்கெழுமையும் ஆனு, பெட்டியும் கையுந்தான்.

தோட்டத்து டாக்டரோட மருந்து பெட்டிய தூக்கிக்கிட்டு ஒருத்தர் வருவார்.அந்த பெட்டிய விட கொஞ்சம் பெரிய பெட்டி. தலையில் முண்டாசு கட்டிக்கிட்டு, நாலுமுழு லேஞ்சிய “கும்மாடா” பிரமனை மாதிரி சுத்தி வச்சி பெட்டிய தூக்கிட்டா..... டவுனுலத்தான் கொண்டுபோய் ஏறக்குவாறு.

என்னா பெட்டங்கிற....? வங்களா தொரை, தொரச்சாணிக்கும், அவுங்க நாய்களுக்கும் திங்கிறதுக்கு ஏறச்சி கொண்டுவார பெட்டிதான். அதுல பண்டி ஏறச்சி மாட்டெறச்சி எலும்பு கிலும்பு எல்லாம் இருக்கும். சில நேரங்கள் பெட்டியில் ரெத்தம் கூட ஒழுவும். இதனாலத்தான் அந்த ஆளு “ஏறச்சி பெட்டி ஏகாம்பரம்” அப்புறன் நு சொல்லுவாங்க.

தோட்டத்துல இருந்து டவணுக்குப் போறதுன்னா சம்பளம் போட்டு செலவெடுக்கப் போனாத்தான், இந்த ஆளுதான் கெழுமைக்கு ரெண்டுதாம் போறாரே..... அப்படன்னு யாரும் தட்டுப்பட்ட சாமான்களைக் கூட வாங்கிட்டு வான்னு சொல்ல மாட்டாங்க.

அந்த ஆளு தொணையோடு சரி டவணுக்குப் போய் சாமான்கள் வாங்கிக்கிட்டு வரவான்னு கேட்டாக்கூட, “ஒனக்கு வேற ஆள் கெடைக்கல, அந்த ஆளோட போய் கவிச்சி கொண்டு வரயில முனிகினி அடிச்சிட்டா” அப்படன்னுரும் எங்க அம்மா. அது நெனைச்சா எனக்கு சிரிப்புத்தான் வரும்.

இரு நா கொழும்புல இருந்து கோச்சியில போய் நடு சாமத்துல ஹருல ஏறங்கிட்டேன்.

என்னடா செய்யிறதுனு யோசிச்சி, சரி என்னா வந்திர போவதுனு நடந்துட்டேன்.

தோட்டத்து பவுன்றிக்கே போயிட்டேன். லேசாத்தூறிக்கிட்டு இருந்த மழை “சோ” ன்னு பேயத்தொடங்கிரிச்சி”

“ஏகாம்பரம் கத சொல்றியா இல்ல ஓம் புராணம் பாடுறியா?”

“ஏகாம்பரம் கதெத்தான் கவனமாக் கேளுன்னேன்”

“மழை பேஞ்சிச்சா.... எனக்கு எங்க தோட்டத்து அந்த மாடசாமி கோயில் நென வு வந்திச்க.... கருங்கும்முனு இருட்டு வேற.... கோயிலில்ல ஒதுங்கி நின்னுகிட்டு இருந்தேன்.

மணி ராவு ரெண்டு இருக்கும் யாரோ பேச்சு சத்தம் கேட்டுச்சி வரவர அவுங்க பேசுறதும் கேட்டுச்சி. என்னமோ மாடு புடிக்கிற கதைய பேசிக்கிட்டு வந்தானுங்க.

நா வெள்ள சேர்ட்டும் வெள்ள ரவுசரும் போட்டுக்கிட்டு நின்னேனா, என்னையக் கண்டதும் அவனுங்க ஒரே ஒட்டந்தான்.

வீட்டுக்குப் போயிட்டேன். காலையிலத்தான், எங்கம்மாகிட்ட இப்பிடி ரெண்டுபேரு ராவு ஒடுனாங்கன்னு சொன்னேன்.

அதுக்கு எங்கம்மா சொன்னிச்சு” பயந்திறாத... போன கெழும் இந்த ஏகாம்பரம் என்ன நெண்ணச்சாரோ, இல்ல தூக்க முடியாத பாரமோ தெரியல ஏற்சி பெட்டிய அந்தக் கோயில்ல ஏறக்கி வச்சிட்டு கொஞ்ச நேரம் ஒக்காந்து இருந்திட்டு வந்திருக்கிறாரு. அடுத்த நா நெஞ்கு வலி வந்து, “ஒரு நாளும் இல்லாம மாடசாமி கோயில்ல பெட்டிய ஏறக்கி வச்சேன்” அப்படின்னுட்டு பொக்குனு செத்துப் போயிட்டது. அதுனாலத்தான் அவுங்க பயந்து ஒடியிருப்பானுங்க அப்புண்ணிச்சு”

“இந்த சங்கதி எனக்குத் தெரியாது”

எனக்கு ஒரு மாதிரியா இருந்திச்சு. என் நெத்திய தொட்டுப் பாத்து, என்னடா... மேல் காய்றாப்புல இருக்குனு” சொல்லிட்டு கொத்தமல்லி அவிச்சிச்சு. எப்படி கதை?”

“மாடசாமியோ, ரோதமுனியோ எந்த சாமிகிட்டேயும் பக்தி இல்லாட்டி பரவாயில்லை. பயம் இருக்கனும் இல்லியா?”

“வேணாம்பா இன்னைக்கு ஏற்சியும் வேணா ஏகாம்பரமும் வேணா “மரக்கறி” சாப்பிடுவோம்” என்றான்.

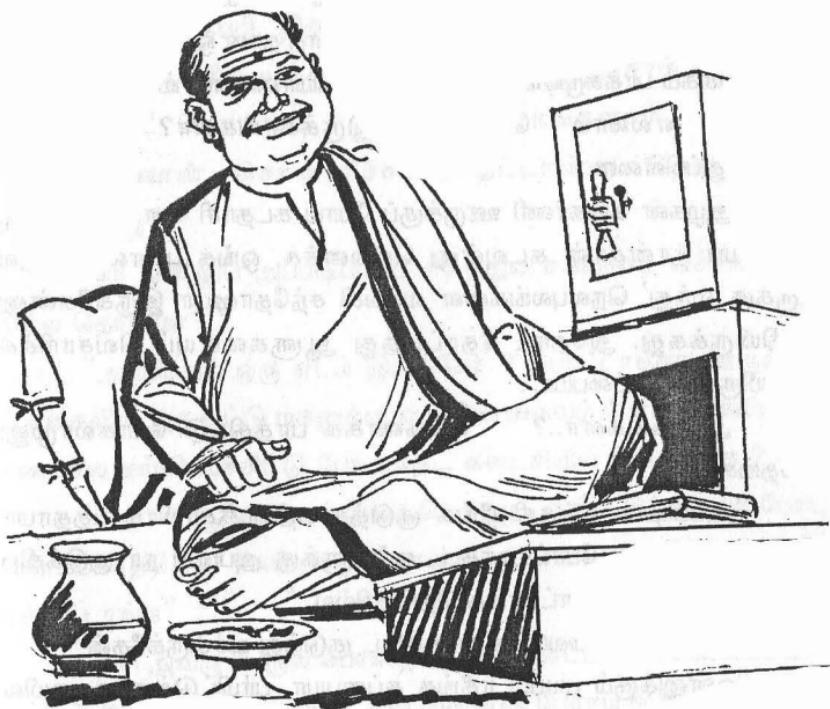
வட்டிக்கடை வைரமுத்து

“இந்தா புள்ள கொஞ்சம் தேத்தண்ணி ஊத்திக்கிட்டு வா..”

“கொஞ்சம் இருங்க... தண்ணி ஆறகாட்டியும் சின்ன புள்ள மாதிரி பறக்கிறீங்க... இந்தாங்க குடிங்க ”

இங்க பாருங்க சம்பாதிக்கிறதையெல்லாம் சதக் கணக்குப் பாத்து வாங்கிக்கிறீங்க ஏங்கையில ஒரு பத்து ரூவா குடுக்கிறீங்களா? நானுந்தான் சீக்கில்லாம் வேலை செய்யிறேன். அட வாய்க்கு ரூசியா திண்ணன முனாவது இருக்கா? எது கேட்டாலும் ஊருக்குப் போய் பாத்துக்கிருவம் ஊருக்குப் போய் பாத்துக்கிருவம்னு சொல்லிருவீங்க பணத்தையெல்லாம் எங்க கொண்டு போய் பொதச்சி வச்சிருக்கீங்களோ எனக்குத் தெரியாது” பொரிந்து தள்ளினாள் ராமாய்.

“அப்பிடி கேளு.... இப்பிடி எப்பவாவது நீ கேப்பனுதான், நா பணத்தை அவ்வளவு பத்தாமா வச்சிருக்கேன். நாளைக்கே நமக்கு ஊருக்குப் போக பாஸ்போட்டு வந்திருச்சினு வச்சிக்க, அப்ப பணத்துக்கு எங்க போறது? எவேன்கிட்ட போய் பல்லைக் காட்டுகிறது?” என்றவாறே, சுப்பையா எழுந்து விட்டான். கடையில் கணக்குப் பார்த்துவிட்டு வந்து விடலாம் என்ற நினைப்புடன்,

“வைரமுத்துப்பிள்ளை நகை அடவு பிழிக்குமிடம்” என்ற போர்டெட் பார்த்து விட்டு உள்ளே நுழைந்தான் சுப்பையா.

கல்லாப் பெட்டிக்கருகில் பெரிய பலகை மாதிரியான கட்டையில் அமர்ந்திருந்தார் வட்டிக்கடை வைரமுத்துப்பிள்ளை.

சுப்பையாவைக் கண்டதும், “வாங்க.. வாங்க சுப்பையா என்னா இந்தப் பக்கம்? தோட்டத்துல சம்பளம் போட்டாத் தான் ஒங்களையெல்லாம் இந்தப் பக்கம் பாக்கமுடியிது.... ஏதும் பணமொடையா? வீட்டுல ராமாய், புள்ளைக் கல்லாம் சொகமா இருக்காங்களா?” என்றார் வைரமுத்துப்பிள்ளை.

“அழகன் கங்காணி ஊருக்குப் போய் கடதாசி போட்டிருக்காரு. என்னமோ நான்தான் கடவுள்ளு நெனைச்சு, ஒங்க புண்ணியத்துல ஊருக்கு வந்து’ நெல்புலங்களை வாங்கி சந்தோஷமா இருக்கேன்னு எழுதியிருக்கது. அதோட் தோட்டத்து ஆளுகளையும் வெசாரிச்சு எழுதியிருக்கது சுப்பையா”.

“அப்புங்களா..?” “ஏங்கணக்க பாத்திட்டு போகலாமுனு வந்தேங்க”

“அப்பிடியா சங்கதி நீங்க குடுத்த பதினாஞ்சாயிரம் பத்தரமா இருக்கு... பேங்குல போட்டாக்கூட ஒங்களுக்கு அப்பப்ப நா குடுக்கிற மாதிரி வட்டி குடுக்க மாட்டாங்க தெரியுமில்ல...”

“அது தெரியாமலாங்க ஒங்ககிட்ட குடுத்து வச்சிருக்கேன்”

“ஒன்னுக்கும் பயப்படாதீங்க சுப்பையா, பர்மிட்டுக்கு எழுதயில வந்து வாங்கிக்கங்க..”

எங்க தங்கச்சி கலியாண செலவுக்கு ஒங்க மோதிரத்தை வக்கிறேன்னுட்டு போன்றங்களே எந்த கடையில் வச்சீங்க?” ராமாய் கேட்டாள்.

“ஏன்டி ஒனக்கு திமீர்னு ஒரு சந்தேகம் வந்திச்சி ?”

“இல்ல மலையில இன்னைக்கு பேசிக்கிட்டாங்க. பெரியண்ணேன் ஒரு மோதிரத்த அடவு வச்ச எடத்துல, அடகு வைக்கையில் ஒரு பவணும் ரெண்டு மஞ்சாடியும் இருந்திச்சாம்.

அதை திருப்பி, திரும்பவும் போன கெழும் கொண்டு போய் நிறுத்து பாக்கையில் முக்கா பவண்தான் இருந்திச்சாம் மோதரத்த உள்பக்கம் சொரண்டி எடுத்திருந்தாங்களாம் அப்பவே பெரியண்ணேன் சொன்னிச்சாம், தட்டான்ன தொட்டானும் கெட்டான்னு”.

“நா ஒன்னும் அப்பிடிப்பட்ட எடத்துல சகவாசம் வச்சிக்கிறது இல்ல தெரியுமா?”

“அப்பிடியும் ஒரு எடம் இருக்கோ ? பொட்டாத்தா ஊருக்குப் போகையில அதுவுட்டு மகனுக்கு ஒரு பொஸ்தவம் போட்டு சாமிபுள்ள கடையில் சல்லி வச்சிட்டு போனதே... கடைசியில என்னாச்க ?”

“என்ன ஆச்சி? அவனுக்கு வெசாமுடிஞ்சி உடுத்த உடுப்போட கொம்பனித்தெரு கேம்புக்கு கொண்டு போய் அப்பிடியே கப்பல்ல ஏத்திட்டாங்க”

“சரி அவரு பேருல பொஸ்தவத்துல போட்ட காச என்னாச்க ?”

“இங்க பாரு ராமாய் நி அது இதுன்னு பேசாம இரு” என்னமோ நம்ம காச எவனோ எடுத்துக்கிட்டு இல்லேன்னு சொன்ன மாதிரியில்ல கெடந்து பொலம்புற”

“அதுக்கில்லீங்க தம்பி சொன்னிச்சில்ல’ பண்த்தை யாருகிட்டேயும் குடுக்காம பேசாச “பேங்க”குல. போட்டு வைங்கனு?”

“அவேன் சொல்வான்” பேங்குல குடுக்கிற வட்டிய விட, கூட கெடைக்கிற எடத்துல போட்டு வச்சதுல என்னா தப்புங்கிறேன் ?

“ஒங்ககிட்ட பேச ஏலாது போங்க”

சுப்பையாவுக்கு இரண்டு வாரங்களில் பாஸ்போட் கிடைத்து விட்டது. கணக்குப் பார்க்க அடகு கடைக்குப் போனான்.

“வைரமுத்துப்பிள்ளை அடகு கடை” போர்டுக்குப் பதிலாக “சலீம் ஸ்டோர்ஸ்” போர்டு தொங்கியது சுப்பையாவுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. விசாரித்துப் பார்த்ததில் வைரமுத்து கடையை விற்று விட்டாராம். அவரின் வீடு ஒரு மைல் தூரத்திலிருந்தது ஓடினான்.

“என்னா சுப்பையா ? ஏதோ பறிகொடுத்தவன் போல ஒடி வார்ங்க ?”

“இல்லீங்க, ஜயா கடைய வித்துட்டங்கனு கேள்விப்பட்டேன்.”

“ஆமா சுப்பையா, தோலான் தூரத்தியானுக்கெல்லாம் கப்பம் குடுத்து கடை செய்ய ஏலுமா? அதான் வித்துட்டேன். “நம்” ஆளுகவுட்டு பணம் எல்லாம் அப்பிடியே வச்சிருக்கேன். வந்து வாங்கிக்க சொல்லி தோட்டத்துக்கு ஆள் அனுப்பினேனே. நானும் அடுத்த கெழும் ஊருக்குப் போகனும்னு இருக்கேன்.”

“நல்லதாப் போச்சுங்க. எனக்கு பாஸ்போட் வந்திருச்சி.. பணம் வாங்கத்தான் வந்தேன்.”

வாங்கிக் கொண்டு, “நான் இன்னைக்கே போய் தோட்டத்துல எல்லார்கிட்டாயும் சொல்லேங்க. “வைரமுத்துப்பிள்ளை பணத்துக்கு நாமம் போட்டுட்டான்னு ராமாய்க்கு சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை சுப்பையா ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

பண்டாரம் பட்டிகாமத்தார் !

கொரக்காமலை முனியாண்டி கோயில், அம்பது ஏக்கர் வால் ராசா கோயில், ஸ்டோர்மலை ரோதைமுனி கோயில், மாரியம்மன் கோவில், கவ்வாத்து வெட்டி மலை முடிந்த பிறகு கும்பிடும் கவ்வாத்துசாமி இப்படி எந்த இடமாக இருந்தாலும் அங்கே எல்லாம் இந்த பண்டாரம் பட்டிகாமத்தாரை காணலாம்.

பட்டிகாமத்திலிருந்து வந்ததாலோ என்னவோ இவரை பட்டிகாமத்தார் என்றால் தான் அத் தோட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கு புரியும். பண்டாரம் பட்டிக்காமத்தாருடைய உண்மையான பெயர் தோட்டத்தில் செக்கிறோல் செய்பவர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிய ஞாயமில்லை.

இடுப்பிலே வேஷ்டி, நெற்றியில், வயிற்றில், மார்பில், இரண்டு முழங்கைகளுக்கும் மேலேயும் கீழேயும் மூன்று வரியில் திருநீறு பூசி, சந்தனம், குங்குமம் வைத்திருப்பார். நன்றாக வளர்த்த முடி, பூசையின் போது கொண்டையாக கட்டி இருப்பார். மொட்டையாக வழித்த மீசை இதுதான் அவரது அங்க அடையாளங்கள்.

சமஸ்கிருதமோ என்னமோ தெரியாது. பூசையின் போது சத்தம் வராமல் வாய் மாத்திரம் முனுமுனுக்கும். ஏதோ ஒரு ராகம் மட்டும் நம் காதுகளில் கேட்கும்.

பண்டாரம் குளித்து விட்டு வேஷ்டியை மாராப்பாய் போட்டு தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு போனார் என்றால் தூரத்தில் ஒரு பெண் போவது போலிருக்கும்.

எந்தக் கோவிலிலாவது இருந்திருந்து பூசை நடக்கும் தோட்டத்து பெரிய கோவிலான மாரியம்மன் கோவிலில் மாத்திரம் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும், யார் பூசை செய்தாலும் சரி, செய்யாவிட்டாலும் சரி, விளாக்கேற்றி அம்மனுக்கு ஒரு தேங்காய் உடைத்தாவது பூசை செய்து விடுவார் பண்டாரம் பட்டிகாமத்தார்.

தோட்டத்தில் திருவிழா காலங்களில் ரொம்பவும் பிசியாக இருப்பார் இவர். பூசை முடிந்து பொங்கல், கடலை, பயறு போன்ற பிரசாதங்களை ரொம்பவும் பொறுமையாக எல்லாருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்து விடுவார். இடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு வரும் பிள்ளைகளுக்கு கடைசிவரை பிரசாதம் கொடுக்க மாட்டார். இவரது குணம் அறிந்தே பிள்ளைகள் அமைதியாக நின்று வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

தோட்டத்தில் இரண்டு தொழிற் சங்கங்கள் உண்டாகி தோட்டத்து ஆட்களை இரு கூறுகளாக பிரித்து கொண்டனர். அதனால் எந்தக் கட்சிக்காரர்கள் சாமி கும்பிடுவது என்பதில் இழுபறியாகி, கடைசியில் புதிய ஒரு தலைவருடன் தோட்டத்தில் ஒரே சங்கம் உண்டாகி பல நந்தாரியங்கள் நடக்கத் தொடங்கின.

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாய் விளாங்கியது அத்தோட்டம்.

புதிய தலைவரின் முயற்சியால் கோவில் கமிட்டி உருவாகி மாரியம்மன் கோவில் புனரமைப்பு வேலைகள் ஆரம்பித்தன.

புதிய தலைவர் துணிச்சலுடன் தோட்டத்து ஆட்களிடமும், வேறு வேறு தோட்டங்களுக்கும் சென்றும் பணம் வசூல் பண்ணி கோவிலை புனரமைப்புச் செய்து கும்பாபிஷேகமும் செய்து முடித்து விட்டார்.

“கோவில் கட்டி கும்பாபிஷேகமும் செய்து விட்டோம். இனி கோவிலை மூடி வைத்து கெழுமைக்கு ஒரு நாள் மாத்திரம் அர்ச்சனை பண்ணுவதல் அர்த்தமில்லை. நம்ம தோட்டத்தில் முந்நாறு குடும்பத்துக்கு மேல இருக்கிறோம். தினமும் ஒரு குடும்பம் அவரவர்கள் வசதிப்படி அர்ச்சனை செய்யனும். அப்படிபாத்தா... வருஷத்துக்கு ஒருமுறைதான் ஒரு குடும்பம் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டி வரும். இது எல்லாருக்கும் வசதியாகவும் இருக்கும். அதோடு கோயிலிலும் தினமும் அர்ச்சனை நடந்த மாதிரியும் இருக்கும்” என்று ஒரு பிரசங்கமே செய்தார் புதிய தலைவர்.

எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாக ஒத்துக் கொண்டனர். தினமும் பூசை என்றதும் பண்டாரம் பட்டிகாமத்தாருக்கு தினமும் வேலை இருந்தது. பண்டாரத்தின் அவசியம் பற்றியும் அவரது வேதனம் பற்றியும் கோயில் கமிட்டி பேசி பண்டாரத்துக்கு மாதச் சம்பளம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மாதம் ஒரு வருமானம் வருகிறதே என்று பண்டாரத்துக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

பண்டாரம் பட்டிக்காமத்தாருக்கு அச்சந்தோஷம் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கூட நிலைக்கவில்லை.

தோட்டத்து மாஸ்டருக்கு அண்ணன் ஒருத்தர் யாழிப்பாணத்தி இருக்கிறாராம். இப்ப அங்க எல்லாம் ரொம்ப கரச்சனுட்டு, பெருமிளார்க்கர் ஜயா கிட்ட பேசி அடுத்த மாசத்தில் இருந்து அவரு ந தோட்டத்துல் அர்ச்சகரா வரப்போறாராம்.

தோட்டத்தில் பேசிக் கொண்டார்கள் !

தவறணை பொரியசாமி

“காலை ஏழு மணிக்கு தவறணைக்கு போய் தண்ணி போட ஆரம்பிச்சா பத்து மணி வரைக்கும் அதே வேலதான் போங்க”.

“அடச்சீ என்ன மனுஷன் இவரு ?”

“நீங்க ஒன்னு தவறணை பெரியசாமி என்றதும் எவரும் கள்ளுத்தவறணையோ, சாராயத் தவறணையோ தஞ்சம்னு கிடக்கும் ஒருவன் என்றுதான் நினைக்கிறீங்க”

இல்லவே இல்லை.

தோட்டத்தில் தவறணை என்றால் தேயிலை கன்றுகள் உற்பத்தி செய்யும் ஒரு நர்சரி.

அதோ மலையழவாரத்தில் இரண்டு ஏக்கர் விஸ்தாரத்தில் பாத்தி பாத்தியாக பிடித்து, சாக்கு படங்கினால் கூடாரம் அடித்து மட்டமாக தெரிகிறதே அதுதான் தவறணை.

அங்கே கறுப்பு நிறத்தில் ஓர் உருவம், அரைக்கால் சட்டையுடன், காக்கி சேர்ட்டும், தலையில் மப்ளரையும் கட்டிக் கொண்டு, கையில் ஒரு பூவாளியோடு அங்கும் இங்கும் அலைகிறதே... அதுதான் - அவர்தான் தவறணை பெரியசாமி.

கமார் இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறையாவது பழைய தேயிலைச் செடிகளை வேரோடு பிடுங்கி விட்டு புதுத் தேயிலை போடுவார்கள்.

பத்து ஏக்கர் தேயிலையை பிடிங்கினால் அதில் நடுவதற்கு அஞ்சாயிரம் தேயிலைக் கன்றாவது வேண்டாமா ?

எங்கே போவது ?

எல்லாமே இந்த தவறணையில்தான்.

தவறணையில் பத்து ஆட்களுக்கு மேல் வேலை செய்தாலும் பெரியசாமிதான் பொறுப்பு. தவறணை பெரியசாமி என்பது அவருக்கு எடுசனல் பட்டம்.

பத்தாயிரம் கன்றுகள் தயாராக இருக்கிறதென்று பெரியசாமி உறுதியாக சொன்னால் தான். பழைய மலையில் தேயிலையை பிடிங்க துரை உத்தர விடுவார்.

தாம் மரத்தில் வாதுகளை வெட்டி நடுவார்கள். இது “பட்” கன்று என்றும் தமிழில் வங்கிக்கன்று என்றும் சொல்வார்கள். வெட்டிய வாதில் ஐந்து இலைகள் இருக்கும்.

தேயிலைக் கொட்டை (விதை) எடுத்து கன்றுகள் உற்பத்தி செய்வார்கள். இது கொட்டைக் கோப்பி தேயிலை என்று கூறுவார்.

இவைகளைவிட சீனாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தேயிலை செனா கோப்பி என்றும் சொல்வார். செனா கோப்பி சிறிது வெளிறிய பச்சை நிறமாகவும் அதிக உயரம் இல்லாமலும் செனாகாரர்கள் மாதிரியே இருக்கும்.

எல்லா கன்றுகளையும் இந்த தவறணையில் வைத்து பதமாக வளர்த்த பிறகே புதுமலையில் நடுவார்கள்.

வங்கிக் கன்றுகளை பொலிதீன் பேக்குகளில் போட்டும், கொட்டை கோப்பி தேயிலைக் கன்றுகளை தவறணைக் கூட்டைகளிலும் வளர்ப்பார்கள்.

கன்றுகள் வளர்ப்பதற்கென்றே சிறிய அளவிலான தவறணைக் கூட்டைகள் லொறியில் ஆயிரக் கணக்கில் கொண்டு வந்து இறக்குவார்கள்.

எல்லாவற்றையும் சொந்த பிள்ளைகள் போல் வளர்க்கும் பொறுப்பு பெரியசாமியினுடையது.

“என்ன பெரியசாமி கன்னுக எல்லாம் ஒரு மாதிரி சோர்ந்து போய் இருக்கு. ஓரம் போட்டு தண்ணி ஊத்துனா என்னா ?” என்று யாராவது கேட்டால் போதும்.

“இந்த பாரு, கன்னுகள் பத்தி என்கிட்ட சொல்ல வர்த்திங்க. எனக்கு தெரியும். எப்ப ஓரம் போடுறது. எப்ப தண்ணி போடுறதுனு. நீ காட்டுனியே அந்த கன்னெனல்லாம் வச்ச 45 நாள்ல தான் வேர் புடிக்கும். மூனு மாசத்துக்கு பொறகுதான் ஓரம் தெளிக்கனும். என்னா ஓரம்கிற டி 200 - டி 65. அப்பொறம் “தசமிட்” ஓரம் போடனும்” தெரியுமா? இப்பதான் ஓரம் போடுறதப்பத்தி எனக்கு சொல்லிக் குடுக்க வாரானாம்” என்று ஒரு போடு போடுவார்.

காலை 10 – 11 மணியோடு எல்லா கன்றுகளுக்கும் தண்ணி போட்டு முடிந்த பிறகு, பொலிதீன் பேக்குக்கு மண் நிரப்ப துவங்கி விடுவார். மற்றவர்கள் நிரப்புவதை கண்காணித்து கொள்வதும் இவர்தான்.

“என்னா பெரியசாமி பெரியதொரா வந்து ஏதோ பேசிட்டு முதுக தட்டிட்டு போராரு என்னா விடுமைய் ?”

“புதுமலைக்கு கன்னு போட்டு கூனி அடிக்க நாளைக்கு ஆளுபோட போராராம். பத்தாயிரம் கன்னு வேணுமேன்னாரு. பத்தாயிரம் என்னா பன்னென்டாயிரம் கன்னு தாரேன்னேன். அதுதான் எம் முதுக தட்டி, ‘மிச்சங் நல்லங் பெரியசாமி’ நன்றாட்டுப் போறாரு” என்பான்.

துரை “மிச்சங் நல்லங் பெரியசாமி” என்றது என்ன மோ துரையிடிமிருந்து பெரிய சர்டிபிகேட் கிடைத்த மாதிரிதான். இதை எப்படியும் மனைவியிடம் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று காத்திருந்தான்.

வேலை முடித்து வந்த மனைவியிடம் கூறினான்.

“ஆமா, என்ன மோ இவருட்டு சொந்த தோட்டத்துல கன்னு போட்டு நாட்டுற மாதிரிதான். நம்ம காய்கறி தோட்டம் பில்லு மண்டிக் கிடக்கு. அத துப்புரவாக்கி ஒரு ரெண்டு செடி மரவள்ளி கிரவள்ளி நாட்டுனா ரெண்டு நேரம் பொழுது போகுமேன்னு யோசிக்காதீங்க. தெனம் விடிய முந்தி பூவாளியை தூக்கிக்கிட்டு போயிடுங்க” என்றாள் கோபத்தோடு,

“ஒன்னோட ஒன்னும் பேச ஏலாது புள்ள” என்றவாறே கடைத்தெருவில் உள்ள தவறணைக்குப் புறப்பட்டான் பெரியசாமி.

★ ★ ★ ★

வாசற்கூட்டி சடையன்

“தூத்தேறி” என்று வாயிலிருந்த வெற்றிலை எச்சியைத் துப்பிவிட்டு, “எந்த நாசமாப்போன பாலயமோ நடு ரோட்டுல செத்துக் கெடக்கு”, என்று முனுமுனுத்தவாறு, பாதையில் கிடந்த “அசிங்கத்தை” மண்வெட்டியால் அள்ளி வீசினான் சடையன்.

முழு தோட்டத்திற்கும் இவன்தான் வாசற்கூட்டி, லயம் லயமாக சென்று வாசல்களைக் கூட்டி லயத்துவாசல் கான்களை துப்பரவு செய்துவிட்டு, உத்தியோகத்தர் பங்களாக்களுக்கும் சென்று அவர்களின் வீட்டு முற்றத்தை கூட்டி துப்பரவு செய்யவேண்டும்.

காலையிலேயே வேலை ஆரம்பித்தால் பின்னேரம் வரை வேலை ஒயாது.

தேய்ந்து போன ஈக்கில் கூட்டுமாறு, ஒரு பிரம்புகூடை, தேய்ந்துபோன ஒரு மண்வெட்டி இவைகளே இவருடைய ஆயுதங்கள்.

அமுக்கேறி கிழிந்த பெனியன் சாரத்தை மடித்துக் கட்டி அடி வயிற்றில் சாரம் அவிழ்ந்து விடாமல் முடிச்சி, தலையில் முண்டாக, தும்புக்கட்டை மீசை இவரது அடையாளங்கள்.

அதோ பனிய லயத்தைக் கூட்டிவிட்டு தோளில் கூட்டுமாறையும் மண் வெட்டியையும் இடது கையால் அணைத்துப் பிடித்தவாறு வலது

கையில் பிரம்பு கூடையுடன் மேட்டு லயத்துப் பக்கம் போகிறாரே அவர்தான் சடையன்.

தோட்டத்தில் ஒன்னாம் பெரட்டு சடையன், ரெண்டாம் பெரட்டு சடையன் என்றிருப்பதால் வாசற்கட்டி சடையன் என்றால்தான் எல்லாருக்கும் புரியும்.

“வீட்டைக் கூட்டி வாசலிலேயே போடனுமா, கொஞ்சம் எட்டி ஒரு ஓரமா போட்டா என்ன?” என்று சொல்லி சொல்லியே அலுத்துப் போச்சி இவருக்கு !

வாசலை கூட்டி பெரிதாக வெட்டி வைத்திருக்கும் குழியில் போடுவான் - அது நிறைந்துவிட்டால் நெருப்பு வைப்பான். லயங்களில் அநாவசியமாக குப்பை போடும் பையன்களைக் கண்டால் கெட்ட கோபம் வரும் சடையனுக்கு.

லயத்தின் முற்றத்தைக் கூட்டி, லயத்து வாசலிலுள்ள கான்களை வழித்து துப்பரவு செய்துவிடுவான். தோட்டத்துக்கட்டால் வரும் நாளில் நன்றாக துப்பரவு செய்வான். இல்லாவிட்டால் டாக்டர் “துப்பரவு இல்லை” என்று கணக்கபிள்ளையிடம் சொல்லிவிட்டால் சென்றோவில் பேர் விழாதென்ற பயம் !

கணக்கப்பிள்ளை போன்ற தோட்ட உத்தியோகத்தர் வீட்டை கூட்டும் போது வேறு ஏதாவது வேலைகளையும் சொல்லி செய்து கொள்வார்கள். மரக்கறி தோட்டத்துக்கு உரம் போடுதல், தண்ணீர் ஊற்றுதல், விறகு வெட்டுதல் போன்ற வேலைகள் தான்.

தனது அன்றைய கடமை முடிந்ததும் பெலாமரத்து லயத்து பைப்பில் குளித்துவிட்டு நாட்டுக்குப் போய் இரண்டு போத்தல் கள்ளு குடித்து விட்டு வந்தால்தான் உண்மையிலேயே வேலை முடிந்த மாதிரி இருக்கும் அவனுக்கு !

இப்போதெல்லாம் சடையன் நாட்டுப் பக்கம் போவது குறைவு முன்னெல்லாம் தோட்டத்து வயன்கள் துப்பரவாக இருக்கவேண்டும் என்று சடையனுக்கு முப்பது நாட்களும் வேலை.

இப்போது தோட்டத்தில் மூன்று நாட்கள் தான் வேலை என்றால், சடையனுக்கும் மூன்று நாட்கள் தான் வேலை. அப்பொறம் வயன்கள் எப்படி துப்பரவாக இருக்கும்.

இந்த வாரம் தோட்டத்தில் நான்கு நாள் வேலை தான்.

சனிக்கிழமை பனிய வயத்தில் தலைவர் மகளின் சடங்கு. மகள் சடங்குக்கு நிறைய பேர்கள் வருவார்களென்று சடையனைக் கூப்பிட்டு, வயத்தை கூட்டிதுப்பரவு செய்யச் சொன்னார் தலைவர்.

“இந்தா பாருங்க தழைவரப்பா... தோட்டம், வயம் துப்பரவா இருக்கிறதுன்னா எந்தநாளும் கூட்டி சுத்தப்படுத்தனும். இதை ஏன் தொரகிட்ட சொல்லி ஒரு ஒழுங்கு செய்ய மாட்டங்கிறீங்க. தெரியாமையா வெள்ளக்காரன் எனக்கு முப்பது நாளும் வேல குடுத்தான். தோட்டங்கள் துப்பரவு கொறவு. தொத்து நோயிபரவதுனு மட்டும் பேப்பர் போட்டுர்ராங்க.. ஏம் பரவதுனு யாரும்க வனிக்கிறாங்க இல்ல.” என்றான் சடையன்.

சடையனுக்கு தெரிகிற ஞாயங்கள் மற்றவர்களுக்கு தெரியுதில்லையே என்று வாய்டைத்துப் போனார் தலைவர்.

★ ★ ★

மருந்துப் பெட்டி பெருமாள்

தலைவலி காய்ச்சல்னு படுக்கையில விழுந்திட்டா டாக்டரை நினைவு, வராவிட்டாலும் மருந்து பெட்டி பெருமானை யாரும் மறக்க மாட்டார்கள்.

பெருமாள் என்பது அவரது பெயராக இருந்தாலும் மருந்து பெட்டி பெருமானு என்று ஆரம்பத்தில் அழைத்தவர்கள் இப்பொழுதெல்லாம் மருந்து பெட்டி என்று தான் சொல்லுவார்கள். மருந்து பெட்டி என்றால் பெருமாள் என்றாகிவிட்டது.

அப்பகுதி மூன்று தோட்டங்களுக்கும் ஒரு டாக்டர்தான். இரண்டு தோட்டங்களுக்கும் இடையில் உள்ள தோட்டத்தில் தான் டிஸ்பென்சரி இருந்தது.

வாரம் ஒருமுறைதான் டாக்டர் ஒவ்வொரு தோட்ட லயன்களுக்கு ஒரு ரவுண்டு போய் வருவார். டாக்டர் பின்னாலேயே மருந்து பெட்டியுடன் பெருமானும் போவார்.

வாரத்துக்கு குறிப்பிட்ட மூன்று நாளைக்கு மூன்று தோட்டங்கள் போவார். மற்ற நாட்களில் மலையில் வேலை.

ல் அரைக்கால் சட்டையும், அரைக்கை சட்டையும் ராடு ஒன்று சுற்றி, வெள்ளைப் பெயின்ட் அடித்து, சிவப்பு

நிறத்தில் 'குருஸ்' போட்ட மருந்து பெட்டியை தலையில் வைத்தபடியே, ஸயம், ஸயமாக டாக்டர் பின்னாலேயே வருபவர் தான் மருந்து பெட்டி பெருமாள்.

மருந்து பெட்டியில் பெரிய இரண்டு குண்டு போத்தல்கள். ஒன்றில் ரோஸ் நிறத்தில் குயினைனும் மற்ற போத்தலில் மஞ்சள் நிறத்தில் டயரியா மிக்சரும் இருக்கும். எந்த வருத்தமாக இருந்தாலும் இந்த இரண்டு மருந்து தான். பெட்டியில் மற்றும் பிளாஸ்டர், ஹைரஜன் பெராக்ஷெட், பிளைவின், பஞ்சம், அளவு அவுன்ஸ் கிளாகும் இருக்கும்.

நோயாளியைப் பார்த்துவிட்டு இந்த இரண்டு போத்தல்களிலும் சுகப்படுத்த முடியாத நோயாக இருந்தால் டிஸ்பென்சரிக்கு வரச் சொல்லுவார். அங்கும் முடியாமல் போனால் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு துண்டு கொடுத்து விடுவார். தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் தங்கி சுகம் பார்க்க, தோட்டத்து டாக்டரின் "துண்டு" அவசியம்.

"இந்தாப்பா மருந்துபெட்டி இந்த புண்ணுக்குப் போடுற, அதான் போட்டா பொங்கிட்டு வருமே அந்த மருந்து கொஞ்சம் குடு... ஏம் மகேன் டாக்டரு அய்யாவ கண்டுட்டு போய் ஒளிஞ்சிக்கிட்டான். புண்ண வெட்டிப்புடுவாருன்னு".

"எண்டாப்பா பெருமானு எந்திரிச்சி நின்னணா தலைய சுத்துது. கொண்ட கொண்ட அடிக்குது. நல்ல மருந்தா ஊத்திக்குடு" என்பாள் ஒரு கிழவி.

"அதுக்கெல்லாம் மருந்து கெடையாது. ஒம்மகேன் கிட்ட சொல்லி நல்ல சத்தான சாப்பாடு, இல்லாட்டி மோட்டார் மில்க் மாவு வாங்கி குடுக்க சொல்லு சரியாப் போகும்" என்பான். சிலருக்கு பெருமாள் தான் டாச் சீட்டு பார்ப்பான். எல்லாம் அனுபவம்தான்.

டாக்டர் பார்த்த நோயாளிக்கு, அளவு அவன்ஸ் கிளாசில் மருந்து ஊற்றிக் கொடுப்பான். டாக்டர் பார்க்கா விட்டாலும், தலைவலி காய்ச்சல் என்றாலே குயினென்னை ஊற்றிக் கொடுத்து விடுவார்.

ஒரு லயத்துக்கு ஒரு இடத்தில் பெட்டியை இறக்குவான். மிட்டாய்க்காரனை சற்றி கூடுவது போல் பிள்ளைகள் கூடிவிடுவார்கள். அவர்களை விரட்டுவதே பெரிய வேலையாகிவிடும். சில குழந்தைகள் பிறந்த மேணியிடன்.

“பேய் போய் ஜங்கி போட்டுட்டுவா. இல்லாட்டி குஞ்சாமணிய டாக்டர்ய்யா வெட்டிடுவாரு” என்பார். பிள்ளைகள் ஓடிவிடுவார்.

லயன்களை சற்றி பார்த்தவுடன் அப்படியே கணக்கப்பிள்ளை வீட்டுக்கும் போவார் டாக்டர். உத்தியோகஸ்தார் வீட்டில் யாருக்கும் சுகமில்லை என்றால் டிஸ்பென்ஷனியில் தான் மருந்து.

அவர்கள் நடந்து போவதில்லை. கொழுந்து லொறியில்தான். அல்லது லொறியில் மருந்து வரும்.

கணக்கப்பிள்ளை வீட்டில் மருந்து பெட்டியை இறக்கி வைக்க வேண்டியது இல்லை. என்றாலும் இறக்கி வைத்து,

“அம்மா போன கெழும் கேட்டங்களே, வீட்டுல உள்ள மருந்து பெட்டிக்கு பிளாஸ்டர், பஞ்சி எல்லாம், இந்தாங்க” என்று கொடுத்து விட்டு, போத்தல் ஒன்னு தாங்க..... புண்ணு மருந்தும் பிளைவினும் தாரேன்..... குடுத்தேன்னு ஜயா கிட்ட மறந்திறாம சொல்லிடுங்க அம்மா” என்பான்.

அய்யா தானே இவனுக்கு செக்ரோலில் பேர் போட வேண்டும். கொஞ்சம் மருந்து கொடுப்பதில் என்ன நஷ்டம் வந்திரப் போகிறது என்ற நினைப்பு பெருமானுக்கு!

பெட்டியை துாக்கி விட்டான் இனி நேரே டிஸ்பென்சரியில் தான் இறக்க வேண்டும்.

மரக்கறி அரமானிஸ்

“நீங்க நம்புனா நம்புங்க, நம்பாட்டி போங்க போன வருஷம் இத்தாசோடு கத்திரிக்கா இந்த பாத்தியில காச்சிச்சின்னா கேட்டுக்கங்க. ஒன்று ஒரு ராத்த இருக்கும்” என்று தன் தொடையைத் தட்டிக் காண்பித்தான் சன்னாசி.

“இந்த வருஷம் என்னான்னா’ எவேங்கண்ணு பட்டிச்சோ தெரியல.... பூக்கையிலே பூவுகொட்டிருச்சி. தப்பி வந்த கத்திரிக்காயும் இப்பிடி சூம்பிப்போயிருக்கு” என்று சலித்துக் கொண்டான்.

“அப்பிடித்தான் கங்காணி வருஷா வருஷம் ஒரே மாதிரி இருக்குமா ? நல்ல மாதிரி ‘போர்’ போட வேணுங். மருந்து அடிக்க வேணுங். அப்பத்தாங் நல்லா வாறங்” என்று கூறிய அரமானிஸ் இரண்டு மூன்று கயிற்று சாக்குகளை கொடுத்துவிட்டு அடுத்த லயத்துக்குப் போனான்.

தலையில் நூலினால் குஞ்சங்கள் வைத்து பின்னப்பட்ட மப்ளர், கலர் பெனியன், கோடு போட்ட இந்தியா சாரத்தை மடித்துக்கட்டி, மஞ்சள் ‘பொக்கட்’ வைத்த கறுப்பு பெல்ட்டைக் கட்டிக் கொண்டு கையில் வெற்று கயிற்றுச் சாக்குகட்டுடனும் கையில் 112 ராத்தல் துாக்கு

தராகுடன் , பெரிய தடியுடனும் போகிறாரே அவரு தாங்க மரக்கறி அரமானிஸ்.

அரமானிஸ் சிங்களம் தான் என்றாலும் நன்றாக தமிழும் வரும். இடையிடையே வாறாங், போறாங், கவணிக்கிறாங், ஆடுக்கிறாங் போன்ற “நாங்” கான வார்த்தைகளால் மட்டுமே அவரை சிங்களம் எனக் காட்டிக்கொடுக்கும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பட்டிகாமம் சந்தையில் கொண்டு போய் விற்பதற்காக, வெள்ளி,சனி கிழமைகளிலேயே தோட்டங்களுக்கு வந்து விடுவார். மரக்கறி தோட்டம் வைத்திருப்பவர்கள் மட்டுமல்ல, தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள், சந்தைக்கு வருபவர்கள் எவருக்கும் அரமானிஸ்சை நன்றாகவே தெரியும்.

தோட்டத்தில் - மரக்கறி தோட்டங்களில் வினையும் மரக்கறிகளை சேகரித்து ஞாயிறு சந்தையில் கொண்டு போய் விற்பார்.

சன்னாசியிடம் கத்திரிக்காய் என்றால் அடுத்த லயத்து ராமசாமியிடம் கோவா, அடுத்தடுத்த மரக்கறி தோட்டத்தில் தூஞ்சிக்காய், பீற்றுாட், லீக்ஸ், தக்கானி இப்பிடி ஒரே தோட்டத்தில் சேகரித்து மூட்டை மூட்டையாக கட்டிக் கொள்வார்.

வெறும் மரக்கறி மாத்திரமல்ல..... கறிவேப்பிலை மரத்தைக் கண்டால் மொத்தம் 5 ரூபா 10 ரூபா என பேசி மரத்தை மொட்டையடித்து கட்டி மறுநாள் சந்தையில் சிறுசிறு கைப்பிடிகட்டு ஒன்று ஒரு ரூபா வீதம் விற்றுவிடுவார்.

வேலியில் படர்ந்து காய்தரும் செளசெளக்காக் காய்களை ஒன்று பத்து சதமாக வாங்கி அந்தக் காய்களினாலேயே அன்றைய செலவை சமாளித்துக் கொள்வார்.

எந்த மரக்கறியாக இருந்தாலும் பிடுங்கியவுடன் மூட்டையாக கட்டிக் கொள்ளமாட்டான். லீக்ஸ், பீற்றுாட்டாக இருந்தால் துப்பரவு செய்து கழுவி சாக்கின் உள்ளே போடாமல் சாக்கை விரித்து அதன் மேல் அடுக்கி வைக்க வேண்டும்.

கோவாவாக இருந்தால், வெள்ளையாக மூட்டை வரும் வரை பச்சை இலைகளை கழித்து விட வேண்டும். எல்லா மரக்கறிகளையும் துப்பரவு செய்து ஏற்கனவே அரமானிஸ் போட்டுவிட்டுப் போன சாக்குகளில் மூட்டைகட்டி வைத்துவிடுவார்கள்.

மரக்கறி சேகரித்து கொண்டு போய் விற்கும் அரமானிஸ் காலக்கிரமத்தில் “மரக்கறி அரமானிஸ்” என பெயர் பெற்று விட்டான்.

கட்டிவைத்த மூட்டைகளை லயம் லயமாக இரண்டு மூன்று ‘கைப்பொடியன்’களை கூட்டிக் கொண்டு போய் அவர்கள் மூலமாக மூட்டைகளை பஸ் வரும் நோட்டுக்கு கொண்டு போய்விடுவார்.

அவன் வைத்திருக்கும் தூக்கு தராக எப்பவுமே நிறுவையை கூட்டிக்காட்டியதே கிடையாது. அதிலும் சாக்குக்கு இரண்டு றாத்தல் கழித்து விடுவார். மரக்கறியில் தண்ணியிருந்தாலும் ஒரு றாத்தல் வெட்டுத்தான்.

நெற்றி வியர்வை சிந்தி நிலத்தில் பாடுபட்டு சிறு சிறு தானியங்கள் உற்பத்தி செய்யும் ஒருவனுக்கு ஞாயமான நிறுவை, விலை கொடுக்க வேண்டும் என்பது மரக்கறி அரமானிஸுக்கு தெரிய ஞாயமில்லை இல்லியா ?

“ஏம்பா சன்னாசி, இப்படி அநியாயமா நெறுக்கிறான். வெலையும் அவேன் நெனச்சத குடுக்கிறான். நீங்களே மூட்டை கட்டிக்கிட்டுப்போய் சந்தையில் வித்தா என்னா?”

“அது எப்பிடிங்க? தூக்கிக்கிட்டுப் போய் நெறுத்து ஒரு ஒரு றாத்தலாவித்து மாரடிக்கக் காட்டியும் கைக்கு கெடச்சது லாபமுனு குடுத்திட்டா முடிஞ்சிச்சி யாவாரம்” என்பான்.

சந்தையில் ஓவ்வொரு மரக்கறிக்கும் ஓவ்வொரு ஆளை வைத்து வியாபாரம் செய்வான்.

ஞாயிறு சந்தைக்கு தோட்டத்து ஆட்கள் போவார்கள். அதே தோட்டத்தில் விளைந்த மரக்கறிகளை கூறிய விலை கொடுத்து வாங்கி வருவார்கள். சந்தைக்குப் போகாமலே ஒரு லயத்தில் உள்ளவர்கள் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டால் என்ன? பொறாமையும் கர்வமும் தான்!

வளர்ந்து வரும் இளைஞர்களாவதும் மரக்கறிகளை சேகரித்து ஒரு புதிய உலகத்தை தோட்டத்து ஆட்களுக்கு காட்டுங்கப்பா!

அதோ பாருங்க இந்த சனிக்கிழமையும் மரக்கறி அரமானிஸ் வெற்று சாக்குகளுடன் வந்து கொண்டிருக்கிறான் !

★ ★ ★

மீசைக்கார காவல்காரன்

அவனுடைய உண்மையான பெயர் பண்டாவோ அப்புஹாமியோ, உண்மையிலேயே தோட்டத்தில் யாருக்கும் தெரியாது. சம்பளம் கொடுக்கும் கிளார்க்கருக்குக் கூட தெரியுமோ தெரியாது! காவல்காரன் என்பதைவிட “மீசைக்கார காவல்காரன்” என்றால் தோட்டத்தில் எல்லோருக்குமே, பளிச்சென்று அவன் முகம் கண்முன் வந்துநிற்கும்.

வாயே தெரியாத கிருதாமீசை, தலையில் டவலினால் முண்டாசு, முழங்காலுக்கு கொஞ்சம் கீழ்வரை கட்டிய இந்திய பழையகாட் சாரம், இடுப்பில் கறுப்புப்பட்டி, கறுப்பு கோட்டு, கோட்டின் பின்புறம் தொங்கும் பெரிய மான்மார்க் குடை, கையில் கருங்காலி புடிபோட்ட கண்டரகோடாலியுடன் குறுக்குப் பாதையில் யாரையோ பிடிக்க வேகுவேகுயென வருகிறாரே அவர்தான்’ அவரேதான் மீசைக்கார காவல்காரன்.

‘கொஞ்சம் இருங்க அவரையே கேட்டுப்பார்ப்போம்!

‘என்னங்கய்யா இப்பிடி ஒடிவாரீங்க. எவனாச்சும் களவெடுத்திட்டு ஓடிவாரானா?’ ‘கங்காணி..... மாவ அமாருவேன் தாண்டா எப்பா ‘என்னய கரச்சல்ல போடவேணாங், -மே லயமே கொல்லன்ட கியன்ட - இந்த வயத்து பயல்க்கிட்ட சொல்லுங்க’ என்பார்.

எவனோ ஏதோ தப்பு செய்து விட்டு ஓடிவந்து ஒளிந்து கொண்டு விட்டான் என்பது மட்டுந்தான் நமக்குப்புரியும்.

பெரிய பங்களா ஒன்றுக்குள்ளே எத்தனையோ காவற்காரர்கள் இருந்தும் அவர்களின் கண்ணில் மண்ணை போட்டுவிட்டு எவ்வளவோ களவுகள் நடக்கின்றன.

இந்த ஆயிரம் ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட தேயிலை தோட்டத்திலே ஒரு காவற்காரன் என்ன பண்ணமுடியும்? எத்தனை பேரை பிடிக்க முடியும்? என்று துரைமாரின் மூளைக்கு எட்டினாலும் எப்படியும் களவுகளை கண்டுபிடித்து விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு உண்டு.

ஏக்கர் கணக்கில் தோட்டம் இருந்தாலும் தொழிலாளர்கள் இருக்கும் ஸயன்கள் பக்கத்தில் உள்ள தேயிலை மலைகளில் ஏதும் களவுகள் நடந்து விடக்கூடாது என்பதில் நிர்வாகமும் காவற்காரனும் ரொம்பவும் கவனம்!

அதனால் தான் தோட்டத்தில் உள்ள ஒருவரை காவல் வேலைக்கு நிறுத்தாமல் 'நாட்டில்' உள்ள ஒருவனை காவற்காரனாக போட்டு இருக்கிறது தோட்ட நிர்வாகம்.

தோட்டத்தில் என்ன என்ன களவுகள் நடக்கும் என்பதை நன்றாக அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

இரவில் ஆடுமாடுகளுக்கு குழைகளை வெட்டுதல், சவுக்கு மரங்களில் விற்குக்காக வாதுகளை வெட்டுதல்.

காய்ந்துபோன தேயிலை செடியில் கட்டைகளை உடைத்தெடுத்தல் கவ்வாத்து வெட்டிய மலைகளில் மிளாறு பொறுக்கி, துளிர்விட்டு இருக்கும் தேயிலை மரங்கள் மேல் மிளாறுகளை வைத்து துளிர்களை உடைத்தல்!

நாட்டோர் தேயிலையில் கள்ளத்தனமாக கொழுந்து பறித்து அதை நாட்டு தேயிலையென தோட்டத்து ஸ்டோரில் கொண்டுபோய் பச்சை கொழுந்தாக விற்றல்!

மலைகளில் கொழுந்து நிறுத்து வொறியில் ஏற்றி போகும்போதே வழியில் இரண்டு மூன்று மூட்டைகளை தள்ளிவிட்டு அவைகளையோப்பின் நாட்டு கொழுந்தென ஸ்டோரில் விற்று விடுதல்! இப்படி எத்தனையோ களவுகள் தோட்டங்களில் உண்டு. இவைகளை கண்டு பிடிப்பதற்காகவே தோட்டத்தில் ஒரு காவற்காரன்.

அன்று ஒருவன் அகப்பட்டுக்கொண்டான்.

‘நீ தான் எந்த நாளும் மழையில் கொழை வெட்டுறது இல்லியா? இன்னைக்குத்தான் நமக்கு ஆம்பிட்டது. நீ எல்லாம் கொழை வெட்டுகிறது. தொரே நம்பஞ்சுக்கு பேசுறாங்.’

“காவக்கார அய்யா இன்னைக்கு தான் மழை வந்திருச்சேனு இப்படி... என்னைய வட்டுறங்க”

“ஆங் பொய் சொல்லவானாங்” நான் இதே கணக்கபுள்ளேக்கு சொல்லவேனும். கணக்கப்புள்ளே ஒப்பீஸாக்கு சொல்லுவாங் காவல் பாக்கிறது சரிஇல்ல சொல்லிட்டு”

“இனி இப்படி ஒரு நாளும் செய்ய மாட்டேங்க ஏழட்டுக்கத்திய குடுத்திருங்க”

“ஆங்.. அப்பிடி செய்ய ஏலாதுதானே” நாளைக்கு லயத்திலே சொல்லுவாங் காவல்காரேன் ஓன்னைய புடிச்சிட்டு உட்டுட்டாங் சொல்லி அப்ப நமக்கு பெரிய கரச்சல். கண்ணுசாமி அப்பிடி சொல்லி தொர எனக்கு அம்பது ரூவா தெண்டங் போட்டாங் தானே.”

“அய்யா என்னைய உட்டுருங்க நா ஒரு குஞ்சிக்கும் சொல்லமாட்டேங்கய்யா!”

இப்படி எத்தனை தடவைகள் எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்திருக்கின்றன. காவற்காரனுக்கு வேண்டாமென்று ஆகிவிட்டது.

எட்டு மணிநேர வேலைதான் என்றாலும், அவரை எந்த நேரத்தில் யார் கண்டாலும் இருபத்தினாலும் மணிநேரமும் அவர் ‘ஷியுட்டியில்’ இருப்பதாக நினைப்பது அவருக்கு ‘பியூட்டி’!

எந்த தப்பு செய்தாலும் 'தண்டனை' அவரே கொடுத்துவிடுவாரே தவிர' மேலிடத்துக்குப் போய் விஷயங்களைப் பூதாகாரமாக்கி விடமாட்டார்.

தவறுகளை கட்டிக்காட்டி, புத்திமதிகள் கூறி 'இனிமேல் இப்படி செய்யவானாங்' என்று சொல்லி எத்தனையோ பேர்களை திருந்தி நடக்கச் செய்துள்ளார்.

அவர் ஏகவாரே என்று எத்தனையோ பேர், கள்ளத்தனம், தவறு, திருட்டு போன்றவைகளை செய்யாமலே விட்டிருக்கிறார்கள்.

அவர் மனதிலும் ஈரம் இல்லாமலில்லை.

பாவம் 'மீசைக்கார்' காவற்காரர் இந்த வருஷத்தோடு பெண்ணென் வாங்கப் போகிறார்.

'என்னா காவற்கார அய்யா விஷயம் ஒங்களுக்குத் தெரியுமா ? எங்களத்தான் பெரிசா புதிப்பீங்க இல்லியா?' என்று நாட்டுக்கு வந்தவன் கூறினான்.

'என்ன விஷயம் ?'

'பெரிய மைக்கர் அய்யா, பெட்டி லொறியில் அஞ்சு பெட்டி தூள் அனுப்பி அகப்பட்டுக்கிட்டாராம் ? தொர அவருக்கு ஒரு கிழமைக்கு வேல நிப்பாட்டி இருக்காராம்"

காவல்காரனுக்கு 'திக்' என்றாகி விட்டது.

'தோட்டத் தொழிலாளிகளை களவு செய்யாமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் வேலியே பயிரை மேயும் போது"

"சீ... காவல் வேலயே வேண்டாம்" என்று ஆகி விட்டது அவருக்கு எப்படியும் பெண்ணென் வரும்வரை பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டுமே என்று அலுத்துக் கொண்டார்.

★ ★ ★

முத்தையா கணக்கப்பிள்ளை

“எத்தனையோ வெள்ளக்காரேங்கிட்ட எல்லாம் என் சர்விகூக்கு சர்டிபிகேட் வாங்கியிருக்கேன், நேத்துவந்த பய வெளியே போடானுட்டானே. என்னைய கண்டு ‘செலாம்’ போட்டவிங்க அதிகாரம் பண்ண வந்திட்டானுங்களே..... ‘நீ’ன்னு வேற கேட்டுப்புட்டான் வடுவாபய”

“ஆணானப்பட்டவுங்களுக்கே வேல செய்ய கஷ்டமா இருக்கிற இந்த தோட்டத்துல, இவிங்க வந்துதான் வேல செஞ்சி கிழிச்சிறபோறானுங்கலாக்கும்..... நா ரோசக்காரேன் இவேங்கிட்ட கைகட்டி சேவுகம் செய்யிறதவிட எங்கயாச்சும் போய் பிச்ச எடுக்கலாம்....”

தனக்குள்ளேயே முடிவு செய்து கொண்டார் முத்தையா கணக்கப்பிள்ளை.

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக சொந்தப்பிள்ளையைப் போல கவனித்துவந்த தோட்டத்தைவிட்டு இன்னும் இருபத்தினான்கு மணித்தியாலத்தில் அவர் வெளியேற வேண்டும்.

காலங்காலமாக கம்பனி தோட்டமாக இருந்த இந்த தோட்டம் நாளை தேசிய அரசு தோட்டமாக மாற்போகிறது.

இவரை இருபத்தினான்கு மணித்தியாலத்தில் வெளியேற சொன்னவர் வேறுயாருமல்ல – இவரிடம் வேலைபடித்த குப்பிரின்டன்தான்.

முத்தையா கணக்கப்பிள்ளை லேகுபட்டவரா? வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் ‘தொற்’ பேசும்போது துடைநடுக்கம் தெரியாமலிருக்க பெரிசா தைத்த காக்கி அரைக்கால்சட்டையும், சேட்டுக்குமேல் கறுப்புக்கோட்டும், குளிர்தாங்காமல் இருக்க தலையில் சும்மாடாய் கிடக்கும் தலைப்பாகை, தேவர்மீசை, காலில் சப்பாத்து போட்டு ‘சொக்கை’ மடித்து வைத்துக் கையில் தடியோடு நடந்தார் என்றால், அந்த தோட்டத்துக்கு அவர்தான் ‘தொரை’யோ என்று நினைத்து பயந்து போவார்கள்.

தோட்டத்தை அரசாங்கம் எடுத்தவுடன் தன்னை இருபத்தினான்கு மணிக்குள் வெளியே போக சொல்வார்கள் என்று அவர் கனவிலும் நினைக்கவில்லை

‘ஆகா ஒகோ என்று வாழ்ந்திட்டு இப்பிடி இந்த ஒரு நாள் அவகாசத்தில வீட்டு சாமான்களுடன் மனைவி, இளங்கொழுந்தாய் வளர்ந்திருக்கும் மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு போகையில் தோட்டமே கைகொட்டி சிரிச்சா? கேவலமா இருக்குமே! “எவேன் சிரிப்பான்?”

‘எவனாவது எடக்கு மொடக்கா நடந்தா அவன் சிண்டோடு அறுத்திரமாட்டேன்’ அவர் மனம் அங்கலாய்த்தது!

‘கொழுந்து நெறுத்து முடிஞ்சதும் பெருமாள் கங்காணியை வயத்துல நாலஞ்சி பொடியன்கள் கூட்டிக்கிட்டு வரச்சொல்லி சாமான்கள் எல்லாத்தையும் கட்டிவச்சிட்டு விடிஞ்ச ஒடன் லொறியில் ஏத்திறனும்’ முத்தையா கணக்கப்பிள்ளை தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

எதையும் சாதித்துவிடலாம் என்ற வரட்டு கெளரவழும், தான் சொன்னால் எவரும் எதையும் செய்வார்கள் – செய்ய வேண்டும் என்ற எதேச்சதிகராமும் அவரிடம் இன்னமும் இருந்தது.

கணக்கப்பிள்ளை எதிர்பார்த்தபடி வயத்திலிருந்து ஒருவரும் வந்தபாடில்லை. ‘பெரியவர்கள்’ செய்யும் அநியாயங்களை தட்டிக்கேட்க முடியாவிட்டாலும் இப்படியான அவசர அவசிய – சந்தர்ப்பங்களில் வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி தொழிலாளர்களுக்குத்தெரிய ஞாயமில்லை.

வயத்தில் ஒரு காம்பறா ஓளிஞ்சா, அவருக்கு வேண்டியவர்களுக்கு கொடுக்கிறது. மாலை மூன்றுமணி என்றும் பார்க்காமல் கொழுந்தில் ‘காம்பு’ கிடந்தால் காலையிலிருந்து வேலை செய்தவர்களை விரட்டுவது, பச்சைப்பிள்ளைக்காரி என்றும் பார்க்காமல் பிள்ளைக்கு ‘பால்’ கொடுக்க நாலு மணிக்கு போனவளுக்கு பேர் போடாமல் விடுவது போன்றவற்றிற்கெல்லாம் தொழிலாளர்கள் இப்போது தண்டனை கொடுக்கத் தயாராகி விட்டார்கள்.

‘என்னடி இது இருபது வருஷத்துக்குமேல் வேல செஞ்சி இருக்கேன். சாமான்கள் தூக்கிப்போட எவனையாவது கூப்பிட்டா, ஓவ்வொருத்தனும் எனக்கு அத செஞ்சிக்குடுத்தியா, இத செஞ்சிகுடுத்தியானு, குத்துறமாதிரி கேள்விகள் கேட்டுட்டு போறாங்கடி’ மனைவியிடம் புகார்!

‘தொழிலாளிக்கிட்ட கொஞ்சம் சாந்தமா இருங்க.... எதுக்கெடுத்தாலும் கடுகடுன்னு கெடுபிழயா இருக்காதீங்கனு’ இப்பாத்தீங்களா? இதுக்குத்தான் நா தலையால அடிச்சிக்கிறது... நாலுகாச சம்பாதிச்சிகிறதவிட, மொதல்ல நாலு மனுசர சம்பாதிச்சிக்கிறனுமனு. இப்ப வெளங்குதா?’ மனைவியின் தீர்ப்பு அது!

நிமிர்ந்து நின்ற முத்தையா கணக்குப்பிள்ளையின் மீசை தொங்கிக் கொண்டது.

வீராச்சாமி மேஸ்த்திரி

மேஸ்த்திரி என்றவடன் (இந்தியாவில்) முனிசீப்புக்கு, அடுத் தொடர்பான ஸ்திரலோலனோ அல்ல. உண்மையிலேயே ஸ்திரிபோடுவதால் தான் மேஸ்த்திரி என்று பெயர் வந்ததோ தெரியாது!

“வண்ணான்”, “டோபி” என்று யார் சொன்னாலும், அது என்னமோ அவர்களை இழிவுபடுத்துவதாக எனக்கு மனதில் படுவதுண்டு. அத்தொழில் செய்யும் வீராச்சாமியை மேஸ்த்திரி என்று சொல்வதில் எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி.

வீராச்சாமியையும் அவர் மனைவியையும் ‘அப்புச்சி’, ‘அம்மாயி’ என்று அழைப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி.

என்னைப் பொறுத்தவரை நாங்கள் இருவரும் ஒரே ஜாதிதான். அவர் துணிகளின் அழுக்கைப் போக்குபவர். நான் மலையக மக்களின் அறியாமை அழுக்குகளைப் போக்க பாடுபடுபவன்! என்னதான் இருந்தாலும் எனக்கு அவர் கொடுக்கும் மதிப்பும், மரியாதையும் அதிகம்தான். கண்டவுடன் தலையில் உள்ள முண்டாசு கம்கட்டுக்குள் போய்விடுவதும், மடித்துக்கட்டிய வேட்டி கணுக்கால் வரை இறங்கிவிடுவதும், வலது கை உயர்த்தி நெற்றியில் கையை வைத்து சுலாம் சொல்லுவதும் மறக்க முடியாதவைகள்!

அதோ வேட்டியை மடித்துக்கட்டிக் கொண்டு இடது தோளில் துணிமுட்டையுடன் போகிறாரே அவர்தான் வீராச்சாமி மேஸ்த்திரி.

“நீங்களும் கொஞ்சம் வாங்க, அவரோடு வீட்டுக்குப் போய் அப்பிடியே ஆத்துக்கும் போயிட்டு வருவோம்!”

லயத்தில் தொங்கவில் உள்ள மூன்று காம்பறாக்கள் அவருக்கு சொந்தமானவை. ஒரு காம்பறாவில் கழுவிய துணிகள். அடுத்த காம்பறாவில் ‘டைனிங்’ பேபல் மாதிரி ஒரு பெரிய மேசை. அதில் இரண்டு மூன்று அடுக்கில் மடித்துப் போடப்பட்ட துணிகள். பக்கத்தில் நிலக்கரி ரயில் எஞ்சின் போல் புகைவரும் பெரிய ஸ்திரிபெட்டிகள் இரண்டு. பக்கத்துராக்கையில் ‘அயன்’ பண்ணப்பட்ட உடுப்புகள். மற்ற காம்பறாவில் சூசனியுடன் சகலதும்!

லயக்காம்பறா என்பது ஒன்றும் பெரிய படுக்கை அறைகொண்ட வீடு அல்ல. எட்டுக்கு எட்டு அடி என்ற அளவில் அமைக்கப்பட்ட அறைகள். இற்றைக்கு நூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வெள்ளொக்கார ஆட்சியில் இந்திய தொழிலாளர்களுக்காக அமைத்துக் கொடுத்த லாயங்கள் – இல்லை லயங்கள்!

லயத்து வாசலுக்கு முன் ஒரு சிறிய அறைகட்டி, அதைத்தான் ‘வெள்ளாவிக்காம்பறா’வாக்கி வைத்திருக்கிறார் வீராச்சாமி. அக்காம்பறாவின் நடுவில், வட்டமாக களிமண்ணால் அடுப்பு செய்து, நடுவில் வாளிவைத்து, அதில் தண்ணீர் ஊற்றி, அடியில் நெருப்பு போட்டு கொதிக்க வைத்து அந்நீரில் வரும் ‘ஆவி’யில் உடுப்புக்களை வேககைப்பார்.

ரொம்பவும் அழுக்கான உடுப்புக்களை இப்படி அவித்து, அதாவது வெள்ளை உடுப்புகளை கம்பிகளில் கட்டி வாளி மேல் வைத்தும், கலர் உடுப்புகளை அதன் மேல் வைத்தும் வெள்ளாவியில் வேகவைத்து

அதன்பிறகுதான் சோடாவில் ஊறவைத்து சோப், நீலம் போட்டு கழுவுவதுண்டு. இவைகளையே சில நேரங்களில், 'டோபி அடிவெள்ளாவி வச்சி உடுப்பு போச்சி! கிழிஞ்சி போச்சினு' புகார் பண்ணுவதுண்டு.

மாரியோ கோடையோ எந்த காலங்களிலும், தோட்டத்தில் வேலைநாள் குறைவோ, இல்லையோ எப்பிடி இருந்தாலும், “அப்புச்சிக்கு” ஒரே மாதிரிதான்.

தோட்டத்தில் நானூறு குடும்பங்கள், குடும்பத்துக்கு ஒரு ரூபா ஜிம்பது சதவீதம்(1965இல்) மாத சம்பளமாக மாதம் ஆறுநாறு கிடைத்துவிடும். சிலவேளை தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்களுக்கு கூட மாதம் இவ்வளவு கிடைப்பதில்லை. இதனால் பெரிய பதவி வகிப்பவர்கள் கூட இவர்மேல் பொறாமைப்படுவதுண்டு. பட்டு என்ன பண்ண?

“அப்புச்சி வேலவெட்டியெல்லாம் எப்பிடி” என்று கேட்டால் போதும்.

“வேலையைப்பத்தி ஏங்கேக்கிறீங்க.... வரவர எனக்கு இந்த வேலையே வேணானு போச்சிங்க.... ஒரு ரூபா அம்பது சதம் செக்கிறோல்ல புடிக்கிறாங்கனிட்டு வீட்டுக்கு அம்பது உடுப்புக்கு மேல் அழுக்கு போடுறாங்க. புள்ளைக்குட்டு பீத்துணியக்கூட போடுறாங்கனா பாருங்க. அதுவேயும் இப்ப சங்கத்தல பேசுறாங்களாம் மாசம் ரெண்டு “வெள்ள” குடுக்கனுமுணு.”

“அப்புச்சி இன்னைக்கு ஒரு முக்கியமான பயணம் போக இருக்கு, நல்ல ஒரு சேர்ட் பாத்துக்குடுங்க” என்றால் யாருடைய “சேர்ட்”டையாவது கொடுத்து உதவுவார்.

தோட்டத்தில் இருக்கும் லயங்களுக்கு சென்று, முடிந்தவரை ‘அழுக்கு’ எடுப்பார். அழுக்கு உடுப்பு எடுத்து வந்தவைகளை, கறுப்பு நிறமாக இருக்கும் சேங்கொட்டை பாலை, ஊசி ஒன்றில் தொட்டுத் தொட்டு அடையாளம் போடுவார்.

எப்படித்தான் ஒவ்வொருத்தர் உடுப்புக்கும் ஒவ்வொரு அடையாளம் போடுவாரோ, தவறாது அவரவர் வீட்டுக்கு அவரவரது உடுப்புக்களை கொடுத்து விடுவார்.

ஒரு 'நல்லது', 'கெட்டது' என்றால் எங்கப்பா 'அப்புச்சி'என்றுதான் முதலில் கேட்பார்கள். கல்யாணவீடு, சடங்குவீடு என்றால், அப்புச்சி வந்து பந்தலில் 'மாத்து' கட்டவேண்டும். சாப்பாட்டு பந்திக்கு 'மாத்து' விரிக்க வேண்டும். சோறு அவித்துக் கொட்டுவதற்கு வேட்டி கொடுக்கணும்.

"மாத்து" என்றால் என்னா என்று கேட்கிறீர்கள். இல்லியா? குத்தமான வெள்ளை வேட்டிக்குத்தான் 'மாத்து' என்பார்கள்.

சாவுவீடு என்றால், நீர்மாலை எடுத்துவர வேட்டி கொடுப்பார். இப்படி நல்ல கெட்ட காரியங்களுக்கும் அப்புச்சி வீராச்சாமியின் தயவு அவசியம் தேவைப்படும். அப்புச்சியும் அம்மாய்யும் ஆற்றில் துணிதுவைத்து காயப்போடுவது என்பதே ஒரு அழகான காட்சிதான். உடுப்புகளை சலவைக்கல்லில் அடித்து துவைப்பதும் கழுவி, பிழிந்து காயப்போடுவதையும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வருடம் ஒருமுறை அவர் வீட்டில் விஷேசம், "வெள்ளாவி சாமி" கும்பிடுவதுதான். அன்று உறவினர்களோடு கெடாவெட்டி, தண்ணிவச்சி கும்பிட்டு கொண்டாடுவார்கள்.

"என்னா வீராச்சாமி இப்ப நெலம் எப்பிடியிருக்கு" என்றேன்.

"தம்பி இப்ப எல்லாம் தொழில் செய்ய ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கு. ஏம்புள்ளைகளும் இந்த தொழில் செய்ய விரும்புதுக இல்ல... எல்லாரும் யாவாரம் செய்யனுமனு பேசிக்கிறாங்க. அதனால் தோட்டத்துல இருந்து வெலகி புள்ளைகளோட இருக்கலாமுனு யோசிக்கிறேன்" என்றார்.

"அருமையான யோசனை" என்று புறப்பட்டேன்.

★ ★ ★

அம்மிப்பயல் அண்ணாவி

“அம்மா....அம்மா.... அம்மாவோவ்.... அண்ணாவி பய ஆடச்சிட்டு ஒடுறான்.... அம்மாவோவ்”

“புள்ளையவா பெத்து வச்சிருக்கா’ புள்ள வளர்க்கிறாளாம் புள்ள , ஒவிய.. மயிரா?

ஆடவாங்கிய பயலின் அம்மா அண்ணாவியை திட்டுகிறாள்.

“ஏன்டா ஊரெல்லாம் வம்ப இழுத்துக்கிட்டு வார ? பேகறா பாரு பேச்க, அவனும் புள்ளைகளைப் பெத்து வளர்க்கிறவதானே?”

அண்ணாவியை ஆடக்கிறாள் அவனது தாய்.

“ஆடக்காதம்பா... ஆடக்காதம்பா அவன்தான் மொதல்ல என்னைய ஆடச்சான்”

“அவங்க புள்ள செய்யிறதெல்லாம் அவனுக்கு ஒன்னும் தெரியாது. இன்னிக்கு நொப்பேன் வரட்டும், ஒனக்கு சூடு போட சொன்னாத் தான் நீ சொன்ன பேச்ச கேட்ப.”

“புள்ளைகள்னா வெளையாடும் ஆடச்சிக்கும்... அதுக்குப் போய் பச்ச புள்ளைய புடிச்சி சூடு போடுவேன் நெருப்பு போடுவேனுகிட்டு”

பேரனுக்காக வாதாடினாள் பாட்டி.

“அப்பாயி நேத்து அப்பா வாங்கிக் குடுத்திச்சே அந்த பென்சில் அவன் எடுத்துகிட்டு, அவனுடுங்கிறான்...”

“சரி நீ அழுவாதடா இன்னொன்னு வாங்கித் தரச்சொல்றேன். நீ அம்மாவுக்கு கரைச்ச குடுக்காத, ஏன்னா... அம்மா வயித்துல தம்பி இருக்காண்டா”

“அம்பிப்யல் அண்ணாவி படுகட்டி, படிப்பிலும் மகாகெட்டிக்காரன். அரிவாரி பொஸ்தகத்தை கடகடன்ன வாசிச்சிருவானாம். பன்னண்டாம் வாய்ப்பாடு வரைக்கும் திக்காம சொல்லுவானாம் எந்த கணக்கை போட்டாலும் மொதல்ல இவன்தான் செஞ்சி ரைட்டு வாங்குவானாம் !

வீட்டு வேலை எது குடுத்தாலும் தப்பாம செஞ்சிருவான். ஒருநா வாத்தியார என்னா கேட்டான் தெரியுமா? “குரியன் வட்டமாயிருக்கு சரி, சந்திரன் வட்டமாயிருக்கு சரி. யூமி வட்டமாயிருக்கினு ஒங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? மாஸ்டர்னு” கேட்டுட்டானாம்”

“அட, போடா அதிகீப் பிரசங்கின்னு’ பெரம்ப எடுத்ததும் ஓட்டானாம். அவனுக்கு படிப்புல நல்ல ஆர்வமிருக்கின்னு தோட்டத்து வாத்தியாரு சொன்னாரு. தோட்டத்து ஸ்கோல்ல அஞ்சாம் வகுப்பு படிச்சு முடிஞ்சொன்ன, வேற நல்ல ஸ்கூல்ல சேர்த்திரு தெரியுமா...?”

பக்கத்து வீட்டு தாத்தா சொன்னார் அண்ணாவியின் அப்பாவிடம், அவருக்கு ஒரே சந்தோஷம்.

“எனக்கு தெரியுங்க அவன் சின்ன வயசிலேயே அவனுட்டு சாதகத்தை தெள்ளிய்ப்பளைக்கு இல்லீங்களா எழுதியெடுத்தேன். அவன் நாக்குல சரஸ்வதி நிற்கிறா. நல்லா படிப்பானுட்டு எழுதியிருந்தாங்க”

“ஏண்டா இன்னைக்கு ஸ்கூலுக்குப் போவல்?”

“போவலப்பா “அம்மாவுக்கு சொகமில்லயாம்... ரொட்டி கூடல். ஸ்கூலுக்குப் போய் வேல செய்ய ஏலாதுப்பா...”

“நீ போ. நான் ஒன்பது மணிக்கு ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வாரேன்.

“காலையில மாஸ்டர் வீட்டு தோட்டத்துல இருக்கிற இருவது கோசா பாத்திக்கும் தண்ணி அள்ளி ஊத்தனும். பசியில எப்படி வேல செய்யிறதப்பா?”

“ஓங்க வாத்தியாரு படிச்சுக் கொடுக்கிறாறா இல்ல மரக்கறி தோட்டம் போடுகிறாறா?

“கொஞ்சம் நேரந்தான் படிப்பு மத்த நேரமெல்லாம் தோட்ட வேல தூண்”

“என்னா செய்யிறது... இந்த வருஷம் முடிஞ்சோன்ன ஒன்ன டவுன் பள்ளிக்கோட்டத்துக்கு அனுப்புறேன். பாசாகியிருவியா ம்.”

முன்னால் இரண்டு, பின்பக்க முதுகில் புள்ளாடிகளுடனான பட்டிகளுடன் கால்சட்டை வெள்ளை சேர்ட், காக்கித் துணியில் கோணல் மாணலாகத்தைத்த ஒரு புத்தகப்பை.

இழுக ஒழுக எண்ணைய் தேய்த்து, வழுவழுவென்ற முடியில் வகிடு எடுத்து சீவப்பட்ட தலை. ஆழுவட்டம் வைத்து கீறினாற்போல் மூன்று வரியில் திருநீறு துருதுருப்பான முகம். இவை அம்பிப்பயல் அண்ணாவியின் தோற்றம்.

அண்ணாவி ஜந்தாம் வகுப்புக்கு பாசாகி விட்டான். தம்பியும் பிறந்து மூன்று மாதங்கள் ஓடிவிட்டன.

“அதான்ட எனக்கும் ஒரே கவலையாயிருக்கு. நாமதாம் கையொப்பம் போட்ச்சொன்னா வெரல்ல நீட்டுறோம். நம்ம புள்ளைகளாவது நூலெழுத்து படிச்சு முன்னுக்கு வரனும்னு நெணைக்கிறோம். அதுக்கும் வசதி வேணாமா?

தோட்டத்தில் ஒழுங்கா வேலை குடுக்கிறாங்க இல்ல.... மனமூயில்லாம பத்து நா பேர் போடுறதே குதிரை கொம்பாயிருக்கு..... இந்த வெட்சனத்துல புள்ளைகள் எங்க டவுனுக்கு அனுப்பறது?”

என்னைக்குத்தான் தோட்டத்துல ஒரு பொய ஸ்கூல்ல மாதிரி படிப்பு வருமோ அது வரைக்கும் நமக்கும் நம்ம வம்சத்துக்கும் ஏது விழிவு காலம்?”

“ஆமாங்க நாமதான் எனங்கொழுந்தா கிள்ளி கிள்ளி நாட்டை வளர்க்கிறோம். நம்ம புள்ளைக படிப்ப கொழுந்திலேயே கிள்ளி.... அவங்க வாழ்க்கையைப் பாழிக்கிறோம்” இருவரின் கண்களும் குளமாகின்றன.

செக்ரோல் சின்னையா

கங்குவத்தை தோட்டத்தில் சின்னையா என்றாலோ, சில்லறை கங்காணி சின்னையா என்றாலோ, இரண்டாம் பிரட்டு சின்னையா என்றாலும் யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் செக்ரோல் சின்னையா என்றால்தான் யாருடைய கண்களிலும் - நினைவிலும் வந்து நிற்பார்!

காக்கி சட்டையுடுத்தி, சாரத்தை மடித்துக்கட்டி, தலையில் முண்டாக்கட்டி, வளையற்காரன் பெட்டிபோல் தலையில் வைத்துக் கொண்டு - உள்ளே பெரிய செக்ரோல் - அந்த குறுக்குப் பாதையில் வேர்த்து விறுவிறுத்து படிகளில் ஏறிவருகிறாரே அவர்தான் செக்ரோல் சின்னையா.

கங்குவத்தை, சின்னகங்குவத்தை, கிறாப்பு தோட்டம் ஆகிய மூன்று தோட்டங்களுக்கும் ஒரு தேயிலை பெக்டரிதான். மூன்று தோட்டங்களிலும் சின்னசின்ன ஆபீஸ்தான் என்றாலும் கங்குவத்தையிலிருந்து, சின்னகங்குவத்தையிலிருக்கும் சுப்பின்டன் பங்களாவுக்கும், கிறாப்பு தோட்டத்து ஆபிஸாக்கும் தினமும் குறைந்தது ஆறுமைல்களாவது சின்னையா நடப்பார்.

இவருடைய வயதுக்கு இன்னும் 'சீக்' காக படுத்துகில்லை.

"என்னா சின்னையாண்ணே எங்க அப்பாவுக்கும் ஒங்க வயக்தான் இருக்கும். சர்க்கரை வியாதினு டாக்டர் சொல்லிட்டாராம்." என்று யாராவது சொல்லி விட்டால் போதும்.

"அட போங்கடா..... ஏம்மாதிரி தென்மும் கொஞ்சம் காலார நடக்க சொல்லு. அப்பொறம் பாரு சீனியாவது சக்கரையாவது எந்த நோயும் பயந்து ஓடிரும்" என்பார்.

தினமும் இரண்டு தடவைகள் கங்குவத்தை தோட்ட கணக்குப் புத்தகங்களை கிறாப்பு தோட்ட ஆபிஸாக்கு கொண்டு போவதும், நேற்றைய கணக்குப் புத்தகங்களை கிறாப்பு தோட்டத்திலிருந்து கங்குவத்தைக்கு எடுத்து வருவதும்தான் அவரதுவேலை!

கங்குவத்தைக்கும் - கிறாப்பு தோட்டத்துக்கும் போகும்வழியில்தான் அந்த மலையாள ஜோடியின் சாயாக்கடை இருக்கிறது. அந்த கடையில்தான் சின்னையா இளைப்பாறி தாகச்சாந்தி முடித்துக் கொள்வார்!

சம்பள நாள் என்றால் சின்னையா தலையில் பெட்டியிருக்காது. பெரிய செக்ரோல் இருக்கும். பெரிய செக்ரோலை சின்னையாவின் தலையில் கண்டால் அந்த தோட்டத்து சின்ன பிள்ளைகளுக்கும் தெரியும் இன்று சம்பள நாள் என்று!

தோட்டத்தில் ஒன்பது அல்லது பத்தாந்திகதிதான் சம்பளம் போடுவார்கள். சிலவேளை ஒன்பது பத்துகளில் சனி, ஞாயிறு வந்துவிட்டால், பதினொராம் திகதிதான் சம்பளமோ என்று ஏக்கத்தோடு இருக்கும்போது, சின்னையா தலையில் எட்டாந்திகதி

பகல் பதினெண்ணரை மணிக்கு செக்றோல் வந்தால் அன்று சம்பளம்தான்!

சம்பளநாள் என்றால் அந்த சாயாக்கடை மஸையாள ஜோடிக்கு தெரியாமல் போய் விடுமா? சம்பள வாசலில், பருப்புவடை உழுந்துவடை, பாசிப்பயறு உருண்டை யாவும் குவிந்து மணம் பரப்பும்! வயத்து பின்னளகளுக்கு ஒரேகொண்டாட்டந்தான்!

இன்று (1968) கங்குவத்தை மாரியம்மன் கோவில் திருவிழா. அதுவும் கடைசித்திருவிழா!

கடைசித்திருவிழாவா? ஆம்!

கங்குவத்தை டவுணில் உள்ள பெரிய பொட்டலில்தான் சிவனொளிபாதத்துக்கு வரும் பெரிய பஸ்கள் நிறுத்தி வைக்கப்படும். அங்கிருந்து ஆறுமைல் தூரம் சிடிபி சின்ன மொரிஸ் பஸ்ஸில் போகவேண்டும்.

இந்த பஸ்ஸை தவிர வேறு எந்த பஸ்ஸாம் பத்தடி அகலமும் பன்னிரண்டடி உயரமுமான அந்த காவடி பாலத்தில் போக முடியாது!

இனிமேல் எந்த பெரிய பஸ்ஸாகளும் எந்த சிறிய பஸ்களும் கங்குவத்தையில் நிறுத்த முடியாது. °

எச்சரிக்கை செய்து விட்டார்கள்! “எல்லாரும் போய்விடுங்கள் என்று!”

கங்குவத்தை, சின்ன கங்குவத்தை, கிறாப்பு ஆகிய மூன்று தோட்டங்களில், கங்குவத்தை முற்றாக நீரில் மூழ்க போகிறது!

கங்குவத்தை தோட்டத்தில் கூட்டம் கூட்டமாய் கூடி இருந்தவர்கள் குளவி கூடாய் கலைய வேண்டியதாயிற்று.

“மவசாகலை நீர்த்தேக்கம்” கட்டி விட்டார்கள்! நீர் நிறைந்து கொண்டிருக்கிறது!

கங்குவத்தை தோட்டத்து மூட்கள் வாரியபொல, நாவலப்பிட்டி, மாலிபொட பகுதிகளுக்கு இடம்பெயர தீர்மானித்து விட்டார்கள்!

போகுமுன் அந்த மாரியம்மனுக்கு கடைசியாக விழா எடுத்தார்கள்.

திருவிழாவில் ஓலிபரப்பாகிய, “பக்கமை நிறைந்த நினைவுகளே, பாடுக்கழித்த பறவைகளே” என்ற பாடல் எல்லார் கண்களிலும் நீரை வரவழைத்தது!

இதோ, செக்ரோல் இருந்த சின்னையா தலையில் மூட்டை முடச்சுகள்!

மேட்டில் இருந்து கங்குவத்தையைப் பார்க்கிறான். உயரமாக இருந்த மாரியம்மன் கோவில் கோபுரம் நீரில் தாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது!

இனி மாரியம்மனை நீந்திபோய்தான்தொட வேண்டும்!

“நீர்வற்றினால் வந்து கும்பிடுவேன்” என்ற நேர்த்தி எண்ணத்துடன் போகிறார் செக்ரோல் சின்னையா!

சோக்கு சுந்தரம்!

கண்டியிலிருந்து அலவத்துகொட வழியாக அங்கும்புற செல்லும் மூன்றுமணி பஸ்ஸில் ஏறி மூலையில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

பஸ் புறப்பட்டு திரும்புகையில் தோளில் ரேவலிங் பேக்கும், வாயில் சிகரட்டுமாக பஸ்ஸை நிறுத்தி ஏறிக் கொண்டான் சுந்தரம்!

சுந்தரமும் நானும் ஒரே தோட்டம்தான்! ஒரே வயம்தான்! அடுத்துத்த காம்பறாதான்!

அவன் கொழும்பில் ஆரியபவானில் சர்வராக வேலை செய்வது என்னைத்தவிர தோட்டத்தில் வேறுயாருக்கும் தெரிய ஞாயில்லை!

கந்தோர் ஒன்றில் பணியாற்றும் நான், அநேகமாக வாரத்தில் இரண்டு நாட்களாவது அந்த சைவக்கடையில் சுந்தரத்தைக் கண்டு குசலம் விசாரித்துக் கொள்வதுண்டு!

“அண்ணே..... நா சைவக்கடையில் வேல செய்யிறேன்னு தோட்டத்துல யாருக்கிட்டேயும் சொல்லிறாதீங்க.....”என்பான்!

அப்படி சொல்வதனால் எனக்கு பெரிய நன்மை ஒன்றும் ஏற்படுவதில்லை. நான் எதைப்பற்றியும் வாயே திறப்பதில்லை, என்பது சுந்தரத்துக்கும் தெரியும்!

“பிழைக்கத் தெரியாதவன்” என்று என்னைப் பற்றி பலரிடம் அவன் சொல்லியிருந்ததும் எனக்குத் தெரியும்!

புதுக்காடு தோட்டத்துக்கு பஸ்போய் சேர் இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் ஆகும்! அதாவது மாலை நான்கு நான்கரையாகும்!

கண்டியிலிருந்து போகும் பஸ் புதுக்காட்டு கொழுந்துமடுவத்தைத் தாண்டி அடுத்துவரும் 'பொடக்கில்' தான் பஸ் நிறுத்த வேண்டும் - நாங்கள் இருவரும் இறங்க வேண்டும்!

கொழுந்து மடுவத்திலேயே பஸ்ஸை நிறுத்தி இறங்க வேண்டும் - அங்கே கொழுந்து நிறுக்க வரிசையாக நின்றிருக்கும் இளம் பெண்கள் தன்னை பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காக, பஸ்ஸில் ஏறியது முதல் மாறிமாறி ரைவருக்கும், கண்டக்டருக்கும் சிகரட் கொடுத்துக் கொண்டும் - பஸ்ஸில் 'புட்போர்ட்' டில் நின்று ஆட்கள் இறங்கியதும், ஏறியதும் 'ரைட்' சொல்வதும் பார்க்கச் சிரிப்பாக இருக்கும்!

அப்படி ஒரு ஆசை சுந்தரத்துக்கு!

கறுத்த முகத்தில் கறுப்புக்கண்ணாடி, டாக்டர் போல் வெள்ளை ரவுசர், வெள்ளை சேர்ட், ஜேம்ஸ் பொண்ட் பெல்ட், தங்க செயின் போட்ட ரிஸ்ட்வோச், பாம்பு படம் எடுக்குமாப் போல் இரண்டு விரல்களில் வெள்ளி இமிடேசன் மோதிரம், யூட்ஸ் சப்பாத்து இத்தியாதிகஞ்சுடன் பஸ்ஸின் 'புட்போர்ட்' டில் பயணம் செய்கிறானே, அவன் தான் சோக்கு சுந்தரம்!

அவன் நினைத்ததுபோல் பஸ்ஸாம் கொழுந்து மடுவத்தில் நின்றது..... இறங்கினான். நான் பஸ்ஸின் மூலையில் இருந்து எழுந்து பெல் அடித்து அடுத்த மொடக்கில் உள்ள பஸ் ஸ்டாப்பில்தான் இறங்கினேன்.

விடந்தால் தீபாவளி!

கொழுந்து நிறுக்கும் வரிசையில் நின்றிருந்த அம்மா, சுந்தரம் இறங்குவதைக்கண்டு, நான் வரவில்லை என்ற ஏக்கத்துடன், வீடு வரும்போது 'அம்மா' என்றேன். அம்மாவுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க ஆட்யவில்லை!

“என்னடா நீயுந்தான் கொழும்புல வேலைசெய்ற. சுந்தரம் பஸ்ஸவிட்டு எறங்கையில பார்த்தேன். கையில் தங்க உருலோக என்னா. கறுப்புக் கண்ணாடி என்னா. வெள்ளையும் சொள்ளையுமா டக்டர் மாதிரி வந்து ஏறங்கினான். நீ என்னடான்னா மொட்டையா வந்திருக்க, சாப்பிடுறியோ என்னமோ கழுத்தெல்லாம் நீண்டு போய் இருக்கு” என்று அம்மா எங்கியது இன்றும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை!

“இந்த மாசம், ‘சீட்டு’ போட்டு எடுத்து வச்சிருக்கேன். எடுத்துக்கிட்டுபோய் கைக்கு நல்ல உருலோக ஒன்னு வாங்கிக்கட்டிக்க” என்று அம்மா சொன்னது நெஞ்சில் நெருப்பாய் கட்டது!

சுந்தரம் வந்ததிலிருந்து அவர்கள் வீட்டில் கோழிகறிதான். கையில் இருக்கும் காக கண்ணும்போது, கோழி, டுன்மீனாகி, மீன் கருவாடாகி, கருவாடு நெத்திலியாகி, நெத்திலி முட்டையாகி, முட்டை மரக்க றியாகி, மரக்கறி தேங்காய் சம்பலாகி சாப்பிடும்போதுதான் – கொழும்புக்குப் போக பஸ் செலவுக்கு எங்கள் அம்மாவிடம் கடன் வாங்கும் சுந்தரத்தெப்பற்றி தோட்டத்தில் எல்லாருக்கும் தெரியும்!

‘தீபாவளி’ முடிந்த ஒரு நாளில் கொழும்புக்கு வந்து விட்டேன்!

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு, இரவு சாப்பிட, ஆரியபவானில் சாப்பிட்டு அலுத்துப்போய், வாணிவிலாஸாக்குப் போனேன்!

சுந்தரம் அங்கே என்னைக் கண்டு சிரித்தபடி, “அங்க சம்பளம் பத்தாது. அதான் இங்க வந்திட்டேன். இன்னைக்குத்தான் வேலைக்கு வந்தேன்” என்றான்.

நானும் சிரித்துக் கொண்டேன்!

குதிரைக்கார கதிரவேலு

அரைக்கால் சட்டைக்கும், முழுக்கால் சட்டைக்கும் வாயக்கில்லாமல், முழங்காலுக்கு கீழேயும், கணுக்காலுக்கு மேலேயும் இடையிலான ஜிலு ஜிலு துணியிலான, குஞ்சம் தொங்கும் கால்சட்டை, தலையில் தொப்பியுடன் கையில் சிறிய தடியுடன் துரைபங்களாவில் இருந்து பார்க்கும்போது தெரியாத பாதையில் குதிரையில் ஏறி வருகிறாரே அவர்தான் குதிரைக்கார கதிரவேலு.

சிலர் சில நேரங்களில் முழுக்கால்சட்டையை ஏதோ தேவைக்காக கணுக்காலுக்கு மேலே மடித்து வைத்துக் கொண்டால், “என்னடா குதிரைக்காரன் மாதிரி கலிசான் போட்டிருக்கிற?” என்று மற்றவர்கள் சொல்வதற்கு இவர்தான் காரணம்!

தோட்டத்தில் துரைபங்களாவில் வேலையென்றால் ஒரு மதிப்புத்தான்! அதுவும் துரை ஏறிப்போகும் குதிரையில் கதிரவேலு போனார் என்றால் அவருக்கு மரியாதை இன்னும் அதிகம் தான்!

குதிரைக்கு சாப்பிட கொள்ளு வாங்கி வருவதும், குதிரையைக் குளிப்பாட்டி தினமும் நடக்கப் பண்ணுவதும், ஒய்வு நாட்களில் -

விடுமுறை தினங்களில் - துரைச்சாணியையும், பிள்ளைகளையும் குதிரையில் ஏறவிட்டு இவர் நடந்து ஒருவன்ட் வரும்போது தோட்டமே வாயில் கையை வைத்து வேடிக்கைப்பார்ப்பது மறக்க முடியாது!

துரை இரண்டு மூன்று, தூரத்தில் உள்ள தோட்டங்களுக்கு வேலை பார்க்கப்போக, குறுக்குப்பாதைகளை பாவித்து சீக்கிரமே சென்றடைய இந்த குதிரையும், குதிரைக்கார கதிர்வேலுவும்தான் துணை!

வருடத்துக்கு ஒருமுறை - ஒரு மாத லீவிலாவது வெள்ளைக்கார துரை குடும்பத்தோடு வண்டன் செல்வது வாடிக்கை! இந்நாட்களில் குதிரையை திணமும் நடக்க வைப்பதும் பாதுகாப்பாக வளர்ப்பதும் இவரின் கடமை!

பங்களாவில் துரை இருக்கும்போது பங்களாவுக்குத் தெரியாத இடங்களில் மறைவாக குதிரையை ஓட்டிச்செல்லும் கதிரவேலு துரையில்லாத போது, பங்களாவிலிருந்து தெரியும் இடங்களிலெல்லாம் நடமாடுவார்!

பொதுவான இடங்களில் குதிரையோடு கதிர்வேலு போகிறார் என்றால் துரைதோட்டத்தில் - நாட்டில் - இல்லை என்று எல்லோரும் அறிந்து கொள்வார்கள். வயத்து பிள்ளைகளும்தான்!

துரை தோட்டத்தில் இல்லாவிட்டால் லயத்து பிள்ளைகளுக்கும் குதிரையில் சவாரி செய்ய வாய்ப்பு கிடைக்கும். ஒவ்வொரு பிள்ளையையும் குதிரை மீதேற்றி கொஞ்ச தூரம் நடக்க விடுவார். வயகவந்த பையன்களையும் தான்! குதிரையில் சவாரி செய்ய யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை!

அநேகமாக தோட்டத்தில் எல்லா பிள்ளைகளும் துரையின் குதிரையில் சவாரி செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் இந்த குதிரைக்கார கதிரவேலுதான். அதனால் தோட்டத்தில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அவருக்கு தனிமரியாதைதான்.

துரை குதிரையில் ஏறி தோட்டத்தைச்சுற்றிப் பார்க்கும்போது கதிரவேலு நடப்பார். துரைச்சாணி குதிரையில்போகும்போது இவர் நடப்பார். இருவரும் வீவில் இங்கிலாந்து போகிறபோது, இவர் குதிரையில் போக, தோட்டத்துபிள்ளைகள் பின்னால் நடக்கும்!

“பிளக் பியூட்டி” என்ற இந்த குதிரை பல தடவைகள் காலி ஜிம்கானா ரேசில் முதலாவதாக வந்ததுண்டு.

ஜிம்கானா சுவிப்டிக்கட்டான் தோட்டத்தில் பல பேர் வாங்குவதுண்டு. தோட்டத்தில் எத்தனையோ பேருக்கு ரேசில் பரிசில்கள் வந்தது என்பது உண்மைதான்!

ஆனால்,

இந்த தோட்டத்து ‘பிளக் பியூட்டி’ குதிரை முதலாவதாக வந்ததினால்தான் பரிசு கிடைத்தது என்பது யாருக்கும் தெரியாது!

‘பிளக் பியூட்டி’யை வைத்து கோடிக்கணக்கில் பலர் சம்பாதித்தது கதிரவேலுவுக்குத் தெரியாத உண்மை.

காலிக்கு குதிரையை தோட்டத்து கொழுந்து லொறியில் ஏற்றிக்கொண்டு போகும்போது, கதிரவேலு லொறியின் முன் சீட்டில் பயணம் செய்வார். போய்வந்த நாட்களுக்கு, செக்றோலில் அவருக்கு “பேர்” விழும். அதுவே அவருக்கு பரமதிருப்தி!

இப்போதெல்லாம்,

குதிரையைப் பற்றி கதிரவேலு வாய்திறப்பதில்லை!

என் என்று கேட்காதீர்கள்,

வெள்ளைக்கார துரைமார்கள் எல்லாருமே அவர்களுக்கு சொந்தமாக இருந்தவைகளை விற்றுவிட்டு சிலோனைவிட்டு இங்கிலாந்துக்கு ஒரேயடியாக போய்விட்டர்கள்!

என்ன செய்வது?

இப்போது கதிரவேலுவின் ஐந்து வயது பேரன், “தாத்தா நா குதிரையில் போகனும்” என்று சொல்லும் போதுதான்,

வெள்ளைக்கார துரைமார்களிடம் வேலை செய்த நேரம் தனக்கிருந்த மதிப்பு, செல்வாக்கு எல்லாம் இப்போது நினைத்தாலும் கதிரவேலுவுக்கு கணகளில் நீர் சுரக்கும்!

அடுத்த மாதம் நுவரெலியாவுக்குப் போகும்போது பேரனைக் கூட்டுக் கொண்டுபோய் குதிரையில் (போனியில்) ஏற்றி ஒரு ரவண்ட் போக வேண்டும் என தீர்மானித்துக் கொண்டார்!

இரவில், கனவில் துரையுடன் குதிரையில் பறப்பது போல் அவருக்குத் தெரிகிறது!

★ ★ ★ ★

ஆயம்மா அலமேலு

“ஏன்டா அந்த பயலப்போட்டு இப்பிடி மொங்கு மொங்குனு குத்துற, அட படாத எடத்துல பட்டு ஏதாச்சும் ஒன்னு ஆச்சனா அவங்க ஆயிஅப்பனுக்கு யாரு வதுலு சொல்றது?” என்று கத்திவிட்டு குத்தினவன் முதுகில் ஓங்கி ஒன்று போடுகிறானே அவள்தான் ஆயம்மா அலமேலு!

பிள்ளை காம்பறாதான் அலமேலு வேலை பார்க்கும் கந்தோர். அவள்தான் அங்கே பெரியவள். அவள் சொல்வதுதான் சட்டம்!

அதிகாலை நான்கு மணிக்கே எழுந்து, பகல் சாப்பாட்டை சமைத்துவிட்டு, காலை சாப்பாட்டையும் செய்து கொண்டு, கைக்குழந்தைக்காக பாலை சுடவைத்து, சுடுதண்ணி போத்தவில் ஊற்றி, ரோஸ்பான், பிஸ்கட், ஆட்டுக்கால் ரொட்டி, பெரிய பிஸ்கோத்து என்று ஏதாவது ஒன்றை சீமேந்து பேக்கில் போட்டுக் கொண்டு, குழந்தையை பிள்ளைக் காம்பறாவில் ஆயம்மா அலமேலிடம் பாரம் கொடுத்துவிட்டு, படங்கு கட்டியும் கட்டாமலும், கூடையுடன் மலைக்கு நேரத்துக்கு போவதென்றால் லேசான காரியமா?

போகிறார்களே ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக! கின்னர்ஸ் புக்கில் இடம் பெறவேண்டிய விஷயம் இது! யாருக்குத் தெரிகிறது?

பிள்ளைக் காம்ப்ராவில் கொண்டு விடும் நாற்பது ஐம்பதுக்கு மேலான குழந்தைகளை அலமேலு பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் - மேய்க்க வேண்டும் - தினமும்!

“இந்தாபாரு மூக்காய், நாளையிலிருந்து ஒம்புள்ளைக்கு அஞ்சாறு துணியாவது கொண்டு வந்திரு. நிமிஷத்துக்கு ஒருக்கா மூத்தரம் பேய்றான்” என்பாள் அலமேலு.

“சரி ஆயம்மா, சின்ன புள்ளையங்கனா அப்பிடித்தான். எல்லாம் சொல்லிக்கிட்டா வருது” என்று சொல்வாள் மூக்காய்!

“அம்மா இங்க பாரு ஆயம்மா அடிச்சத” என்று குழந்தை காட்டும்போது தாய்க்கு எப்படியிருக்கும்?

“என்னா அலமேலு புள்ளய இப்பிடியா அடிக்கிறது? அஞ்சவெரலும் அச்சா பதியிற மாதிரி” என்பாள் தாய்.

“ஓம்புள்ள என்னா செஞ்சானு கேட்டியா?”

“புள்ளக சண்ட போட்டுக்கிரும்தான் அதுக்குனு”

“அவன பேசாம நீ மலைக்கு கூட்டிக் கிட்டு போயிரு” என்பாள்.

“இனிமே என்னைய அடிச்சா எங்க அப்பாகிட்ட சொல்லுவேன்” என்பாள் வாண்டு!

“ஒங்கப்பேன்கிட்ட போய் சொல்லு..... ஒங்கப்பேன் என்னா தொகிட்ட சொல்லி எனக்கு பத்துசீட்டு வாங்கி குடுத்திருவானோ? அவனையும் நாதான் சின்ன புள்ளயில் பாத்தேன்” என்பாள் அலமேலு.

எல்லாரும் வாய்டைத்து போவார்கள்!

தோட்டத்தில் உள்ள பிள்ளைகள் எல்லாருமே இரண்டு வருடங்களாவது பிள்ளைக்காம்பறாவில் வளர்ந்தவர்கள் தான்!

ஒரு பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்வதே பெரும்பாடுபடும் தாய்மார்கள் - தோட்டத்தில் அத்தனை பிள்ளைகளையும் பார்த்துக் கொள்வது என்பது?

ஒரு பிள்ளை அழுது கொண்டிருக்கும். இன்னொருபிள்ளை 'கக்கா' பண்ணி அதை பிசைந்து கொண்டிருக்கும். தொட்டிலில் தூங்க வைக்கும் போது, முத்திரம் பேயும்போது, அதை ஆட்டிக்கொண்டிருக்கும் பெரியபிள்ளை, ராவு ஸ்கூலில் மாஸ்டர் சொல்லிக்கொடுத்த “ஆனா” எழுத்தை முத்திரத்தில் எழுதும், இன்னொன்று நனைந்த பிஸ்கட்டை மண்ணில் பிரட்டி எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்’ இவைகளையெல்லாம் பார்த்து மிரட்டி இனிமேல் செய்யாவண்ணம் ஒரு அலமேலு கவனித்து பார்த்துக் கொள்கிறாள் என்றாள், அத்தனை குழந்தைகளுக்கும் அவள் தாய்தானே? கடவுள்தானே!

அத்தனை குழந்தைகளையும் அவள் அன்போடு பார்க்கிறாள் என்றால் அதற்கும் காரணம் இல்லாமலில்லை!

அலமேலுக்கு குழந்தையே இல்லை. எல்லா குழந்தைகளும் அவளின் குழந்தை மாதிரி அன்பு செலுத்தி அரவணைத்துக் கொள்வதும் அதனால்தான் என்பது யாருக்குத் தெரியபோகிறது?

சாதாரண நூல் சேலை, ரவுக்கை இல்லாத உடம்பு, வாரிமுடித்திருக்கும் தலைமயிர், எப்போதும் குழந்தைகள் என்ன செய்கிறது என்ற பார்வை, இடுப்பில் கொக்கனி, காது-கழுத்தில்

ஒன்றுமில்லாமல், புருஷனை இழந்து விதவையாய் நின்று ஒரு குழந்தை பட்டாளத்தை கவனித்து கொள்ளவேண்டும். யாருடைய குழந்தையாய் இருந்தாலும் வித்தியாசம் காட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரே அவள்.

இவ்வளவுக்கும் அவனுக்குக்கிடைப்பது ஒரு நாள் பேர்தான்! மாதசம்பளம் கேட்டு போராடி போராடி, இன்னமும் வாச்சான் போச்சான் கதைதான்! அடுத்த தலைமுறைக்காவது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அலமேலுக்கு உண்டு!

அலமேலுக்கு பயங்கர காய்ச்சல் வந்து ஒரே படுக்கைதான்!

“எப்பிடி ஆயம்மா ஓடம்புக்கு” என்று யாராவது கேட்டால்,

“அடபோடா.... காடு வாவாங்குது வீடு போபோங்குது, எனக்கு கொள்ளி வைக்க ஒரு புள்ளசூட இல்லியேனு ஏங்கிக்கிடிருந்த ஒரு காலம் இருந்திச்சி ஆனா இப்ப அந்த கொற இல்ல, தோட்டத்தில் உள்ள அத்தன புள்ளகளும் எனக்கு கொள்ளி வைக்குமுனு நெனக்சி சந்தோஷப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கேன்” என்று சொல்லும் அலமேலு ஒரு நாள் ஒருத்தருக்கும் சொல்லாமலே – தெரியாமலே கண்ணே மூடிக் கொண்டாள்!

தோட்டத்தில் அத்தனை பிள்ளைகளும் கொள்ளி வைத்தது மறக்க முடியாத ஓர் அபலம்!

★ ★ ★ ★

அந்தோனி “அப்பு”

துரை எந்த நேரத்தில் என்ன சாப்பிடுவார். என்ன சாப்பிடமாட்டார். எத்தனை மணிக்கு வருவார். எத்தனை மணிக்குப் போவார். என்ன குடிப்பார். குடியில் என்ன கலப்பார். எத்தனை மணிக்கு படுக்கைக்குப் போவார் என்றெல்லாம் சரியாக தெரிந்து அதற்கு தகுந்தாற் போல் ‘சவர்ட்னை’ செய்யும் இங்கிதம் தெரிந்த மனைவி என்றால் அது “அப்பு” அந்தோனிதான்!

அப்பு அந்தோனி தோட்டத்து லயத்தில்தான் இருக்கிறார். துரை பங்களாவில் விகவாசமான ஓர் ஊழியன். ரொம்பவும், ரொம்பவும் நம்பிக்கையான பேர்வழிகளைத்தான் துரையும் அப்புவாக வைத்துக் கொள்வார்!

துரைக்கென சமைக்கும் உணவுகளில் உப்பு சரியா இருக்கிறதா என்று பார்க்கக் கூட, தொட்டு வாயில் வைத்துப்பார்க்காத ஓர் அப்பாவி இந்த அந்தோனி!

துரை பங்களாவில் வேலை செய்வதென்றால், வாய்போல கையும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். அந்தோனிக்கு இருக்கிறது.

துரைக்கு அப்புவாக இருப்பதற்கு கிறிஸ்டியனாக இருப்பதே நல்லது. மாமிசவகையறாக்களை அசுசயப்படாமல் கடையில் வாங்கி

வரவேண்டும், வெட்டவேண்டும், சமைக்கவேண்டும், பரிமாறவேண்டும்! அந்தோனிக்கு அப்பவாக கிடைத்த வாய்ப்பும் அதனால்தான்!

கடந்த பதினெந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அப்பவாக துரை பங்களாவில் வேலை செய்யும் அந்தோனி, வேலைக்குப் போனதிலிருந்து நிச்சயமாக சூரியனைப் பார்த்திருக்க மாட்டார். பங்களா உள்ளுக்குள்ளேயேதான் இருப்பார். அவ்வளவு அடிமைத்தனமான உத்தியோகம்!

அதே போல், இந்த பதினெந்து வருடங்களாக தோட்டத்தில் யாரும் இவரை பகல் நேரங்களில் பாத்திருக்க மாட்டார்கள்.

இவர், லயத்தில் இருக்கும் தன் மனைவி பிள்ளைகளை பார்க்க போகவேண்டும் என்றால்கூட, இரவு நேரங்களில் மாத்திரம், “ஒடிட்டு ஓடியா” என்று துரை உத்தரவு தந்தால்தான் மற்றபடி துரை, ‘நோ’ என்றால் ‘நோத்தான்!

ஹிட்லர் மீசெ, வெள்ளைசாரம், வெள்ளைசேர்ட், வெள்ளிகாஞ்சியின் வெள்ளை பெல்ட், வெள்ளை கோட் உடுத்தி, தோட்டத்தில் யார் வீட்டிலாவது நடக்கும் கல்யாணம், சடங்கு, சாவு வீடுகளில் இரவில் பெற்றோல்மெக்ஸ் ஸைட் வெளிச்சத்தில் இவர் வந்து நின்றால்தான், அட்டே, இவரும் நம்ம தோட்டத்தில் உள்ளவர்தான் என்று மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள்!

தோட்டத்தில் சம்பளம் போடும் போதுகூட, அந்தோனியின் பெயரை கிளார்க்கார் வாசித்ததும் அங்கே நிற்பது, அந்தோனியின் மனைவி மேரிதான்!

அவரவர் சம்பளத்தை அவரவர் வந்து வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சட்டமெல்லாம் மற்றவர்களிடம்தான்! துரை பங்களாவில் வேலை செய்யும் அந்தோனிக்கு அப்படி சொல்ல முடியுமா?

லயத்து பிள்ளைகள், பெரியவர்கள் எவருமே, இவர் பெயர் அந்தோனி என்றோ, அவரை தோட்டத்தில் எவரும் அந்தப் பெயரைச் சொல்லி சூப்பிட்டதோ கிடையாது. ஹிட்லர் மீசை 'அப்பு' என்றால்தான் தெரியும்!

“ஹிட்லரப்பு நாளைக்கு எனக்கு ஒரு பந்து எடுத்துக்கிட்டு வாங்க, மறந்திராம கொண்டு வந்து ஒங்க மகேண்டிட்டகுடுங்க” என்று லயத்து பிள்ளைகள் கூறுவார்கள்... கல்யாண, சடங்கு வீடுகளில் வைத்து!

“சரி” யென்று தலையை ஆட்டி சிரிப்பார்!

துரை டென்னிஸ் விளையாடிவிட்டு வரும்போது, கொண்டுவரும் பந்துகளை திரும்ப கொண்டு போகமாட்டார். புதுக்தான் கொண்டு போவார். அடித்த - அடிப்ட - பந்துகளை லயத்து பிள்ளைகள்தான் அடிக்கும்!

அந்தோனி வீட்டிலிருக்கும் விளையாட்டுசாமான்களை தோட்டத்து பிள்ளைகள், “விளையாட்டுப் பொருட்கள் கண்காட்சி” ஒன்றை பார்ப்பதுபோல் பார்ப்பார்கள்!

‘உலகத்தில் இந்தனை அழகான விளையாட்டு சாமான்களும் இருக்கிறதா?’ என்ற ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து ரசிப்பார்கள்!

ஆண்டுதோறும் துரை குடும்பத்தோடு ஸண்டனுக்குப்போய் வரும்போது புதுப்புது விளையாட்டு சாமான்கள் வாங்கி வருவார்கள். பழக்களை வீகவதற்குப்பதிலாக அந்தோனிக்கு கொடுப்பதுண்டு!

கிறிஸ்மஸ் நாட்களில் அந்தோனி குடும்பத்தை, துரை பங்களாவுக்கு வரவழைத்து கிறிஸ்மஸ் பரிசாக அந்தோனி குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பார்சல் கொடுப்பார்.

தோட்டத்தில், இலங்கையிலேயே இல்லாத, குழந்தைகள் ஒடும் சைக்கிள் இருக்கிறதென்றால் அது அந்தோனி வீட்டில்தான்!

இந்த சைக்கிளில் ஓடுவதற்கு வயத்து பிள்ளைகள் கியூவில் நிற்கும். அதனால் ஹிட்லர்மீசை அந்தோனி அப்புக்கு தோட்டத்தில் கிராக்கி அதிகம்தான்! பிள்ளைகள் ரொம்பவும் சிநேகம்தான்!

இந்த ஹிட்லர்மீசை அவருக்கு ரொம்ப அழகாக இருக்கும் என்று அவராக வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அரும்பு மீசை அந்தோனிக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது. துரைதான் ஹிட்லர் மீசை அழகாக இருக்கும் என்றார்!

அது இவருக்கு தேவவாக்குதான்! ஹிட்லர் மீசை வைத்துக் கொண்டார். மனைவி மேரியின் எதிர்ப்போடு!

வெள்ளைக்காரர்களுக்கு ஹிட்லரைப் பிடிக்காது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இரண்டாவது உலகமகாயுதத்தில் வெள்ளைக்காரர்களை கொன்று குவித்தவன்ஸ்லவா ஹிட்லர்! எப்படி பிடிக்கும்?

அப்பு அந்தோனிக்கு ஹிட்லர் மீசை வைக்கச் சொன்னதும் ஒரு காரணத்தோடுதான்!

பிறந்த நாள், கிறிஸ்மஸ் போன்ற தினங்களில், துரை மற்ற தோட்டத்தில் இருக்கும், வெள்ளைக்கார துரைமார்களை விருந்துக்கு அழைப்பார். வண்டனிலிருந்தும் உறவினர்கள் வருவதுண்டு.

விருந்தின்போது, ஹிட்லர் மீசை அந்தோனி அப்பு பரிமாறுவார். உடனே துரை “சீ ஹிட்லர் இஸ் மை பட்லர்” (பாருங்கள் ஹிட்லர் எனது சமையற்காரன்) என்று சொல்லுவார். எல்லாரும் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பார்கள்!

அதில் அப்படி ஓர் இன்பம் அவர்களுக்கு! இந்தியக் கூலிகளை எப்படியும் மாற்றி – ஏமாற்றி விடலாம் என்ற இளக்காரம்தான்!

தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்கள் துரையிடம் எதும் சலுகை பெற வேண்டுமானால் அப்புவின் துணையை நாடுவார்கள்.

அப்புவும் துரை நல்ல 'மூட்டில் இருக்கும்போது பக்குவமாக எடுத்து சொல்லி விடுவார். பலன் கிடைக்கும் !

துரை சாப்பிடும் மேற்கத்திய சாப்பாடு வகையறாக்களையும் தெரிந்து, கிளார்க்கர்மார், மேக்கர்மார் வீட்டிலும் இப்போ வெஸ்ட்டன் சாப்பாடு தான்!

எல்லாமே எத்தனை காலத்துக்குத்தான் செல்லுபடியாகும்!

வெள்ளைக்கார துரைமார்கள் இந்நாட்டை விட்டு வெளியேறும்போது கறுப்பர்கள் எல்லாரும் வெள்ளைக்கார துரைமார்களாகிக் கொண்டிருந்தார்கள்!

இந்த தோட்டத்துக்கும் “எட்டியாராச்சி என்றொரு துரை போனமாதம்தான் வந்தார். வரும்போதே சமையல் வேலை பார்க்க அப்புறோமியையும் கூட்டிக் கொண்டு!

பங்களாவின் ரோசாப்பூ பாத்திகளெல்லாம் மரக்கறி பாத்திகளாகிப் போகின!

அந்தோனி வயதுவரமுந்தியே பென்ஷனாகிப் போனார்!

இப்போதெல்லாம் வாய்க்கு ருசியா என்று எதையும் பார்ப்பதில்லை.

மேரி மலைக்குப் போகுமுன் அவசரத்தில் அவித்து வைத்துவிட்டுப் போகும் மரவள்ளிக் கீரையும் மாவு ரொட்டியுந்தான்!

“எங்களை கூட்டிவந்து, எங்களை வைத்து சம்பாதித்துக்கொண்டு, எங்களைப்பற்றி கவலைப்படாமல், “அம்போ” என்று எங்களை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்களே அந்த வெள்ளைக்காரங்க” என்று அந்தோனி அப்பு கவலைப்படுவதிலும் ஞாயம் இல்லாமல் இல்லைதானே!

“லொறி ரைவர்” லோகநாதன்

தோட்டத்தில் தொழிலாளி, கங்காணி, தலைவர் இவர்களைவிட ஒரு மேலான இடத்தில் உத்தியோகத்தர் பதவியில் மதிக்கப்படுவார் லொறி ரைவர்.

அதற்கு காரணங்கள் இல்லாமலில்லை!

தோட்டத்தில் உள்ளவர்களுக்கு வாகனம் என்ற ஒன்று முதலில் தெரிவது கொழுந்து மூட்டைகளை ஏற்றிச்செல்லும் லொறிதான்!

தோட்டத்து ரோட்டில் துரையின் கார், கொழுந்துலொறி இரண்டுமே நிரந்தர வாகனங்கள். மாதம் ஒரு முறை தேயிலை பெட்டிகளை ஏற்றிக் கொண்டு போகும் லொறி “பெட்டி லொறி” யென்றும் மாதமொரு முறை தோட்டத்து ஆட்களுக்கு அரிசி கொண்டுவரும் லொறி “அரிசி லொறி” என்றும் பெயர் பெற்றிருந்தன.

இந்த நான்கு வாகனங்களைத் தவிர வேறு எந்த வாகனமும் தோட்டத்துக்கு வந்ததும் கிடையாது! நம்புவீர்களா?

துரைக்குத் தெரியாமல் தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள் வாகனமேறி போவது என்றால் இந்த லொறியில்தான்!

ஆபத்தான் நிலையிலிருக்கும் நோயாளர்களை, பிரசவத்துக்காக அவதிப்படும் தாய்மார்களை டவுண் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போவதற்கும், கிறிஸ்மஸ் தினத்தன்று தோட்டத்தில் உள்ள கிறிஸ்தவ

குடும்பங்கள் இரவு பூசைக்கு போவதற்கும் தோட்டத்துறையின் அனுமதி கிடைக்கும்!

துரையின் சட்டதிட்டங்களுக்கும், கடுமையான கட்டளைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டு நடப்பதோடு மனிதாபிமான் சிந்தனையோடு செயல்படுபவர்தான் வொறி ரைவர் லோகநாதன்!

குடான எஞ்சின் பக்கத்திலே எந்நேரமும் உட்கார்ந்து இருந்தாலும், சூதலைத்தாங்கிக் கொள்ள பெணியன் போன்ற கவீட்டர், அரைக்கை சேர்ட், எப்போதும் குளிர்வராமல் காதைமுடி கட்டியிருக்கும் மப்ஸர், பிஜாமாசாரம் இவைகள்தான் இவரின் நாளாந்த யுனிபோர்ம்.

லயத்திலிருந்து மூன்று நான்கு மைல் தூரத்தில் இருக்கும் தேயிலைமலைக்கு, கொழுந்தெடுப்பவர்களுக்கு தேனீர் கொண்டு போவார்கள் லயத்துப் பிள்ளைகள்!

“சரச என்னாடி கொண்டுவார ஒங்க அம்மாவுக்கு?”

“ரொட்டி சுட்டு சம்பல் அரைச்சி கொண்டு போறேண்டி கையெல்லாம் ஏரியுதிடி?”

“சரச அந்தா கொழுந்து வொறி வருது நீ கைய நீட்டுனா அந்த சாக்குக்கார அண்ணே நிப்பாட்டும்,” என்றாள் சரசவின் சிநேகிதி!

சரச கையை நீட்டியதும்.... கண்டுகொண்ட சாக்குக்கார பழனி வொறியைத்தட்டி நிறுத்துகிறான். வொறி நிற்கிறது. இருவரையும் கைகொடுத்து மேலே தூக்கி எடுக்கிறான், வொறி போகிறது.

“சரச ஒங்கக்கா வேலைக்கு போயிருச்சா, வீட்டிலையா?” பழனி கேக்கிறான்.

சரசவின் அக்காவோடு சாக்குக்கார பழனிக்கு ஏதோ தொடர்பு இருக்கிறது. வொறி ரைவர் லோகநாதனுக்கும் இது தெரியும். அதனால்தான் வொறி நியகிறது! ஏற்றிக் கொள்கிறது! போகிறது!

எதிரே துரையின் கார் வருவது தூரத்தில் தெரிகிறது!

“பழனி தொரவுட்டு கார்வருது.... புள்ளைகள் குனிஞ்சிக்க சொல்லு” என்பார் ரைவர்.

சாகம், சினேகிதியும் லொறியின் பின்புறம் மூடியிருக்கம் கதவுக்கடியில் குனிந்து கொள்வார்கள்.

கீழிருந்து பார்த்தால் லொறியில் பழனியைத் தவிர வேறுயாரும் இல்லாதது போல் தெரியும்.

துரையின் கார் போய் மறைந்ததும் எழுந்து விடுவார்கள்!

லொறியில் பத்துபேர் இருந்தாலும் ஒருந்தரும் இல்லாதமாதிரி துரைக்கு சாக்கு காட்டிலிட்டு ஒடுவதில் லோகநாதன் ரைவர் பொல்லாதவர்!

கொழுந்து சாக்குகள் லொறியை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தாலும், வயத்திலிருந்து தேவீர் கொண்டு வரும் பின்னைகளை ஏற்றிக் கொண்டு வருவதில் பரமதிருப்தி அவருக்கு!

“மலைக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டு போனால் லொறியில் வரலாம்” என்ற வயத்து பிள்ளைகளின் ஆசையை உதாசீனப்படுத்தியதில்லை அவர்!

என்றாலும்,

போனமாதம் நிறைமாத கர்ப்பினியை பிரசவத்துக்காக லொறியில் கொண்டுபோய் குழுந்தையை காப்பாற்றமுடியாமல் போனதும்,

ரொம்பவும் மோசமான நிலையில் இருந்த சுப்பையாவை நேரத்துக்கு ஏற்றிக் கொண்டு போகமுடியாமற் போனதால் அவன் லொறியிலேயே இறந்து போனதும் லோகநாதனுக்கு ரொம்பவும் மனதுக்கு வேதனைதான்!

“கர்ப்பினிகளையும், கடும் நோயுற்றவர்களையும் லொறியில் ஏற்றிக் கொண்டு போகக்கூடாது “எம்புழுன்ஸ்” வண்டிதான் வேண்டும்” என்று தொழிலாளர்களை போராடச்சொல்லி தூண்டியவரும் அவர்தான்!

‘எம்புழுன்ஸ்’ வண்டி வந்ததும் அதிக சந்தோஷப்படவரும் அவரேதான்!

புதிதாக வந்த துரை “லொறியில் யாரையும் ஏற்றிக் கொண்டு போகக்கூடாது ” என்று உத்தாவு போட்டாலும், இப்பவும் துரைக்குத் தெரியாமல் ஏற்றிக் கொண்டுதான் போகிறார் என்றால் நம்புவீர்களா? நம்புங்கள்!

★ ★ ★

“அடுப்பு” ஆரான்

அடவுக்கடை இரும்புப்பெட்டிக்கதவு “கேளில்” பினாம் எரிக்கும் கூடாரம் போன்ற அடுப்பு, சுற்றி அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் சார்க்கடை (றப்பர்க்கடை) விறகு, இதற்கிணையில்,

முண்டாக கட்டி, அழுக்கேறிய பெணியனுடன், அரைக்கால் சட்டைபோட்டு, வியர்வை வடியவடிய, இரும்புக்கதவைத்திறந்து, இரத்த சுவாஸையுடன் எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஸ்டோர் அடுப்பில் (தேயிலை பெக்டரி) பெரிய சார்க்கட்டையை தூக்கி அநாயசமாக உள்ளே அடுப்புக்குள் போடுகிறாரே அவர்தான் ‘அடுப்பு ஆரான்’!

தோட்டத்தில் ‘அடுப்பு ஆரான்’ என்றால்தான், இவர்தான் என்று இலேசில் புரிந்து கொள்வார்கள்.

நல்லரகமான தேயிலை உற்பத்திசெய்ய பச்சை தேயிலை இலையை பதமாக வாட்ட வேண்டும். பதமாக வாட்டுவதற்கு அளவான குடுவேண்டும். அளவான சூடுகொடுக்க அடுப்பு வேண்டும். அடுப்புக்குள் அளவானகுடு இருக்க நெருப்பு வேண்டும். அந்த நெருப்பைக் கொடுக்க ஆரான்தான் வேண்டும் என்ற அளவுக்கு பெயர் பெற்றிருந்தான் ஆரான்!

காலையிலிருந்து நெருப்பில் இருப்பது என்பது நினைத்துப்பார்க்க முடியாத ஒன்று! அதுவும் வெய்யில் காலம் என்றால் கேட்பானேன். இந்த அகோர வெய்யிலிலும் அடுப்பில் – பயங்கர நெருப்போடு வேலை செய்வது எவ்வளவு பயங்கரமான தொழில்!

தேயிலை ஸ்டோர் அடுப்பைத்திறந்தால் வெக்கை ஐந்து மீட்டர் தூரத்திற்கும் நிற்கமுடியாமல் அடிக்கும்! மழைக்காலங்களில் ஸ்டோரில் வேலை செய்பவர்கள் இருந்து சாப்பிடுவது இந்த அடுப்பைச்கற்றித்தான்!

பசிக்கு சாப்பாடும் குளிருக்கு சூடும்தான்!

அடுப்புக்காம்பறாவிலிருந்து சல்லடைக்காம்பறாவுக்கு போவதென்றால், ஒரு ஆள் நின்று உள்ளே செல்லும் காம்பறாக்கதவு, கழுன்றுபோகும் அந்தக் கதவுக்குள் நுழைந்தால் இருட்டறைதான். கற்றும் கதவைத்தள்ளிக்கொண்டு நடந்து போகையில் வெளிச்சம் வந்தால்தான் சல்லடைக்காம்பறாவுக்கு வந்தது தெரியும்!

ஸ்டோரில் வேலை செய்பவர்களுக்கு பகல் சாப்பாடு கொண்டு போகும் ஸயத்துப்பிள்ளைகள் ‘இந்த கதவுக்குள் ஒரு ரவுண்ட் வருவசை உலகசாதனை என்று நினைத்துக்கொள்வார்கள்!’,

இந்த சாதனையை பிள்ளைகள் நிறை வேற்றிக்கொள்ள உத்துவம் இந்த அடுப்பு ஆரான்தான்! டெமேக்கர்மார்கள் சாப்பாட்டுக்கு போனதும் அல்லது லீவில் போனால் மட்டுமே!

கொட்டும் மழையில் ஸ்டோரில் வேலைசெய்பவர்களுக்கு சாப்பாடு கொண்டு வந்த பிள்ளைகள், “ஆரான்னே அடுப்ப கொஞ்சம் தொறந்த காட்டுங்களேன்.” என்பார்கள்!

அரண்மனை வாசல் போல் சிறிதாக இருக்கும் அடுப்பின் கதவை இரண்டு பக்கமும் திறந்துவிடுவார். உள்ளே தீச்சுவாலையைத்தவிர வேறொன்றும் தெரியாது. பார்க்க ஜெகஜோதியாய் இருக்கும்!

அடுக்கி வைத்திருக்கும் சார்கட்டைகளை எடுத்து உள்ளே போட்டுவிட்டு நீண்ட இரும்பு கம்பியை உள்ளேவிட்டு நெருப்பு குறைந்த பக்கம் கட்டைகளை தள்ளி சரிசெய்துவிட்டு மூடுவார்.

பின்னைகள் அருகில் நின்று கூதல்காம்வார்கள். பெரியபிள்ளைகள் சார்க்கட்டைகளை எடுத்துக் கொடுத்து உதவி செய்வார்கள்!

'சார்கட்டை' என்பது றப்பர் மரங்களை வெட்டி மூன்று அடி நீளமான துண்டுகளாக நறுக்கி, யார் கணக்கில் அழகாக ஐந்தாள் உயரத்துக்கு அடுக்கியிருப்பார்கள். விற்குக்காம்பறா என்று தனியே ஒரு பெரிய விசாலமான தகரம் போட்ட மண்டபம் போல் இருக்கும். மழைக்கும் நன்னாயாமல்.

யார் கட்டைகளாக இருந்த இந்த விறகு மறுவி 'சார்கட்டை' யாகி விட்டது!

'ஸ்டோர்' என்பதும் களஞ்சியம் என்று பொருளால்ல. தேயிலையை அரைக்கும் தொழிற்சாலையைத்தான் 'ஸ்டோர்' என்பார்கள் தோட்டத்தில். ஸ்டோர் ஆன் என்றால் தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிறார் என்று அர்த்தம்!

இதோ, பகல் சாப்பாட்டுக்கான சங்கு ஊதியாகி விட்டது. ஸ்டோர் ஆட்கள் சாப்பாட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

நான்கைந்து பேர்களை மட்டுமே அடுப்புப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிட அனுமதிப்பான் ஆரான்.

அதிகாலையிலேயே சமைத்து கையோடு, 'கெரியில்' சாப்பாடு கொண்டு வந்தவர்கள், அடுப்பின் பக்கத்தில் தொங்கவிட்டிருப்பார்கள் - பகல் நோத்தில் சாப்பாடு குடாக இருக்கும்!

ஆரான் பாதையைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சாப்பாடு எடுத்துவரும் மகளை இன்னும் காணவில்லை.

“என்ன ஓய் இன்னும் சாப்பாடு வரல்லியா ” சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் கேட்டார்கள்!

“காலையில் அஞ்சிமணிக்கு நா பொறப்பட்டு வரயிலேயே வீட்டுல வெறகில்லனு மொணங்கிக்கிட்டிருந்தா ராமாயி. பட்டிணியா போட்டிருவாரோ தெரியல்” என்றான்.

“வா ஓய் சோறு கூட இருக்கு மாட்டுக்கு மாதிரி கட்டி அனுப்பியிருக்கா ஏம்மனிசி, வா வந்து சாப்பிடு.”

சாப்பிட்டான்.

மாலையில் வேலைமுடிந்ததும், குடேறியிருந்த அவன் உடம்பை பெரிய பீலி தண்ணியில் குளித்து குளிராக்கிக் கொண்டு, நாட்டுக்குப் போய் பண்டய்யா வீட்டு ‘தண்ணியில்’ மீண்டும் உடம்பை குடாக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகிறான் அடுப்புக்கார ஆரான்!

“வாய்யா வா விடியமுந்தி எந்திரிச்சி கருக்கல்ல போயிறவேண்டியது. ஸ்டோர் அடுப்பு எரியதான்னு பார்த்தா போதுமா? வீட்டுல அடுப்பு எரியதான்னு பாக்கிறது இல்ல....” கத்தினாள் ராமாயி.

“.....”

“என்னா உம்மனு சத்தத்தையே காணா நா ஒன்னும் ஆக்கல. கடைக்குப் போய் பானும் சின்டு மீனும் வாங்கிட்டு வாங்க பசியில வயிறு எரியது ” என்றாள்.

எரியும் வயிறுகளையும் எரியாத அடுப்பையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, ஒமலை எடுத்துக் கொண்டு ஒத்தக்கடைப்பக்கம் போகிறான் அடுப்பு ஆரான்!

★ ★ ★

ஜெயராம் கிளார்க்கார்

ஆயிலில் வேலை செய்யும் ஐந்து கிளார்க்கார்மார்களுடைய பெயர்களும் ஒரு சிலருக்கு மட்டுந்தான் தெரியுமே தவிர,

பெரிய கிளார்க்கார், ரெண்டாவது கிளார்க்கார், மூனாவது, நாலாவது, புதுசா வந்த கிளார்க்கார்ய்யா என்று சொன்னால்தான் இந்த ஐந்து பேர்களில் யார் யார் என்று புரிந்து கொள்வார்கள் தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள்!

ஜெயராம் கிளாக்கார் மூனாவது! ஐந்து வருடங்களுக்குமுன் ஐந்தாவதாக இருந்தவர். ‘தங்கமானவர்’ என்று பேரெடுத்தவர்!

சம்பளம் குறைவு, கணக்குப் பார்க்க, போர்ம் நிரப்ப, பெரியாஸ்பத்திரிக்கு நோயாளியைக் கொண்டுபோக துரையிடம் துண்டு வாங்க, புரோவிடண்ட் பண்ட் சல்லி வந்திரிச்சா என்று கேட்க – என்று எந்த பிரச்னைப்பற்றி விசாரிக்கவும், “மூனாவது ஜயாகிட்ட போய்க் கேளுங்க. மத்தவிங்க எல்லாம் லொல்லுனு விழுவானுங்க” என்று சொல்லி அனுப்புவார்கள்!

தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் ஒருத்தரின் மகன் வேறு எங்காவது ஒரு தோட்டத்தில் கிளார்க்காக இருக்கலாமே தவிர அதே தோட்டத்தில் கிளார்க்காக இருப்பது என்பது ஜெயராம் போல் ஆயிரத்தில் ஒருத்தராகத்தான் இருக்க முடியும்! அக்காலத்தில்!

கங்கானி, சுப்பவைசர், கணக்கப்யிள்ளை இந்த பதவிகளைத்தான் ரொம்பவும் சிரமப்பட்டு பெற்றுக் கொள்ள முடியும். அதுவும் வசிக்கும் தோட்டத்தில் இல்லாமல் வேறு தோட்டங்களில்!

வாட்டசாட்டமான வாலிப் உடம்பு, சாந்தமான சீதேவி முகம், வெள்ளை ரைவுசர், வெள்ளை சேர்ட், பாலிஸ் பண்ணிய சப்பாத்து. சேர்ட் பாக்கட்டில் இரண்டு பேனாக்கள். சுருட்டைமுடி, சிகப்பான நெற்றியில் பச்சைக்குத்திய பொட்டுடன்,

ஜன்னலைத்திறந்து, “என்னம்பி” என்று கேட்கிறாரே அவர்தான் ஜெயராம் கிளார்க்கர்!

குழந்தை பெற்ற தூய்மார்க்களுக்கு, குழந்தைக்கு முதல் ஆறுமாதங்களுக்கு மாதம் நான்கு என்றும், அடுத்த ஆறுமாதங்களுக்கு மாதம் இரண்டு என்றும் கொடுக்கும் “நோனாமார்க்” பால்டின் வாங்க வரிகையாக நிற்கும் மூத்த பிள்ளைகள், அம்மாவின் பெயரைச் சொன்னதும், ஜன்னல் அருகில் வந்து நிற்பவர்களை, இன்னார் இன்னார் மகன் – மகள் என்று நன்கு அறிந்து வைத்திருப்பவர் இவர்!

“ராவைக்கு எத்தனை மணிக்கு வருவீங்க. சாப்பாடு கொண்டு வரனுமானு அம்மா கேட்டுட்டு வாச் சொன்னாங்க” என்று நிற்பான் அவர் வீட்டில் வேலைசெய்யும் சீறங்கவத்தை தோட்டத்து கந்தன்!

“சாப்பாட்டுக்கு வந்திருவேன்னு போய்ச்சொல்லு” என்பார்.

“முதலாம் திகதியிலிருந்து ஏழு, எட்டாம் திகதி வரை ரொம்பவும் பிசியாக இருப்பார்கள் தோட்டத்து கிளாக்கர்மார்கள்.

போப்பிட்டி, மாசாக்கொல்லை, நீர்வளை ஆகிய மூன்று தோட்டங்களுக்கும் இதுதான் ஆயீஸ். மூவாயிரம் பேருக்கு மேல் வேலை செய்யும் ஆட்களுக்கு சம்பளக்கணக்கு பார்க்க வேண்டும்!

அதனால் இந்நாட்களில் வீட்டிற்கு சாப்பாட்டுக்குப் போகாமல் இரவு நீண்ட நேரம் வேலை செய்வார்கள், கிளாக்கர்மார்கள்.

எந்த நேரமும் எவர் வந்து எதுபற்றி கேட்டாலும் முகம் களிக்காமல் அதற்கு பதிலளித்து அனுப்பிவைப்பார் ஜெயராம் கிளார்க்கர்!

அப்போதுதான், சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1963) வந்தது. தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் இலங்கையா - இந்தியாவா என்று முடிவு செய்ய முடியாது தவித்த நேரம்!

ஒப்பந்தம் நடந்து ஆறு வருடங்கள் கழித்துதான் அதற்கான விண்ணப்பங்களை அனுப்பச் சொன்னார்கள், (1969)

விண்ணப்பங்களை நிரப்புவதந்து, கிளார்க்மார்களுக்கு, ஒரு குடும்பத்துக்கு இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தார்கள்!

ஐந்து கிளார்க்மார்களில் பெரிய கிளார்க் தவிர்த்து நான்கு பேர், மூன்று தோட்டங்களிலுமிருள்ள குமார் (குழந்தைகள் உட்பட) ஜெயராம் பேர்களுடைய பெயர் விபரம் முதல் பூர்வாங்கவே எழுத வேண்டும்!

அதற்காக எத்தனை ரூபா கொடுத்தாவது நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும்.

குடும்பத்துக்கு இருபத்தைந்து, ஐம்பது ரூபா என்று வாங்கிக் கொண்டும் நிரப்பிக்கொடுத்தார்கள். ஆனால் ஜெயராம் கிளாக்கர் மாத்திரம் குடும்பத்துக்கு மூன்று ரூபா வாங்கி நிரப்பிக் கொடுத்தார். சரியான ஆவணங்களோடு!

விண்ணப்பங்களை நிரப்பிக் கொடுத்ததோடு முடியும் கதையில்லை! இலங்கை குடிவராவு - குடியகழ்வு, இந்திய வைற்கமிழன் கந்தோர்களிலிருந்து விண்ணப்பங்கள் சம்பந்தமாக வரும் கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதுவது..... என்பது எல்லாம் இன்னும் இழுபறிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் தொடர்கதைத்தானே!

குறைந்த காசு வாங்கிக் கொண்டு வேலைகளைச் செய்து கொடுப்பதும், தோட்டத்து ஆட்களோடு நெருங்கிப்பழகுவதும், மற்ற கிளாக்கர்மார்களுக்கு இவரை அவ்வளவு பிடிப்பதில்லை!

சந்தர்ப்பம் பார்த்து துரையிடம் பற்றவைத்து விடுவார்கள். அதனால் ஜெயராம் கிளார்க்கருக்கு மேலிடத்து சலுகைகள் குறைந்து கொண்டே வந்தது!

ரெண்டாவது கிளார்க்கர் வேறோரு தோட்டத்துக்கு பெரிய கிளாக்கர் வேலை கிடைத்து போகும்போது, மூன்றாவதாக இருந்த இவருக்கு இரண்டாவது இடம் கொடுக்கப்படாமல் நான்காவதாக இருந்த, பெரிய கிளார்க்கரின் சொந்தக்காரராக இருந்த ஒருவருக்கு ‘இரண்டாவதாக’ உயர்த்தப்பட்டதுதான் மனவேதனை!

இனியும் இந்த தோட்டத்தில் இருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று நினைத்த ஜெயராம் கிளாக்கர் பத்திரிகைகளில், “வேக்கன்ஸிகளம்” பார்க்கத் தொடங்கினார்.

இதோ, வேறோரு தோட்டத்துக்கு பெரிய கிளார்க்கராக வேலைக்கு வரும்படி கடிதம் வந்திருப்பதாக பெரிய கிளார்க்கரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்.

“அங்க போய்ச்சி தோட்டத்து ஆட்களோடு நெருக்கமாக இருக்காதே” என்று பெரிய கிளார்க் அவருக்கு புத்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

★ ★ ★

ஒடும்பிள்ளை “செவனு”

தோட்டத்தில் நடராஜா என்ற அழகான பெயர் நடராச என்றும், கோவிந்தராஜா - கோவிந்தராச என்றும், சௌந்தரராஜன் - சௌந்தரராச என்றும், தேவராஜா - தேவராச என்று ராஜாக்கள் எல்லாம் கூப்பிடுவதில் ‘ராச’ வாகிப் போனார்கள்! .

அதேபோல்தான் பரமசிவன் என்ற இவனது பெயர் சிவன் என்றாகி இப்போது செவனு என்றாகி விட்டது!

ஒடும்பிள்ளை என்பது ஒட்டப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றதற்காகவோ, அல்லது வீடுகளுக்கு ஒடு போட்டு கூரை மேய்வதற்காகவோ சொல்வதில்லை தோட்டங்களில்!

கோயில்களில் வேலை செய்பவர்கள் கோயில்பிள்ளை என்றும், வகுப்பில் முதலாம்பிள்ளையாக இருப்பவர்கள் ‘மொனிட்டர்’ என்பதற்குப் பதிலாக, சட்டாம் பிள்ளை என்றும் சொல்வது போல், மரணச் செய்திகளை உறவினர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் போய் சொல்பவர்களை - கேதம் சொல்பவர்களை ஒடும்பிள்ளை என்று சொல்வார்கள்.

பரமசிவன் தான் அந்தத் தோட்டத்தில் “ஓடும்பிள்ளை.” ஓடும்பிள்ளை செவனு என்றால் தான் பட்டென்று நினைவில் வரும் அளவுக்கு பழகிப்போய் விட்டது.

தோட்டத்தில் யார் வீட்டிலாவது மரணம் – சாவு – நிகழ்ந்தால் உடனே நினைவுக்கு வருபவன் இந்த செவனுதான். அவனுக்குத்தான் முதல் அழைப்பு – அறிவிப்பு!

இன்னார் வீட்டில் இன்னார் செத்துப் போய்விட்டார். இத்தனை மணிக்கு, இங்கே அடக்கம் என்ற சேதியை தோட்டத்தில் வீடுவீடாய்ப் போய் ‘கேதம்’ சொல்வதும், பக்கத்துத் தோட்டங்களில் இருக்கும் இறந்தவரின் உறவினர்களுக்குப் போய் கேதம் சொல்லிவிட்டு வருவதும்தானீ ஓடும்பிள்ளை செவனுவின் வேலை!

செவனு தோட்டத்தில்தான் வேலையென்றாலும், இப்படி கேதம் சொல்லப் போனால், ‘பேர்’ போட்டுக் கிடைக்கும் சம்பளத்தை விட கூடுதலாகக் கிடைக்கும்.

பக்கத்துத் தோட்டங்களுக்குப் போனால், சாப்பாடு கிடைப்பதும் உண்டு. தந்தி அடித்தாலும் நேரத்துக்குப் போய்ச் சேராத, கிட்டியில் உள்ள பஸ் எடுத்துப்போய் கேதம் சொன்னால் சாப்பாடோடு, பஸ் செலவுக்கு இரு பக்கமும் கிடைக்கும்.

பக்கத்து பக்கத்துத் தோட்டங்களில் ஓடும்பிள்ளை செவனைக் கண்டால் ஒவ்வொருத்தருக்கும் நெஞ்சு படக் படக்கென்று அடித்துக் கொள்ளும். யார் வீட்டில் யாருக்கு என்ன ஆகிவிட்டதோ என்றுதான்!

இங்கிருந்து இந்தியாவுக்குப் போனவர்கள் யாராவது இறந்து விட்டார்கள் என்ற செய்தி யாருக்கும் உடனே கிடைப்பதில்லை. ஒரு

மாதமோ இரண்டு மாதமோ கழித்துத்தான், ‘இன்னார்’ இறந்து விட்டார் என்று உறவினர்களுக்குக் கடிதம் வரும்.

உடனே ஒடும்பிள்ளையை அனுப்பி தோட்டத்தில் அத்தனை பேருக்கும் கேதம் சொல்லப்படும். இறந்தவர் தோட்டத்தில் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

அன்று வேலை முடித்து கொழுந்து நிறுத்த கையோடு, பாட்டம் பாட்டமாக, கடிதம் வந்த கேத வீட்டுக்குப்போய் ஓப்பாரி வைத்து அழுது கேதம் கண்டு கொள்வார்கள்!

தோட்டத்தில் யாராவது இறந்தால், அடக்கம் செய்யும் வரை செவனுக்கு ஓயாத வேலைதான்.

சார்த்தை முடித்துக்கட்டி, எம். ஜி. யார் போன்று முழங்கைக்கு மேலாக சேட்டின் கையை முடித்து, கைலேஞ்சியை முடித்து தலையில் சண்டியன்கட்டு, சவரம் செய்யாத முகம், பித்த வெடிப்புக் காலுடன் குறுக்குப் பாதையில் வேகுவேகுயென ஒடுகிறானே அவன்தான் ஒடும்பிள்ளை செவனு.

சாவீட்டில், ஒரு நாளோ இரண்டு நாட்களோ சவம் அடக்கம் செய்யும் வரை, இரவு நேரத்தில் தப்புக்காரர்களின் தப்புக்கு ‘பதம்’ ஏற்ற நெருப்புப் போடுவதும், தப்புக்காரர்களுக்கு ‘பதம்’ ஏற்ற சாவீட்டாரின் அனுசரனையுடன் ஒழுங்கு பண்ணுவதும் செவனுதான்.

மரண ஊர்வலம் போகும் போது, லோடா வரிச்சி ஒன்றை வெட்டி, அதை மூன்றாகப் பிளந்து இடையில் விரிசலாகச் செய்து, வெள்ளைத்துணி ஒன்றை அதில் போர்த்தி, “வெட்டியான்” ஆட்டம் ஆடி ஆடி செவனு முன்னே செல்ல மரண ஊர்வலம் பின்னே வரும்.

வெட்டியான் ஆட்டம் ஆடும்போது, இறந்தவரைப்பற்றி விபரமாக எடுத்துச் செவனு சொல்வதும், அதற்கேற்றாற்போல தப்பிப்பதும் துக்க ஊர்வலத்திலும் ஒரு ரசிப்பை ஏற்படுத்தும்.

“வடக்கே கனவு கண்டேன்
வாழை மரம் சாயக் கண்டேன்
தெற்கே கனவு கண்டேன்
தென்னை மரம் சாயக்கண்டேன்
நேற்றைய கனவில் இவரைக் கண்டேன்
இன்று இவர் சாஞ்சிட்டாரே....”

என்று பாடி ஆடி ஒரு கலகலப்பை ஏற்படுத்தி விடுவான் செவனு.

பின்ததைக் குழி மேட்டில் கொண்டு இறக்கியவுடன், குழியில் போடும் காசை, “மலையெடுக்கவா” என்று கேட்டு உறவினர்கள் “சரி” என்று பதில் கிடைத்ததும் குழியில் இறங்கி காசை எடுத்துக் கொள்வதுவரை ஒடும்பிள்ளை செவனுவின் வேலை ஒய்வதில்லை.

செவனு என்று கூப்பிட்டவுடன் ஒடிவரும் சிவன் மறக்க முடியாத பேர்வழிதான்!

★ ★ ★ ★

ஸ்கூல் கங்காணி

“அய்யய்யோ..... அய்யய்யோ நிப்பாட்டுங்க..... லொறிய நிப்பாட்டுங்க.....” என்று ராமாய் மகள் பூமணி கத்தியபிறகு தோட்டத்து கொழுந்து லொறி நின்றது.

ஸ்கூல் விட்ட பிறகு, ஒரு நாள் கொழுந்து லொறி அந்தப் பாதை வழியாக வரும் போது, ஸ்கூல் கங்காணி காளிமுத்து கை நீட்டியதும், லொறி நின்றது, ஸ்கூல் பிள்ளைகளை ஏற்றிக் கொண்டது.

கை நீட்டியதும் லொறி நிற்கிறதென்றால் தோட்டத்தில் துரை இல்லையென்பது உறுதி!

லொறியில் ஏறிப்போகும் போது, வெளியில் பார்க்கையில், மரங்கள் எல்லாம் பின்னோக்கிப் போகின்றன. பூமணியின் தலை சுற்றுகின்றது. அதனால்தான் கத்துகிறாள், “நிப்பாட்டுங்க..... நிப்பாட்டுங்க.....” என்று.

“எங்க ஒங்க மகேன் இன்னமும் வரல்ல.....”

எல்லாரும் ஆளுக்கொரு பக்கம் தேடி, கடைசியில் கட்டிலிக்கு அடியில் இருந்து எழும்பி வருவான். உடனே முகம்கழுவி, உடுத்தி, பவுடர் போட்டு, ரொட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, காக்கிப்பேக்கில்

சிலேட்டையும், புத்தகத்தையும் நுழைத்துக் கொண்டு வந்து வரிசையில் நிற்பான் குப்பையா மகன். முகத்தில் ஏதோ, வேண்டாத ஒன்றைச் செய்யப்போகும் பாவனையில்!

மரக்கறி தோட்டத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் மாரிமுத்து மகனைத் தேடிக்கண்டு இழுத்துக் கொண்டு வருவார்!

இவரைக் கண்டு எங்காவது ஒழிப்போய் ஒளிந்து கொள்ளும் பின்னைகளையெல்லாம், பிரம்பைக் காட்டி இழுத்துக் கொண்டு வருகிறாரே அவர் யார் தெரியுமா?

அவர்தான் ஸ்கூல் கங்காணி காளிமுத்து.

அவரும் தோட்டத்தில் கங்காணி வேலைக்காக எவ்வளவோ போராடியும் கிடைக்காத வேலைதான், தானாகவே கிடைத்தது இந்த “ஸ்கூல் கங்காணி” வேலை!

இனிமேல் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ய முடியாது. இவர் பெண்ணில் போகும் வரை வேறு வேலை செய்ய முடியாது என்று நினைத்த தோட்ட நிர்வாகம், “வெல்பெயார்” கணக்கில் இவருக்குச் கொடுத்த வேலைதான் ஸ்கூல் கங்காணி பதவி!

தோட்டத்திலுள்ள பின்னைகளை காலையில் ஸ்கூலுக்கு கூட்டிச் சொல்ல கொண்டு போவது, ஸ்கூல் முடிந்ததும் கூட்டிக் கொண்டு வருவதுதான் இவரது வேலை.

நான்கு முழு வேட்டி கட்டி, நாதஸ்வர வித்துவான் போல் நெற்றியில் பட்டை தீட்டி, குங்குமப் பொட்டு வைத்து, குளிருக்கு ஏற்றாற் போல சேர்ட்டுக்கு உள்ளே சுவீட்டர் போட்டு காதில் மினுங்கும் கடுக்கண் போட்டு, கையில் பிரம்போடு வருவார்.

பின்னைகள் தோட்டத்து வாத்தியாருக்குப் பயப்படுவதை விட,

ஸ்கூல் கங்காணிக்குத்தான் ரொம்பப் பயம்!

ஸ்கூலுக்குப் போகமாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கும் பிள்ளைகளை, பயங்காட்டி எப்படியும் ஸ்கூலுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகும் திறமை காளிமுத்து கங்காணிக்கே முடியும்.

தோட்டத்து வாத்தியாரும் பிள்ளைகளின் வரவு பதிவு செய்து கொண்டு, இன்ஸ்பெக்டர் வரும் நேரத்தில் “ஒல் பிரசன்ட்” என்று காட்டி பெருமைப் பட்டுக் கொள்ளவும் இவர்தான் காரணம்.

பிள்ளைகளை அதுவும் தோட்டத்துப் பிள்ளைகளை ஸ்கூலுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போவதென்றால் லேசான காரியமா?

லயம் லயமாகப்போய் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு, ஓர் இடத்தில் நிறுத்தி வரிசைப்படுத்திப் போகச் சொல்வார்.

லயத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்துக்கப்பால் இருக்கிறது தோட்டப் பாடசாலை.

வரிசையாகப் போகும் பிள்ளைகள் ஐந்து, பத்து நிமிடங்கள் வரிசையாகப் போவார்கள். பிறகு அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் பராக்கு பார்த்துக் கொண்டும், மரங்களில் இருக்கும் மௌனா, கிளி, குருவிகளுக்கு கல்லடிப்பது, ரோட்டோரத் தேயிலையில் அரும்புகளைக்கிள்ளி வாயில் போட்டுக் கொள்வது போன்றவைகளைக் கங்காணி கண்டார் என்றால் பிரம்படிதான்!

ஸ்கூலுக்குப் போகும் போதுதான் சில பிள்ளைகளுக்கு ‘ஒன்னுக்கும்’, ‘ரெண்டுக்கும்’, வரும்.

“கங்காணி வயித்த வலிக்குது” என்பான் ஒருவன்.

“குருக்காப் போய் இருந்திட்டு வா” என்பார் கங்காணி.

தேயிலைக்காட்டுக்குள் போய்க் கானுக்குள் “இருந்து” விட்டு,

கால்ச் சட்டையை கையில் எடுத்துக் கொண்டு, தன்னிக்கானில் போய்க் 'கழுவி' விட்டு வரும்வரை எல்லாரும் காத்திருப்பார்கள்!

ஒருநாள் ரெண்டுக்குப் போனவனை, "ஸ்கூலுக்கு நேரமாகுது 'இருந்திட்டு' வா நாங்க போறோம்" என்று மற்றப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார் கங்காணி.

மறுநாள் அவன் ஸ்கூலுக்கு வரவில்லை.

ஏன் வரவில்லை என்று பார்த்துக் கூப்பிட பிரம்புடன் போனார் ஸ்கூல் கங்காணி.

"என்னா கங்காணி, ஏம்பள்ளைய நேத்துச் சுடுகாட்டு மலையில் ஒத்தையில் உட்டுட்டுப் போயிட்டெங்களாம். புள்ளி பயந்து மேலெல்லாங் காய்து. இப்பதான் பூசாரியாரீ வந்து விவுதி மந்திரிச்சிப் போட்டுட்டுப் போராரு. செய்யிற வேலைய ஒழுங்கா செய்யிங்க....." என்று கோபமாக சொன்னாள் பையனின் தாயார்.

அன்றிலிருந்து ஸ்கூல் கங்காணி எந்த பிள்ளையையும் தனியே விட்டு விட்டுப் போவதில்லை!

பஜனை மாஸ்டர் பரமசிவம்

“வாருங்கள் தொண்டர்களே
சேர்ந்து நாமன்பார்களே
வாமனவன் துதிபாடவே - நாமல்
வல்வினையகன்று பறந்தோடவே!

சூறுங்கள் மனமுடனே
கோபியர்கள் சல்லாபனே
சூர்மதாரன் கதியை நாடுவோம் - மறவி
சூற்றணுகாமல் நாமம் பாடுவோம்.”

என்று, “மண்பாரை மாடுகட்டி, மாயவரம் ஏரும்பூட்டி” என்ற சினிமாப்பாடல் மெட்டில் மலையகக் கவிஞர் வேலுதாசன் எழுதிய பாடலை பாடியபடி வருகிறாரே அவர்தான் பஜனை மாஸ்டர் பரமசிவம்.

சங்கு, சேகண்டி சகிதமாய்க் கம்பமொன்றில் ராமர் படம் வைத்து, படத்தினடியில் தகரத்தினாலான விளக்கும் போட்டு, கடுங்குளிரில் காலையில் எழுந்து குளித்து, வேட்டியுடனும், வெறும் மேலுடனும் பத்துப் பதினெண்ந்து பேர்களுடன் பஜனை பாடி லயம் லயமாகக், காம்பறி

காம்பறாவாக நின்று பாடி வருவது தோட்டங்களில் ஒவ்வொரு மார்கழி மாதமும் நடந்து வருகிற உற்சாகமிகுந்த ஒர் உற்சவம்தான்!

“வைகுந்த வாழ்ரை வணங்கிடயெல்லோரும்
வையக நேயர்கான் வாருங்களே - பஜனை
செய்திடவே மனதில் கோருங்களே - எல்லாம்
வந்து அனுதினாஞ் சிந்தை மகிழ்வோடு
அந்தர்க் கருளிடுஞ் செந்தா மலர்ப்பதன்
ஐயனருள் பெறவே வாருங்களே - தினம்
மெய்யாகவே மனதில் கோருங்களே.”

என்ற பாட்டையும் மணி சங்கு, சேகண்டி, சத்தத்தையும் கேட்டவுடன் லயத்திலுள்ளவர்கள் அதிகாலை நான்கு மணிக்கே விளித்துக் கொள்வார்கள்.

மார்கழி மாதங்களில் பஜனை வருமென்று அதிகாலையிலேயே எழுந்து லயத்து வாசலில் மாட்டுச் சாணியை கரைத்துத் தெளித்து, கூட்டிப் பெருக்கி, கோலமிட்டு, நடுவில் சாணியில் பிள்ளையார் பிடித்து அதில் பறங்கிப் பூ வைத்திருப்பார்கள்!

வசதி படைத்தவர்கள் பஜனை பாடி வருபவர்களுக்கு தேநீர் விருந்துடன் பலகாரமும் கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்.

வேட்டிகட்டி, வெள்ளை சேர்ட்டும் போட்டு, நெற்றியில் திருநீரணிந்து, சந்தனப் பொட்டும் வைத்துச் சிரித்த முகத்தோடு எல்லோரோடும் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பவர்தான் பஜனை மாஸ்டர் பரமசிவம் பகலில் !

அவர் வெறுமனே பஜனை மட்டும் பாடுபவர்ஸ்ல.

கதிர்காமம் கொடியேற்றம் என்று வந்து விட்டால், தோட்டத்து-

ஆட்களிடம் ஆளுக்கு இவ்வளவு என்று இரண்டு பஸ்களையாவது ஒழுங்கு பண்ணி விடுவார்.

தோட்டத்துக் கொழுந்து மடுவத்துக்குக்கருகில் வித்தியாசமான இரண்டு பஸ்கள் வந்து நின்றால், வயத்துப் பிள்ளைகள், “கோயில் பஸ் – கோயில் பஸ் என்று கத்துவார்கள்.

பயபக்தியோடு விரதமிருந்து பயணமாவார்கள் தோட்டத்து ஆட்கள்.

தென்னம்பாளை இரண்டு பஸ்களுக்கும் முன்னால்கட்டி, தேங்காயின் மேல் குடம் வைத்துக் கொழுத்தி பஸ்களுக்கு முன்னால் காட்டி, பஸ்களைச் சுற்றி வந்து சிதறு தேங்காய் அடித்து விட்டு,

* * *

கதிர்காமக் கந்தனுக்கு – அரோகரா

எழுமலையானுக்கு – அரோகரா

அரோகரா அரோகரா அரோகரா

பஸ்லில் ஏறியமர்ந்ததும் பஜனை மாஸ்டர் எழுந்து, “பத்துலட்சம் கோடிதலில் சுப்பையா, மாயோன் மருகோனே” என்று பாடுவார்.

எல்லோரும் “அரோகரா” போடுவார்கள்.

கதிர்காமம் போய்த் திரும்பி வரும்வரை, கதிர்காமக் கந்தன் தோத்திரப் பாடல்களை பரமசிவம் படிப்பார். “அரோகரா”தான்.

ஐந்து நாட்கள் பயணம் முடிந்து வரும்போது எல்லாருக்கும் தொண்டை கட்டிப் போயிருக்கும்!

பஜனைப் பாடல்கள், கதிர்காமக் கந்தன் தோத்திரப் பாடல்கள் மட்டுமல்ல, தோட்டத்தில் யாருக்கும் ‘அம்மா’ பார்த்திருந்தால் (அம்மை நோய்)

“மாஸ்டர், மகனுக்கு ‘அம்மா’ போட்டிருக்கு அந்திக்கு வந்திருங்க” என்பார்கள். ‘அம்மா’ இறங்கத் தண்ணீர் ஊற்றும் வரை தினமும் ‘மாரியம்மன் தாலாட்டு’ பாடுவார் பரமசிவம்.

அது மட்டுமல்ல,

காமன் கூத்துக்கு காப்புக் கட்டியது முதல் – காமன் எரிக்கும் வரை – பரமசிவம் அங்கே பரம சிவனாகவே இருப்பார்.

தோட்டத்தில் சாமி சம்பந்தமான எந்தக் காரியமாக இருந்தாலும் பழனை மாஸ்டர் பரமசிவம் அங்கே நிற்பார்!

மாதாமாதம் தோட்டத்து ஆட்களிடம் சிறுகச் சிறுகப் பணம் சேர்த்து சிறிதாக இருந்த அத்தோட்டத்து மாரியம்மன் கோயிலை பொறிதாகக் கட்டிக் கும்பாபிஷேகமும் நடத்தி முடித்தார் பரமசிவம்.

கோயில் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்தவரை “அதே இடத்தில் அம்மன் வைக்க மாட்டாள் வேறு இடத்தில் சிறப்பாக வைப்பாள்” என்பது ஐதீகம்!

உண்மையோ பொய்யோ தெரியவில்லை!

பரமசிவம் வேறொரு தோட்டத்துக்குப் போகப் போகிறாராம் !

பேசிக் கொண்டார்கள்.

எல்லாம் ஆண்டவன் செயல்தானே!

★ ★ ★

தாமோதரம் டைமேக்கர்

கிளார்க்கர்மார்கள் போலவே தோட்டத்தில் டைமேக்கர்மார்களையும் பெரிய டைமேக்கர், இரண்டாவது டைமேக்கர், மூனாவது, நான்காவது என்று அழைப்பது வழக்கம் !

எவ்வரையும் பெயர் சொல்லிக் கூடப்பிடுவதுமில்லை. பேசுவதுமில்லை. பெயரைத் தெரிந்து கொள்வதுமில்லை.

உலக சந்தையில் தேயிலை விலை கூடும்போது, எந்த நாடு ? எந்தத் தோட்டம்? யார் டைமேக்கர்? என்று கேட்பார்களே தவிர அதன் பின்னணியில் உள்ளவர்களைக் கேட்க மாட்டார்கள்.

'நீட்' டாக உடுத்தி, பெல்பொட்டமாக இல்லாமல் 'புல்' பொட்டமாக போட்டிருக்கும் ரைவுசர், வெள்ளைக்காரன் தலைபோல்த் தேயிலைத்தூள் சொனை படிந்த தலை, எப்போதும் சிந்தனையுடன், தேயிலையை குடித்து பரிசோத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே அவர்தான் தாமோதரம் டைமேக்கர்.

தாமோதரம் டைமேக்கர் இந்தத் தோட்டத்துக்கு வந்து பத்து வருடங்களாகி விட்டன. ஆரம்பத்தில் வேறொரு தோட்டத்து ஸ்டோலில் டைமேக்கராக வேலை பழகப்போனவர், நாலாவது டைமேக்கராகி, மூனாவது ரெண்டாவதாகி இந்தத் தோட்டத்துக்கு பெரிய டைமேக்கராக வந்தவர்.

ஒட்டல்களில் மே போடுபவரும் மேமேக்கர்தான். தேயிலைத் தோட்டங்களில் தேயிலையைத் தூளாக்குபவரும் மேமேக்கர்தான்!

ஆனால், ஒரு வித்தியாசம் தோட்டத்தில் தேயிலைக் கொழுந்தை தூளாக்கி, தேயிலைத்தூளாக ஓட்டல்களுக்கு அனுப்புவதில் தான், ஓட்டல் மேமேக்கர் மே தயாரிக்க வேண்டும்.

'தூள்' என்றால் இப்போதெல்லாம் பல அர்த்தங்கள் உண்டு. பொதுவாகத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் உள்ளவர்களைத் தவிர மற்றெல்லோரும் 'தேயிலை' என்று தான் சொல்லுவார்கள்!

தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டும் தான் தேயிலையை 'தூள்' என்று சொல்லுவார்கள்.

மலையில் எடுத்த கொழுந்தை நிறுத்து ஸ்டோரின், நான்காவது மாடியில் வாட்டம் போட்டு, மூன்றாவது, பிறகு இரண்டாவது தட்டுகளில் நன்றாக வாடிய பின் அடியில் தேயிலை அரைக்கும் ஒவ்வொரு மெசினுக்கும் மேலிருந்து சந்து வழியாக அனுப்புவார்கள்.

மெசினுக்கு வந்ததும் ஒன்னாந் தேப்பு, ரெண்டாந் தேப்பு, மூனாந் தேப்பு (தேய்ப்பு) என மெசினில் அரைத்துக் காய்த்துத் தரம் பிரித்து வைப்பார்கள்!

இந்தத் தேயிலைத் தூளில்தான் எத்தனை வகை என்கிறீர்கள். புரோக்கன் ஒரேஞ் பெக்கோ பென்னிஸ்ஸ் (பி. ஓ. பி. பென்னிங்ஸ்), புரோக்கன் ஒரேஞ் பெக்கோ (பி. ஓ. பி), டஸ்ட் நம்பர் வன், டஸ்ட் நம்பர் ரூ, டஸ்ட் நம்பர் திரி, லேபர் டஸ்ட், சுவீப்பிங் டஸ்ட் என ஏழுவகைகள்.

இதில் வேடுக்கை என்ன வென்றால் தேயிலைத் தோட்டத்தில் தேயிலை உற்பத்தி செய்து, வளர்த்துத் தூளாக்குபவர்களுக்கு கிடைப்பது ஆறாவது வகை கூலித்தூள்தான். (லேபர் டஸ்ட்) சில நேரங்களில் கூட்டும் தூளை (சுவீப்பிங் டஸ்ட்) நன்றாக சலித்து கூலித்தூளாக்கிக் கொடுப்பதுமுண்டு!

சுலித்தூளையும் நாட்டில் உள்ளவர்கள் (சிங்களக் கிராமம்) பார்ட்டர் சிஷ்டத்தில் அதாவது பண்டமாற்று முறையில், பாக்கு, பலாக்காய், அரிசிக்காக மாற்றிக் கொள்வதும் உண்டு. கள்ளுக்காகவுந்தான்!

தாமோதரம் வீட்டில் தோட்டப்பிரட்டில், மாடுகளைப் பார்க்கவும், ஏக்கறி தோட்டத்தைக் கவனிக்கவும் கந்தன் இருந்தான். ரொம்பவும் விகவாசமாக அவர் வீட்டில் வேலை பார்ப்பவன்.

மினில் தாமோதரமும், பிள்ளைகளும் கந்தனோடு ஆதாவதான். ரொம்பவும் அந்நியோன்யம்தான்.

கந்தனின் அக்காவை மணமுடித்தவர் எப்பவோ தோட்டத்தை விட்டுப் போனவர்தான். கொழும்பில் நகைக்கடை ஒன்று வைத்திருக்கின்றார்.

கொழும்புக்குப் போன பிறகு கந்தனோடு தொடர்பு குறைவாகவே இருந்தது, என்றாலும் குடும்பத்தில் நல்லது கெட்டது நடக்கும் போது தான் சொந்தங்களைத் தேடுவார்கள். என்ன இருந்தாலும் கூடப்பிறந்த அக்கா இல்லையா?

அக்கா மகளுக்கு அடுத்த மாதம் கலியாணம். கலியாணத்துக்கு நல்ல தேயிலை ஒரு அஞ்சு றாத்தல் அனுப்பும்படி அக்கா கடிதம் எழுதியிருந்தாள் கந்தனுக்கு.

“அய்யா எங்க அக்கா மகளுக்கு அடுத்த மாசம் கலியாணம். எனக்கு அஞ்சி றாத்தல் நல்ல தூளா வேணும்” என்று சொல்லி வைத்திருந்தான் கந்தன்!

மறுக்க முடியாமல் டஸ்ட் நம்பர் மூனில் ஐந்து றாத்தலை ஈயத்தாளில் சுற்றி பி.ஓ.பி பெண்ணிங்ஸ் ஆக மாற்றி பார்சல் பண்ணிக் கொடுத்திருந்தார் தாமோதரம் கோடே மேக்கர்.

கலியாணத்துக்கு முதல் நாளே குடும்பத்தோடு கொழும்புக்குப் போய் விட்டான் கந்தன். கோடே மேக்கர் கொடுத்த தேயிலைப் பார்சலுடன்!

கந்தன் போன அன்று தான் தாமோதரம் மேமெக்கருக்கு தபாலில் ஒரு கலியாண கார்டு வந்தது. அவருடைய அண்ணன் மகனுக்கு கலியாணமென்று. ஏற்கனவே கலியாணம் பற்றி தெரிந்திருந்தாலும் கலியாண அழைப்பு இன்றுதான் கிடைத்திருந்தது.

வழுமையாக சொந்தக்காரர்கள் யாரும் கலியாணத்துக்கு அழைப்பு அனுப்பினால் ஜீந்து றாத்தல் பி.ஓ.பி. பென்னிங்ஸ்யை பார்சலில் அனுப்பி விட்டுதான் கலியாணத்துக்குப் போவார்.

தரமான தேயிலை வகையில் பத்து றாத்தல் தேயிலையை எடுத்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டாள் தாமோதரனின் மனைவி. கலியாணவீட்டுக்கென.

கொழும்பு பம்பலப்பிடிடி கதிரேசன் மண்டபத்தில் கலியாணம்.

மண்டபம் நிரம்பி வழிந்தது. கலியாணத்துக்கு வந்த கூட்டத்தில், கந்தனை பட்டுவேட்டியுடன் கண்ட தாமோதரம் டிமேக்கர் அசந்து போனார். கந்தனும் தான்!

தோட்டத்திலிருந்து வந்திருக்கும் கந்தன் குடும்பத்துக்கும் பட்டுவேடி, பட்டுசேலையென உடுப்பு எடுத்திருந்தாள் அக்கா.

தேயிலை ஓன்னாந் தோப்பில் அரைபடுவது போல் இருந்தது தாமோதரம் மேமெக்கருக்கு. கந்தனைப் பார்த்து ஒரு அசட்டு சிரிப்பு சிரித்து வைத்தார்.

கந்தனுக்கு இப்போது தாமோதரம் வீட்டில் வேலை இல்லை. மலையில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான் !

'லேபர் டஸ்ட்' வாங்க கிழுவில் நிற்கும் கந்தனைப் பார்க்க அவர் தயாராக இல்லை ! வேறொரு தோட்டத்துக்கு மாற்றலாகிப் போக தீர்மானித்து விட்டார் !

தோட்டங்கள் மாறிப் போகலாம் சொந்தங்கள் மாறிப் போகுமா

★ ★ ★

கந்தையா கங்காணி

கையில் கவ்வாத்துக் கத்தி, கம்பு, தோளின் பின்புறம் சேர்ட்டின் கொலரில் தொங்கும் பழைய குடை, கறுப்புக்கோட்டு, அரைக்கால்சட்டை, தலையில் முண்டாசு; தேவர் மீசை இத்தியாதிகஞ்சுடன் நடந்து போகிறாரே அவர்தாங்க கந்தையா கங்காணி.

தோட்டத்தில் கங்காணிமார்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கந்தையா கங்காணி என்றால் ஒரு நடுக்கம் தான்! ஒரு பயம் தான்! ஒரு பயங்கரம் தான்!

வேலையில் கடுகடுப்பு என்பதால் ஒரு நடுக்கம்! அஞ்சி நிமிஷம் மலைக்கு வேலைக்கு பிந்தி வந்தாலும் விரட்டி விடுவார் என்ற பயம்! எந்த விழியமாக இருந்தாலும் கணக்கப்பிள்ளையிடம் சொல்லி விடுவார் என்பது பயங்கரம்!

காலையில், வயத்திலிருந்து புறப்படும்போதே, “நேரமாச்சி பொறப்படுங்க.....” என்ற இவரின் காட்டுக்கத்தவில் தான் சில குழந்தைகள் காலையிலேயே விழித்துக் கொள்ளும்!

ஏழை மணிக்கு மலையில் நிற்க வேண்டும். நிரை பிடிக்க வேண்டும். பொலி சொல்ல வேண்டும். மளமளவென்று கொழுந்து எடுக்க வேண்டும் என்பதில் ரொம்பவும் கண்டிப்பானவர்.

மலைக்கு கொஞ்சம் பிந்தினால் போதும், “என்னா மாரியாய் இப்ப மணி எத்தனை? எட்டுக்குப் பத்து. இப்ப வேலைக்கு வந்தா? ஒங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு சொன்னாலும் வெளங்காது,” என்பார்.

“புள்ளைய புள்ள காம்புறாவுல உட்டுட்டு வர கொஞ்சம் நேரமாச்சி” என்று சொல்வாள் மாரியாய்.

“நீ ஆயிரம் காரணம் சொல்லுவ.... பிந்தி வந்தேனு ஒன்னைய வீட்டுக்கு வெரட்டாட்டி, புடுபுடுனு மோட்டார் சைக்கள் வருவானே ஒங்க அப்பேன்(துரை) அவனுக்கு யாரு வதுவுசொல்றது. அவேன் என்னைய வெரட்டிருவாண்டி. ஒங்களுக்கெல்லாம் எப்பதான் புத்திவரப்போகுதோ....” என்று சலித்துக் கொண்டு கொழுந்தெடுக்க அனுமதிப்பார் கந்தையா கங்காணி.

“சரிதான் பொலி சொல்லுங்க” என்றவுடன் “பொலி பொலி பொலி பொலியோ பொலி” என்று கங்காணி சொன்னவுடன், இரண்டு கைகளிலும் பிடுங்கிய கொழுந்தை கூட்டையில் போட்டுக் கொள்வாள். மனபொலிவுடன்!

“என்னா முக்காய் நீதான் நல்ல கொழுந்து வெத்தல கொண்டாந்திருப்ப..... ஒரு வாய்க்கு குடுவே.” என்று குழைவார்.

“ஏ இப்ப செல்லம்மா வெத்தல கொண்டு வாரதில்லையோ....என்னா இப்ப காத்து இந்த பக்கம் அடிக்குது ம்ம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே இடுப்பிலிருக்கும் வெத்தலை கொக்கனியை எடுப்பாள் முக்காய்!

“ஏண்டியாத்தா.... ஒரு வாய்க்கு வெத்தல கேட்டா நீ ஊர் வாயவே கிண்டுவ போல இருக்கு. எனக்கு நீயும் ஒன்னுதான், செல்லம்மாவும் ஒன்னுதான், செகப்பாயும் ஒன்னுதான் புள்ள” என்பார் கந்தையா கங்காணி.

“மொட்டபுங்காத,(மொட்டையாக) கட்டெல போட்டு எடு, காதுமுடிச்சு போட்டு எடுக்காத” என்று கத்துவார்.

முத்தெலையுடன் எடுத்தால், கொழுந்து நிறுக்கும் போது - நிறுக்காமல், ‘முத்தெல பொறுக்குங்க’ என்று கணக்கப்பிள்ளை சொல்லிவிடுவார்..... கொழுந்து நிறுப்பதற்கு நேரமாகிவிடும். அதனால் கந்தையா கங்காணிக்கு கோபம் வந்து விடுவதிலும் ஞாயமுண்டு.

காரணம்,

கொழுந்தை நிறுத்துவிட்டு ‘நாட்டுக்கு’ போவதில் குறியாக இருப்பார். கொஞ்சம் பிந்தினாலும், நாட்டில் ‘வண்டா’ கள்ளு முட்டியை கவிழ்த்து விட்டு கையை விரித்து ‘இவறாய்’ என்று சொல்லி விடுவான் என்ற பயம்தான்.

கொழுந்தெடுக்கும் போது “முத்தெல புங்காதே, தேயிலையில கொட்டிக்கிடக்கும் சவுக்கெலைய எடுத்து போட்டு, மளமளனு எடுத்துக்கிட்டு வாங்க” என்று காட்டுக்கத்துக் கத்திவிட்டு நிரையில் ஏறினார் என்றால் எங்கேயோ துரையின் மோட்டார் சைக்கிள் வருகிறது என்றுதான் அர்த்தம்!

கந்தையா கங்காணி கொழுந்து மலையில் மட்டுமல்ல, முள்ளுகுத்தும், கவ்வாத்து வெட்டும், லோடாவெட்டும், போன்ற சில்லறை வேலைகளுக்கும் இவர்தான் கங்காணி!

சில்லறை வேலைகள் இல்லாத நேரம்தான் இவர் கொழுந்துமலை கங்காணியாவார்! கண்டிப்பாவார்!

இப்போதெல்லாம் இவர் வாயே திறப்பதில்லை. அதற்கு காரணம் இல்லாமலுமில்லை.

தோட்டத்தில், இவர் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை மாற்றலாகி பதுளை பக்கம் போய்விட்டார்.

புதிதாக வந்த கணக்கப்பிள்ளையிடம் இவரது 'பிராது'கள் பலிக்கவில்லை. அவர் ஏதோ சொல்லப்போய், இவரும் எதிர்த்துப் பேசி விஷயம் முத்திப்போய் துரைவரைக்கும் போய் கந்தையாவுக்கு வேலை நிறுத்திவிட்டார்கள்.

'கோர்ட்டில்' வழக்கு போட்டிருக்கிறார்கள் மீண்டும் வேலை கேட்டு!

பாவம்! இதோ.... அந்த வழக்குக்காக காலையிலேயே புறப்பட்டு முதல் பஸ்ஸாக்காக நிற்கிறார்!

பிரட்டுக்குப் போகிறவர்கள், “பயப்புடாம் போங்க... எல்லாம் வெத்தியாழியும்” என்று தெரியம் சொல்லிவிட்டு போகிறார்கள்.

காலம் எப்படி மாறிப்போகிறது என்று யோசித்தபடியே நிற்கிறார், கங்காணியாக இல்லாமல் கந்தையாவாக!

★ ★ ★ ★

தோட்டத்து வாத்தியார்

“இலங்கையில் தேயிலை, கோப்பித் தோட்டங்களுக்கு வாத்தியார்கள் தேவை” என்ற விளம்பரத்தை தஞ்சாவூர் - சிலோன் லேபார் கமிஷனர் ஆபிஸில் இருந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்து விட்டு, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில், இலங்கைக்குப் போக ஆட்கள் சேர்க்கும் ஒரு கங்காணியிடம் மனு கொடுத்துவிட்டு, வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு வந்தவர்தான் வாத்தியார் வைத்தியநாதன்!

தஞ்சாவூர், பந்துவக் கோட்டை கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, வறுமையில் வாடி, படித்து இலங்கை நாட்டுக்கு - கண்டிச் சீமைக்கு ஒரு வாத்தியாராக வரக்கிடைத்ததையிட்டு பெருமைப் பட்டுக் கொண்டார்.

இங்கு வந்து ஆசிரியர் வேலையில் சேர்ந்ததும், அவர் படித்த திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம்தான் முதலில் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

பழகும் மக்கள் எவரும் அவருக்குப் புதியவர்களாகத் தெரியவில்லை. எல்லாரும் அங்கிருந்து வந்தவர்கள் தானே!

தோட்டத்து லயத்தைச் சுற்றி தேயிலைச் செடிகளிலுள்ள அரும்புகளை, லயத்துப் பிள்ளைகள் பிடின்கி நாசப்படுத்தி விடும் என்பதற்காக பிள்ளைகளை லயத்தில் வைக்காமல் எங்காவது கொண்டு போய் விட வேண்டும், என்று வெள்ளைக்காரர்கள் தீர்மானித்ததின் விளைவே இந்த தோட்டப் பாடசாலைகள்!

ஜந்தாம் வகுப்புக்கு மேல் ஒருவரும் படித்துவிடக் கூடாது என்பதும் இவர்களது சட்டம்.

கூடுதலாகப் படித்து விட்டால் பிறகு கூவிக்கு வேலை செய்யவர்கள் கிடைக்க மாட்டார்களே!

பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிக்க வரவில்லை. அவர்களை மேய்ப்பதற்காகத்தான் தன்னை வரவழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை பின்னர்தான் புரிந்து கொண்டார், வைத்தியநாதன் !

எதையும் பேச, நியாயம் கேட்க முடியாத நிலையில் அவர் இருந்தார். வெள்ளைக்காரர்களின் அடிமைத்தனமான கெடுபிடிகள்தான்!

மாட்டுக் கொட்டில் போன்ற பள்ளிக்கூடம், மண்தரை, சுற்றிலும் வரிச்சியோடு மண் கலந்து கட்டிய அரைச்சுவர். இதுதான் தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடம்.

வைத்தியநாதன் வாத்தியார் மகன் வைத்தியலிங்கம் தான் இன்றைய தோட்டத்து வாத்தியார். கறுப்புக்கோட்டுப் போட்டுக் கொண்டு, கதர் வேட்டியுடன் நடந்து போகிறாரே அவர்தான் வைத்தியலிங்கம் வாத்தியார்!

காலையிலேயே பிள்ளைகள் வந்து, ஒரு நாளைக்கு ஒரு பிள்ளையென, சுவக்கு இலையிலான கூட்டுமிளாரினால் கூட்டிச் சுத்தப் படுத்தி விட வேண்டும். தரையைக் கூட்டும் போது புகை மண்டலம் போல் தூசி கிளம்பி விடும்!

மாணவர் தமிழ் வாசகம், பாலபோதினி, வித்தியா மாலிகை போன்ற பாடப்புத்தகங்கள் தான் அந்தக் காலத்தில்.

ஒவ்வொரு வகுப்பு பிள்ளைகளுக்கும் இலவசமாக வழங்கப்படும், இப்புத்தகங்களை ஒரு வருடம் முழுவதும் படித்து 'பெயிலாகி'ப் போன பிள்ளைகள் அநேகம் பேர்! அப்படி இருந்தது இவர்களது படிப்பு!

வெள்ளிக்கிழமைகளில், “தேவாரங்களை பிழை பிழையாக சொல்லிக் கொடுப்பார். பிள்ளைகளும் அப்படியே படிப்பார்கள். அப்படிப் பட்ட கல்விமுறை!

தோட்டத்துப் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல முறையில் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும் என்று, தோட்டத்து மக்களினிது நலன் சம்பந்தப்பட்ட தொழிற் சங்கங்கள் போராட, எட்டாம் ஒம்பதாம் வகுப்பு பாஸ்பண்ணிய யாழிப்பாணத்து மாஸ்டர்மார்கள் தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியராணார்கள்!

படித்த படிப்புக்கு ஏதாவது தொழில் வேண்டும் என்று வந்தவர்கள் இவர்கள். அவர்களுக்கு கல்விதான் சொத்து! சாதாரண சொத்து அல்ல சீதனச் சொத்து! இன்னின்ன படிப்புக்கு இவ்வளவு சீதனம் என்றிருந்தது - இன்றும் இருக்கின்றது!

பாவம் வைத்தியலிங்கம் வாத்தியார். அவர் இப்போது தோட்டப் பிள்ளைகளுக்கு, அந்திப் பள்ளிக்கூடம் ராவ்ஸ்கூல் - வைத்து படிப்பிக்கின்றார்!

‘தோட்டத்து ஸ்கூலில் படித்துக் கொடுப்பதை விட அந்திப் பள்ளிக்கூடத்தில் வைத்தியலிங்கம் மாஸ்டர் நன்றாக படித்துக் கொடுக்கிறார்’ என்று பெயர் வாங்கி விட்டார்.

அந்திப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பவர்களுக்கு ரொம்பவும் கண்டிப்புக்கள் போட்டிருந்தார்.

பிள்ளையார் பந்து அடிக்கக்கூடாது, ஜில் போல அடிக்கக் கூடாது, கிட்டி அடிக்கக்கூடாது என்பதெல்லாம் இவரது சட்டம்!

“சேர் இவேன் இன்னைக்கு போல அடிச்சான், அவேன் நொண்டி அடிச்சான் என்றெல்லாம் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருத்தரைப் பற்றியும் பிராது பண்ணுவார்கள்.

சட்டத்தை மீறிய அத்தனை பிள்ளைகளுக்கும் தலா அரை டஜன் பிரபுடிகள்தான் தண்டனை!

“என்னா கண்ணம்மா ஓம்புள்ள எவ்வளவு சொன்னாலும் படிக்கிறானில்ல. தெனம் வெளையாட்டுத்தான். மத்த புள்ளைய எல்லாம் ஓம்புள்ளையப்பத்தித்தான் பிராது பண்ணுதுக..... எவ்வளவு அடிச்சாலும் ஊமாஞ்சாமியாட்டம் உம்முனு இருக்கான். “என்று வைத்தியலிங்கம் வாத்தியார் சொல்லும் போது,

“மாஸ்டர், ஆவேன் கண்ண மட்டும் வச்சிட்டு தோல உரிச்சிருங்க” என்பாள் கண்ணம்மா. தன் பிள்ளையின் கல்வியில் உள்ள அக்கறையை யாரால் புரிந்து கொள்ள முடியும்?

புதிதாக தோட்டத்துக்கு வந்த வாத்தியார்கள், பிள்ளைகள் படித்து முடிந்ததும் அவரது மரக்கறி தோட்டத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்! போஞ்சி பாத்திக்கு வரிச்சி வெட்டிவர வேண்டும்! என்று சொல்லிருந்தார்.

பிள்ளைகளும் அதன்படியே செய்தார்கள்.

லயத்துப் பிள்ளைகள் படித்து முன்னேறுவதில் இவர்களுக்கு விருப்பமில்லை!

தோட்டத்து லயத்துப் பிள்ளைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் விருப்பமில்லாத, சம்பளம் கிடைத்தால் போதும் என்றிருந்த வாத்தியார்களுக்கெதிராக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று பெற்றோர்களை அந்திப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்திருந்தார் வைத்திலிங்கம் வாத்தியார்.

என்ன தீர்மானம் எடுப்பது? எப்படி எடுப்பது? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்?

தப்புக்கார தங்கையா

தொட்டத்தில் மாரியம்மன் திருவிழாவா? காமன் கூத்தா? பூசையா? தொழிற்சங்க ஊர்வலமா? மரண ஊர்வலமா? கேத வீடா? அங்கே எல்லாம் இந்த தங்கையாவின் தப்புச்சத்தம் மேலோங்கிக் கேட்கும்!

பிரட்டுத்தப்பில் தொடங்கி, சாமிப்தப்பு, பூசைத்தப்பு, காகத்தப்பு, காவடித்தப்பு, காமன் கூத்துத்தப்பு, சாவு தப்பு எல்லாமே ஒவ்வொரு தாளத்தில் அடித்து பெயர் வாங்கியவர் இந்த தப்புக்காரத் தங்கையா.

காமன் கூத்தில், ரதிமன்மதன் ஆட்டத்தில் பாடல்களைவிட, தங்கையாவின் தப்புத்தான் சத்தமாக கேக்கும். இந்த தப்புத் தாளத்தில்தான் ரதி - மதன் மருள் வந்து (அருள்) ஆடுவார்கள்!

“நீர்மால எடுக்க இருக்காங்க, எங்கடா தப்புக்காரன் காணா?”
என்று தங்கையாவைத் தேடுவார்கள்.

“எங்கப்பா போன?”

“பனிய லயத்து ராமசாமி கங்காணி ஆளுக “கோடி” கொண்டாரத்துக்கு கூப்புட்டாங்க. அங்க ஒடிட்டேங்க” என்பான் தங்கையா!

தூர இடங்களில் இருந்து வருபவர்கள் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியதும் சாவீடு எங்கே இருக்கு என்று உடனே கண்டு கொள்ள தங்கையாவின் தப்புச் சத்தம் ரொம்பவும் உதவியாக இருக்கும்!

மலைக்கு வேலைக்குப் போடும் காக்கிக் கால்ச்சட்டை, தும்புக்கட்டை மீசை, சேட்டுக்குமேல் பெனியன் போன்ற கவீட்டார், தலையில் முண்டாக்கட்டி தாளத்துக்கு ஏற்றாற் போல் காலை வைத்துக் கொண்டு தப்படிக்கிறாரே அவர்தான் தப்புக்காரத் தங்கையா!

எந்த வீட்டில் நல்லது, கெட்டது நடந்தாலும் தங்கையாவுக்கு தனியான ஒரு இடம் இருந்தது ஒரு காலத்தில்! ஆனால் இன்று,

லயத்தில் பொடியன்மார்கள், “பேன்ட்செட்” வாசிக்கப்பழகிக் கொண்டதும், தப்பு என்றால் தப்பான ஒரு வாத்தியமாக்கி ஒதுக்கி விட்டார்கள்.

லயத்திலுள்ள சிதம்பரம் ‘பேன்ட் செட்’ வாங்கி விட்டான். இப்போதெல்லாம் கலியாணமா, சாவுவீடா, கூட்டமா, ஊர்வலமா, திருவிழாவா எது என்றாலும் பேன்செட் சிதம்பரம் முன்னணியில் நின்றான்!

தப்படித்ததால் கிடைத்துக்கொண்டிருந்த வருமானம் நின்று விட்டது.

அடுத்த வீட்டில் தலைவரின் அம்மாவுக்கு ரொம்பவும் வருத்தமாகி விட்டது. வயது தொன்னாத்தி ஒன்று. ஒரே இருமல் இன்னைக்கா, நாளைக்கா என்று இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

பனிய லயத்து சிவசாமி கங்காணி மகன் கலியாணத்துக்கு ஆடு வெட்டிச் சோறு போட்டார். “ஆட்டுத்தோலை யாருக்கும் குடுத்திறாதீங்க” என்று சொல்லி வைத்து, மறுநாளே வாங்கி வந்து ஆட்டுத்தோலை விரித்து சாம்பல் யூசி, வாசலில் நாலு பக்கமும் சூனி அடித்துக் காய வைத்தான்.

காய்ந்தவுடன், புளியாங்கொட்டைகளை அரைத்து பசையாக்கி, வளையம் செய்து, ஆட்டுத்தோலை வளையத்தில் ஒட்டி தப்புச் செய்து தட்டிப் பார்த்தான். ‘ணங்’ கென்று சத்தம் வந்தது. அப்படியே அப்படியே..... அடித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட தலைவர்,

“என்னப்பா தங்கையா ஓத்தத்தப்பு அடிச்சிக்கிட்டு இருக்க..... எங்க ஆயா வேற சொகமில்லாம இருக்கு, இந்த நேரத்துல தப்படிச்சிக்கிட்டு, ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் மருந்து வாங்கிட்டு வரச்சொன்னேனே வாங்கிட்டு வந்தியா?” என்றார் தலைவர்.

“வாங்கியாந்து குடுத்திட்டேனுங்களே. ஆத்தா குடிக்கலீங்க. அப்பொறமா குடிக்கிறேனு செழன்னிச்சிங்க....” என்றான் தங்கையா.

லயங்களுக்கு நோயாளர்களை பார்க்க வரும் டாக்டர், கொண்டு வரும் மருந்து சரிப்பட்டு வராவிட்டால் “ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து மருந்து வாங்கிக்க” என்று சொல்லி எழுதிக் கொண்டு போய் விடுவார்.

ஆஸ்பத்திரிக்கு யாரும்போய் நோயாளியின் பெயரைச் சொன்னால் மருந்து கொடுத்தனுப்புவார்.

தங்கையா நாட்டுக்குப் போகும்போது, மரக்கறி தோட்டத்து வேலியில் ஊண்டியிருந்த வரிச்சில், காயட்டும் என்று தப்பைத் தொங்கவிட்டு விட்டு போயிருந்தான்.

அவன் போனதும் மழை தூர ஆரம்பித்து ‘சோ’ வென பெய்யத் தொடங்கியது.

“ஐயோ தாத்தாலுட்டுத் தப்பு நனையுதே” என்று தங்கையாவின் பேத்தி, தப்பை எடுக்கப் போய் தொப்பையாக நனைந்து விட்டாள்.

மறுநாள், தங்கையாவின் பேத்தி தடிமலோடு இருமிக் கொண்டிருந்ததைக்கண்ட தலைவரின் ஆயா பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு, தனக்கு இருமலுக்கு வைத்திருந்த மருந்தை கொஞ்சம் ஊற்றிக் கொடுத்தாள்.

கொஞ்ச நேரத்தில் பிள்ளை மயங்கி விழுந்து வாயில், நுரைதள்ளி..... என்னமோ ஏதோ என்று ஆகிவிட்டது. பிள்ளையை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

“எந்த மருந்த குடுத்த ஆயா” என்று பார்த்தால் கோசாபாத்திக்கு அடித்த மருந்து போத்தலில், தங்கையா மருந்து வாங்கி வந்திருந்தது அப்போதுதான் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது.

தங்கையாவுக்கும் விஷயந் தெரிந்து விட்டது.

தப்பை எடுத்துக்கொண்டு தோட்டத்து மாரியம்மன் கோயில் பொட்டலில் நின்று கொண்டு,

“அம்மா மாரியாத்தா நா இதுவரைக்கும் தெரிஞ்சி ஒரு தவறும் செஞ்சதில்ல..... நா எனக்குனு ஒனக்கிட்ட ஒன்னும் கேட்டதில்ல..... இன்னைக்கு ஒன்னு கேக்கிறேன். ஏம்பேத்திய காப்பாத்து.... காப்பாத்து.... காப்பாத்து என்று முரட்டுத்தனமாக தப்பை அடித்துக்கொண்டிருந்தான் தப்புக்கார தங்கையா!

பழையமலை பார்வதி

மொத்தமாக ஆயிரம் ஏக்கருக்கு மேல் இருக்கும் அந்தத் தோட்டத்தில், பங்காளாமலை, கொரக்காமலை, ஸ்டோர்மலை, ஆத்தோரமலை, காட்டுத்தொங்க, தெப்பக்குளமலை, சருக்குமலை, ஆனைவிழுந்தான்மலை எனப் பிரித்துச் சொல்வார்கள் தோட்டத்து ஆட்கள் !

இவைகளே ஒவ்வொரு தேயிலை மலைக்கும் காலப்போக்கில் பெயராகவே ஆகிவிட்டிருந்தது.

தோட்டத்துக்குப் புதிதாக வந்த துரை, ஒவ்வொரு மலைக்கும், இலக்கம் போட்டுப் பத்தாம் நம்பர், பதினெணாராம் நம்பர், எட்டாம் நம்பர், என்று பெயர் மாற்றினாலும் பழைய பெயர்களைச் சொன்னால் தான் தோட்டத்து ஆட்களுக்குப் புரியும் !

கணக்குப் புத்தகத்திலும், செக்ரோலிலும்தான் இந்த நம்பர்கள் இருந்தனவே தவிர ஆட்களின் வாய்களில் இலக்கங்கள் நுழையவில்லை. இன்றுங் கூட !

பங்களா மலை கவ்வாத்து வெட்டினால், ஆனைவிழுந்தான் மலை பழைய மலையாகி விடும். கொரக்கா மலை கவ்வாத்து வெட்டினால், கடுகாட்டு மலை பழைய மலையாகி விடும் !

ஸ்டோர் மலை கவ்வாத்து நடக்கும் போது (ப) வங்களா மலை மட்டக் கொழுந்து ஆகிவிடும். இப்படி மாறிமாறி மட்டக் கொழுந்து மலை, பழைய மலை என பெயர் பெற்று விடும் !

மட்டக் கொழுந்து மலையில் இளம் யுவதிகளும் வயதானவர்களும் கொழுந்து எடுத்தாலும், பழைய மலையில் நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களே கொழுந்து எடுப்பார்கள்.

மட்டக் கொழுந்து மலையில் முப்பது றாத்தல் எடுத்தால் தான் பேர் என்றால், பழைய மலையில் இருப்பதைப் பிடிக்கி எத்தனை றாத்தல் என்றாலும் பேர்தான்!

பிள்ளைத் தாச்சிமார்களும் பழைய மலையில் தான் முடிந்ததைப் பிடிக்கி பேர் பெற்றுக் கொள்வார்கள் !

மட்டக் கொழுந்தோ, பழைய மலையோ, 'ரவுண்ட' பிந்தாமல் தொடர்ந்து கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டு தான் இருப்பார்கள். சாகும் வரை மலையகப் பெண்களிடம் வேலை வாங்குவது போல !

கைக்காக்கு கொழுந்து எடுக்கப் போய், மட்டக் கொழுந்தாளாகி, இப்போது வயதாகி பழைய மலையில் கிழிடுகட்டைகளில் ஒன்றாகி அதோ அந்த ரோட்டோரத்தில் கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருக்காளே அவள் தான் பழைய மலை பார்வதி !

பொட்டில்லா நெற்றி, நகையில்லாக் கழுத்து, காது பொத்தலில் குச்சி, தலை வேட்டியாகப் பிஜாமா சாரம், துக்கமாக, சோகமாச இருந்தாலும் அழகான முகம் பார்வதிக்கு !

"வெத்தல ஒரு வாய்க்குக் குடு பார்வதி." என்று கேட்கும் கங்காணியிடம்,

“என்ன மோ வாங்கிக்குடுத்து வச்சிருக்கிற மாதிரித்தான் கேப்பது” என்று முன்முனுத்துக் கொண்டே, கொக்கனியை எடுத்து ஒரு வாய்க்கு வெத்தலை கொடுப்பாள் பார்வதி.

“வெறும் வெத்தலயக் குடுக்கினியே போயில இல்லியா?” என்பார் கங்காணி.

“இந்த அள்ளிப் போட்டான் கடையில் போயில கேட்டா எப்ப ஒழுங்கா ஒருபோயில் குடுத்தான். போன மாசம் பட்டிகாமத்துக்கு செலவெடுக்கப் போகையில் தெய்வானவுட்டு அப்பா வாங்கியாந்த ஒரு கட்டுப் போயில எத்தன நாளைக்குத் தாங்கும்.” என்பாள் !

“ஒருகட்டுப் போயிலையையும் போட்டு அதக்கிட்டியா? இப்பிடி பாயில திங்காத புத்து நோய் வரும்’ என்பார் கங்காணி.

ஒரு கட்டுப் போயிலையையும் (புகையிலை) நானா வாயில் பாட்டு அதக்கிக்கிறேன். தெய்வானவுட்டு அப்பா, வீட்டுக்கு வர்ரவக, ஆட்டை கடிக்குப் பயந்து போயிலையையும் சவுக்காரத்தையும் கால்ல தச்சிக்கிற ஏம்புள்ளக. போயில முடியாம இருக்குமா?” என்று காரணம் சொல்லுவாள் பார்வதி.

தெய்வானவுட்டு அப்பா என்று சொல்வது வேறுயாரையும் இல்லை கணவனைத்தான். மகள்தான் தெய்வானை. புருஷன் பெயரைச் சொல்லலாமா? அதற்காகத்தான்.

பார்வதிக்கு நான்கு பிள்ளைகள். இரண்டு ஆண்கள், இரண்டு பெண்கள். மூத்தவள்தான் தெய்வானை.

தெய்வானை பதினென்து வயதிலேயே அகால மரணமாகிப் போனாள்.

தீபாவளிக்காக வீட்டுக்கு வெள்ளையடிப்பதற்கு ரொபியலக்கோ, பெயின்ட்டோ தோட்டத்தில் யாரும் வாங்குவதில்லை. கொவல்குழியில் தோண்டியெடுக்கும் வெள்ளை மண்தான். கோலம் போடுவதும் இந்த மண்ணால்தான். இந்த வெள்ளை மண் உள்ள மலைதான் கொவல்குழி மலை !

வெள்ளை மண் தோண்டித் தோண்டி பெரிய பொந்தாகிப் போயிருந்தது. நீண்ட பிழி போட்ட சுரண்டியால் குனிந்தும் சில நேரங்களில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டும் மண் தோண்டுவார்கள் !

ஒரு தீபாவளிக்கு வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்க மண்வெட்டப் போய், மண்ணோடு மண்ணாகிப் போனாள் தெய்வானை. மண்வெட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது கொவல்குழி இடிந்து விழுந்து உள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டாள். தோண்டி எடுத்தார்கள் பின்மாக!

தீபாவளி வந்தாலோ, கொவல்குழி மலைக்கு வேலைக்குப் போனாலோ பார்வதிக்குத் தெய்வானை ஞாபகம்தான் !

சரிந்து போன கொவல்குழியையெல்லாம் மட்டமாக்கி எப்போதோ தேயிலை போட்டு விட்டார்கள்.

இதோ, பார்வதி அந்த இடத்தில் தான் கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் கண்களில் இருந்து பொல பொலவென வடியும் கண்ணீர்த் துளிகள் மாலையாய் மகஞுக்குச் சமர்ப்பணமாகிறது !

மாத்தளை அங்கும்புற (உக்கல) தோட்டத்தைச் சேர்ந்த திரு. கிருஸ்னசாமி கோவிந்தராஜ் 1968 தினபதி தினமொரு சிறுக்கை மூலம் இலக்கியப் பிரவேசம் செய்து இன்றும் எழுதி கொண்டிருக்கும் மலையக எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர்.

1987ல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் நடாத்திய சிறுக்கைப் போட்டியில் இவரது “குத்தகை” என்ற கைதக்கு பரிசு கிடைத்தது.

1993ல் கலை ஒளி முத்தையாபிள்ளை நூபகார்த்த சிறுக்கை போட்டியில் “கப்பல் எப்பங்க ?” என்ற கைதை பரிசு பெற்றது.

இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் அகில இலங்கை ரீதியில் நடாத்திய நாடகப் போட்டியில் 1994ல் “தோட்டத்து ராஜாக்கள்” என்ற நாடகத்துக்கு மூன்றாவது பரிசும், 1997ஆம் ஆண்டு “கவ்வாத்துக் கத்தி” என்ற நாடகத்துக்கு முதற் பரிசும் கிடைத்தன.

1996ம் ஆண்டு ‘பசியாவரம்’ எனும் இவரது சிறுக்கைத் தொகுதிக்கு மத்திய மாகாண சாகித்திய விருதும், யாழ். இலக்கிய பேரவை 1995–96 ஆண்டுகளில் வெளியான சிறந்த நூல்கள் தெரிவில் சான்றிதழும் பெற்றது.

1998ம் ஆம் சுதந்திர பொன்விழாவையொட்டி இலங்கை ரூபவாஹினி கூட்டுத்தாபனம் நடாத்திய தொலைக்காட்சி நாடகப் போட்டியில் இவரது, “மனிதர்கள் நல்லவர்கள்” என்ற நாடகம் இரண்டாம் பரிசு பெற்றது.

இவரின் ‘மாப்பிள்ளை வந்தார்’, ‘அரும்பு’, ‘மலையோரம் வீசும் காற்று’, ‘புதுக்குடும்பம்’, ‘மனிதர்கள் நல்லவர்கள்’ ஆகிய நாடகங்கள் ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்பாகி அமோக வரவேற்றபெற்றவைகள்.

“பனிமூட்டம் விலகவில்லை” என்ற இவரின் வானொலி நாடகம் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் கண்டி சேலவையில் 32 வாரங்கள் ஒலிபரப்பாகியது.

கடந்த என்பது வாரங்களுக்கு மேலாக தினகரன் வாரமஞ்சரியில், “கங்குலன் பக்கம்” எழுதி வருகிறார்.

கங்குலன், கோகுலன், பிரம்மன், மலைவாசி, கிருஸ்னகோவி, நடமாடி, போதியா, சஞ்சே ஆகிய புனை பெயர்களில் மறைந்திருப்பவரும் இவரே.

அச்சகமொன்றில் மாணேஜராக இருக்கும் இவர், மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்தின் பொதுச் செயலாளரும் ஆவார்.

- துரை விஸ்வநாதன்